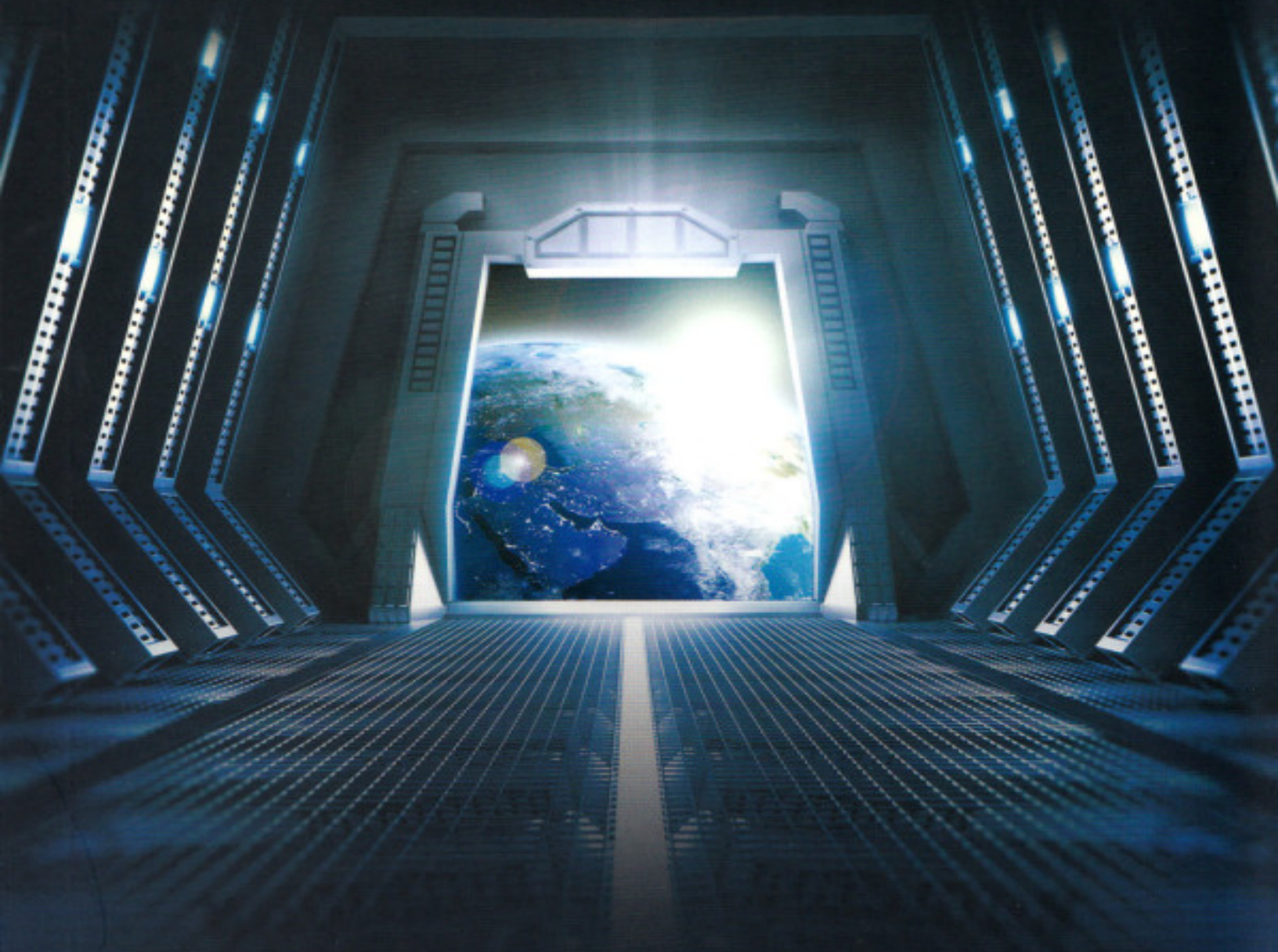

СТИВЪН ЕРИКСЪН

СВОЕНРАВНОТО
ХЛАПЕ

СТИВЪН ЕРИКСЪН СВОЕНРАВНОТО ХЛАПЕ

Превод: Емануил Томов

chitanka.info

КОСМОСЪТ... голям е, ебати.

Това са странстванията на космическия кораб „Своенравното хлапе“. Мисията му в ход: да открие странни нови светове, където да забие земяния флаг, да подчини и ако се наложи, да унищожи нови форми на живот и смело да вдигне във въздуха всеки, който му се изпречи на пътя...

Космически кораб, отправил се на „мирна“ мисия из дебрите на непознатия Космос. Капитан, който не играе по правилата. Шантав екипаж от расово разнообразни офицери, които мечтаят да направят кариера във флота, но най-вече да оцелеят след поредната безумна мисия. Всички фактори за приятно космическо приключение са налице. Когато обаче се намеси и Стивън Ериксън, нещата се променят.

Авторът на култовата фентъзи серия „Малазанска книга на мъртвите“ прави невероятен дебют в света на научната фантастика със „Своенравното хлапе“.

Подгответе се за шеметно пътешествие на борда на най-шантавия кораб, летял някога из космическото пространство. Защото Вселената е голяма, но не стига за Адриан Алън Соубек, командир на „Своенравното хлапе“. И определено не стига за него и шайката малоумници, които командва.

ПРЕДИСТОРИЯ

Бъдещето:

Посред нощ кучето робот се разляя някъде из сметището. Полупиян, Хари Соубек надигна огромното си, подуто от бира туловище от дивана. Караваната се залюля, докато той си проправяше път към вратата. Взе пушката си от стойката за чадъри. Хвърли поглед към сина си, заспал на дивана, но изгърсакът не се беше събудил. Отвори вратата, сумтейки, и пристъпи навън.

През боклуците имаше най-различни пътеки и Хари ги знаеше всичките. Затътри се покрай купчина механизирани градински гномове — някои все още махаха или вдигаха среден пръст за поздрав: всяко материално увлечение през последните петдесет години си имаше собствена купчина в сметището, което се мъдреше върху някогашен град. Хари поспря, клатушкайки се, загледа се в най-близкия гном. Беше му отнесъл главата преди няколко месеца със същата тази пушка, която държеше в ръцете си. Проклетията още махаше. Начумерен, Хари продължи нататък.

Роботизираните кучета пазачи бяха нервни твари. Като нищо Пружинко се бе разлютил на някой щурец в консерва. Здрав шут в главата щеше да му затвори устата, а ако не — Хари щеше да му я напълни с дванайсети калибър.

— Виждаш ли, момче? — измърмори той, все едно синът му крачеше зад него, както правеше често, докато Хари обхождаше сметището. — Това получаваш с докторат по астрофизика. А небето? Някога можеше да видиш звездите! Представи си само!

Премина между две високи колони сплескани бензинови коли, които старателно ръждясваха, докато чакаха реда си за рециклиране. В горещината разваленото машинно масло смърдеше здраво.

— В летни вечери като тая, хлапе... направо да ти извадят очите, така светеха тия ми ти звезди! И си казах, майната му, записвам астрофизика. Е, майната ѝ и на нея! Не съм бил още роден, когато са пратили последната совалка в нафталина. И после? Нищо. А, да, облаците скриха всичко. Ей така, завинаги! Както и да е. Затова смених специалностите. Друг докторат: медийни науки — готино, нали? Проучвания пред телевизора, красота... — Направи пауза, за да се оригне. — Едно време си мислех, хлапе, че като пораснеш, ще сме „Телепортирай ме, Скоти“ и тям подобни. Но малоумниците, дето винаги са ни командвали, еми, все така си ни командват. И сме преобани.

Като свърна покрай последната купчина коли, Хари Соубек се закова на място.

Пружинко, кучето пазач, стоеше пред две невъзможно високи, призрачни фигури в някакви блещукащи костюми. Над кучето кръжеше петънце светлина, пулсирайки в синхрон с предварително записания му монотонен лай. Зад създанията, над купчините боклуци на фона на сребрилото небе, се издигаше огромен черен силует.

— Да му се не види — прошепна Хари.

Пружинко чу и се завъртя. Муцуната се отвори на пантите си и роботът проговори:

— Натрапници, господарю! Предлагам команда „Ухапи“! Или команда „Подгони“! — Създанието махаше с мизерната си разкривена опашка. — Или „Убий“? Моля те, господарю! Моля те! Команда „Убий“! Команда „Убий“! Всички да повтарят след мен, команда „Убий“, команда „Убий“!

— Млъкни — рече Хари, пристъпвайки напред.

Не можеше да види добре на какво приличат извънземните. Все едно специалните ефекти вървяха заедно с това да си напреднала цивилизация или нещо такова. Ту се появяваха, ту примигваха и изчезваха като остатъчни образи, но Хари горе-долу успя да отличи издължени лица, черепи като луковици и три очи или нещо подобно на тях между високите широки чела и острите брадички.

— „Убий“? — умолително повтори Пружинко.

— Мене. Свържи ме с... уф, мамицата му. Няма значение. Каквото и да ми хрумне, все ще свърши зле. Военновъздушните? Армията? Полицията? Министерството на отбраната? ЦРУ? ФБР?

НСО? Профсъюзите? Все зле, Пружинко. Като в „Денят, в който Земята спря“. Параноя, ужас, глупост, паника, конспирации, всичко ми е ясно, като на филм. Помниш ли какво бяха филмите, Пружинко?

— Купчина двайсет и шест, господарю: видеокасети и дивидита. Оттам продължаваме по пътека тринайсет, докато стигнем...

— Млъкни и ме остави да помисля — прекъсна го Хари, примижвайки срещу извънземните.

В този момент сияещото петно заговори на идеален американски.

— Състояние на Трансцендентност? Раят ли е това?

— Не — каза Хари. — Нюарк, щата Ню Джърси.

Петното запулсира бързо, а после каза:

— Уф. Мамицата му.

— „Убий“?

Хари вече дочуваше глухия тътен на хеликоптери, които приближаваха бързо.

— Стой на място, куче. — Подпря пушката на рамо и направи крачка към извънземните. — Идват проблеми, приятелчета. Вярвайте ми, чел съм сценария.

Хари се завъртя, когато чу тупуркащи крачка — синът му с пижамата си на „Стар Трек: Ентърпрайз“, втурнал се към тях, ококорен.

— Тате! Първи контакт! Вулкани!

— Де да бяха, момче. По-скоро... идиоти.

— Гледай какъв кораб! Телепортирай ме, телепортирай ме!

Пружинко отново размаха опашка и заповтаря:

— Всички след мен, „Телепортирай ме, телепортирай ме!“.

Хари въздъхна и пробва отново.

— Ей, извънземните! Връщайте се в кораба и си бийте камшика. Пронто! Мъжете в черно пристигат. Всичко ще замине на майната си всеки момент.

Петното трепна и рече:

— Дискорпорреалният преход — недовършен. Заминаване на майната си — потвърдено. Рай — недостигнат. Ню Джърси. Земя. Човеци. Квазиинтелигентна раса XV-27, категория: безсмислени. Оценка на интелекта: неефективен. Фаза на културно развитие:

епоха на мастурбацията, в ход. Съобщение към флотилията в орбита: „Рекалибрирайте параметрите на Възнесението, духовен преход в нематериалното възможно най-скоро“, мамка му. Скрити последици от изоставена технология... на кого му пука? Пръждосваме се.

Петното изчезна. Миг по-късно го последваха двете извънземни.
Корабът остана.

— Тате!

— Да, сине?

— Оставиха вратата отворена!

— Виждам. — Хари пак се оригна. Вече чуваше сирените и свистенето на хеликоптерните перки. През мъгливото, мрачно нощно небе си пробиваха път мътни прожектори.

— Тате?

— Да?

— Безплатно возене?

Хари се обърна към Пружинко.

— Куче! Имам задача за теб.

— Задача, господарю? Чудесно! Задача! Дайте команда!

— В караваната има една каса бира, двацет и четворка. Вземи я и я донеси. Имаш две минути.

Кучето робот изхвърча по най-близката пътечка.

Хари се усмихна на момчето си.

— Нищо не крадем, нали така?

— Не! Не крадем!

— А и както разбрах от онова петно, в орбита има цяла флотилия от тия шибани машини. Значи тая не е нещо специално, нали?

Синът му се втурна към кораба, увиснал малко над земята. Пред отворения вход се материализира рампа. Хлапето мигом изчезна вътре.

Откъм портата на сметището се дочу рязък пукот — трошаха катинарите. Ръмжейки под нос, Хари се затътри напред.

— Да върви на майната си това куче! — измърмори и сложи крак на мъждукащата рампа.

— Господарю!

Пружинко пристигна, касата — закрепена за рамото му.

— Браво на теб! — възкликна Хари. — Изключи магнитното поле, а така, вече я държа. Да вървим, Пружинко!

— Космос! — извика кучето. — „Убий“!

Хари извади един кен, отвори го и отпи. В двора се чуваха коли, а над най-близките купчини боклуци проблясваха светлини. Хари стигна края на рампата и пристъпи в малко, овално преддверие.

— Прибери рампата — пробва той.

Рампата изчезна.

Ухилен, Хари отпи отново и рече:

— Затвори вратата.

Вратата се затвори.

Пружинко танцуваше в кръг.

— Команда „Убий“! Команда „Убий“!

Корабът зажуужа и отвън се разнесоха експлозии. Сирените млъкнаха.

Хари се втренчи в кучето пазач. Отново се оригна.

— Ах, мамичката му, сега се насадихме. Все тая. Хайде да намерим хлапето. Имаме да пътешестваме из цялата галактика!

От скрит високоговорител прозвънтя гласчето на сина му:

— Тате! Намерих мостика! Всичко се командва с глас!

— Ами, тогава — каза Хари, докато в стената пред него се отваряше врата, разкривайки коридор, — вдигни ни, момче! Вдигни ни!

Откри сина си на идеално пасващ на размерите му команден стол на издигната платформа на сред овално помещение, явно мостика. Цялата отсрещна стена представляваше огромен екран. По другите стени бяха подредени работни станции, а пред тях странни на вид седалки.

На екрана облаците бързо се разреждаха, докато корабът се издигаше през атмосферата. Последните късчета се разпръснаха и пред тях се ширна виолетово небе. Излязоха от атмосферата, сред космическия мрак.

Осветена от слънцето, флотилията на извънземните изпълни екрана.

— Тате! Като нищо са хиляди!

— И даже не е още Коледа — каза Хари, извади още един кен и го подхвърли на момчето. — Как си намери подходящ стол?

— Те се нагаждат сами.

— Значи, ако например искам ей този да е кресло... а така, красотата.

Настани се пред една от работните станции, макар да не виждаше никакви копчета, превключватели, екрани или каквото да било. Хари се завъртя на стола и се отпусна назад, докато Пружинко се свиваше в краката му — огромните космически кораби блещукаха като диаманти върху черното кадифе на Космоса.

— Слушай, момче, ето какво ще те посъветвам...

— Няма нищо, тате, и бездруго мразех училището.

— Какво?

— Освен това — и момчето вдигна лявата си ръка и му показа часовника на китката си, — донесъл съм цялата ни мултимедийна библиотека.

— А, сетил си се, значи?

Момчето махна към екрана.

— Спасихме задника на човешката раса.

— Само че сега — рече Хари, мятайки празния кен на пода, който моментално го погълна — всичко там е девствена територия. Това е единственият ни шанс, хлапе, да го видим каквото е, преди хората да се изсипят като хлебарки от фурната.

— Образование!

— Точно така. И още по-добре, никакви шибани данъци! Разбира се — добави той, изваждайки още една бира, — след няколко години ще наминем да ти намерим момиче.

— Момиче ли?

— Вярвай ми, ще си поискаш. И после обратно! Тримата, към звездите!

— Ще ни преследват, тате. Правителството! Космически ченгета! Данъчните! Бащата на момичето!

— Имаме цялата галактика, в която да се скрием — отвърна Хари, като изпружи крака. — Я сега да видим можем ли да си поискаме южняшко пържено пиле. — Обърна се към панела и склучи вежди.

— Покажи ми копче — каза. — Каквото ще да е.

Показа се един-единствен червен бутон и запримигва.

— Хм, интересно. Какво мислиш? Репликатор за храна? Защо не? Южняшко пържено пиле, моля. — Той натисна копчето. Червеното проблесна за миг и после угасна.

— Тате?

— М?

— Обърнах ни с лице към Земята.

— Къде ми е пилето, да му се не види?

— Всички светлини угаснаха.

Хари се завъртя в седалката си и разгледа планетата.

— Вярно. Какъв е анализът ти, хлапе?

— Ами, електромагнитен пулс?

— И аз така бих казал. Големичък. Цялата планета е угаснала. Но това ни дава малко повече време, бих казал. — Довърши си бирата и отвори следващата. — Добре, че сменихме самолетите с дирижабли, иначе долу щяха здраво да се изпоблъскат. Едно хубаво нещо да излезе от края на петрола, нали така?

— Трябва да зададем курс, тате.

— Хмм, прав си. Добре, хайде към Марс. Винаги съм искал да огледам по-добре там. А и още не са намерили останките от Бигъл. Кой знае, може да успеем да го поправим. — Побутна Пружинко с крак. — Куче, какво ще кажеш, искаш ли си приятел?

Роботът вдигна глава и удари с опашка по пода.

— Приятел?

— Бигъл^[1].

— Бигъл! Приятел — Бигъл!

— Само си помисли — каза Хари, — първият кадър от Бигъл до Британския щаб на мисията ще е от задника на куче робот.

Баща и син се засмяха заедно.

Смяха се чак до Марс.

---

[1] Играта на думи е с името, което значи „гонче“. Самият „Бигъл“ е всъщност „Бигъл 2“, космически апарат на Европейската космическа агенция, разбил се на Марс през 2003 г. Кръстен е на кораба, с който Чарлз Дарвин е пътувал до островите Галапагос. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

Някъде около век по-късно... Готови? Хубаво.

КОСМОСЪТ... голям е, ебати.

„Това са странстванията на космическия кораб *Своенравното хлапе*. Мисията му в ход: да открие странни нови светове, където да забие землянския флаг, да подчини и ако се наложи, да унищожи нови форми на живот, смело да вдигне във въздуха...“

— Капитане?

Адриан се завъртя на стола си.

— А, първият ми офицер, предполагам.

Жената пред него отдаде чест.

— Хали Син-Дауър, сър, явявам се на служба.

— Добре дошли на борда!

— Благодаря, сър. Офицерите на мостика Ви очакват за инспекция, сър.

— Така ли било? Отлично — Адриан Алън Соубек се надигна иззад бюрото си. Приглади униформа.

— Капитане? Струва ми се, че не сте в установената униформа. Общоприетата униформа за капитан от Земния космически флот е...

— Да, но чий е този кораб, втори командир?

Тя примигна.

— Вие сте начело, сър.

— Точно така. — Адриан понамести ризата си още веднъж. — Това е полиестер.

— Извинете, поли-какво?

— Сега — рече Адриан, — водете. Към мостика! Да приключим с формалностите. Искам да потеглим възможно най-скоро.

— Разбира се, сър — каза Син-Дауър. — Разбирам Ви. Първият полет на нов кораб, с нов екипаж...

Адриан пристъпи покрай бюрото.

— И новоназначен капитан. Чисто начало. Животът ни започва днес, дума да няма. Всичко друго е било просто подготовка. Днес, Син-Дауър, започваме да жънем слава.

— Сър, питах се... Говорехте нещо, когато влязох в, ъм, офиса Ви.

— Личен дневник.

Тя го изгледа, той нея — също.

Беше висока, тъмнокожа, с права черна коса, чиито въздълги кичури навярно се накъдряха в последната си педя — макар че тя я бе пристегнала според устава. Пищна и абсурдно красива, от позата ѝ лъхаше стоицизъм, изражението ѝ бе въздържано и неутрално. Подобно на Адриан, и за нея това бе първо назначение извън планетата. Свежа, млада и невинна.

Той, разбира се, устоя на внимателния ѝ оглед с обичайния си апломб. Адриан бе висок колкото нея, в добра форма, хубав, светлокос, с изкуствен, но не прекален тен, и очарователна усмивка, в която едва-едва се прокрадваше похотливост.

— Онова някакъв цитат ли беше, сър?

— Нещо такова. Помните ли телевизията?

— Не.

Премина още миг на мълчаливо виждане, може би малко по-напрегнат от предишния, а после тя се завъртя на пета и застана с лице към изхода, който се отвори.

— Капитанът е на мостика! — обяви тя с дълбок, силен глас, който се разля напред, а после се върна обратно, право в чатала на Адриан. Той се поспря, пое си дълбоко дъх и пристъпи на мостика.

Офицерите му се бяха разположили в редица пред командния стол. С ръце зад гърба, Адриан започна от ляво.

Офицерът пред него бе висок около метър и половина — само по себе си необичайно в това време на лесни оптимизации, — широкоплещест и леко кривокрак. Под войнишката му прическа главата му бе плоска, а челото — ниско и изпъкнало. Малките му издължени очи, тъмнокафяви или може би дори черни, бяха потънали в орбитите си и гледаха право напред. Лицето му бе с оттенък на мед, широко, с високи скули. И тънките му мустачки, и заострената брада бяха черни и идеално подстригани. Мъжът започна:

— Лейтенант Де Франк, Бък. Главен инженер и научен офицер, гилдиен номер 23167–26, първи клас, с ранг „Добър“ в Църквата на науката.

— Добре дошли на борда, лейтенант — рече Адриан и му кимна.
— Разбрах, че сте служили на борда на *Несъмнено невинен*.

— Да, сър.

— Това е кораб от клас „Контакт“, нали?

— Да, сър, такъв е. Или по-скоро беше. Изгубихме го по време на Мизантарското разногласие през единайsetsa година в Бялата зона.

— Така е, като не се спазват правилата — каза Адриан.

— Сър?

— Не паркирай в Бялата зона.

Челото на главния инженер заприлича на озадачен юмрук с артрит. После той рече:

— Бях един от двайсет и двамата оцелели, сър.

— Щеше да е крайно необичайно, ако бяхте сред загиналите, не мислите ли?

— Да, сър.

— Значи сте извадили късмет, лейтенант, което според мен е добре, особено като става въпрос за мой главен инженер.

— Да, сър.

— Предпочитам хора, които умеят да оцеляват. Както и Вие, сигурен съм. — Адриан се усмихна и добави: — Ти да видиш! Вече имаме нещо общо. Чудесно.

Адриан премина на следващия офицер.

Мъжът пред него беше вареканец. През двайсети век, дълго преди Пулса и Дара на Доброжелателите, имало поредица от извънземни отвлечения от все още неустановена извънземна раса, в които човеците били разпределени по няколко подходящи планети — някакъв объркан опит за преселническа програма. Стратегията на извънземните била недомислена от самото начало, тъй като методите им за подбор по недоглеждане приоритизирали самотници, несретници и психологически увредени хора, както и несъразмерно голямо количество шофьори на камиони. Заселването на една от планетите, Варек-6, произвело квазифункционална човешка цивилизация със съвсем леки генетични изменения, за да се нагодят към по-високата гравитация (1,21 пъти над земната), студения климат и едномесечните

нощи. Психологическият профил на културата им едва покривал изискванията на Единството.

Физически мъжът, който стоеше пред него, бе нисък и широкоплещест. Облеклото му беше обичайно за вареканец: риза от щавената кожа на някакво тамошно (подобно на карибу) чифтокопитно, яка от зъби и рога, широки кожени панталони, филцови ботуши и изсветляла черна бейзболна шапка. Нашивките върху пагоните му от Космическия флот бяха доста добре направени с мъниста.

По широкото му плоско лице се четеше обичайното вареканско изражение: екзистенциално терзание. Вареканците смятаха оживлението за срамно и смуцаващо, всяка емоция бе проява на слабост, а всяка философия освен пълния нихилизъм — загуба на време.

— Лейтенант Голк, оръжеен специалист — изфъфли той през нещо в устата си, издуло едната му буза.

Адриан кимна.

— Вярвам, че вече сте направили оглед на бойния команден купол, лейтенант.

— Не, сър.

— Не ли?

— Напълно съм уверен, че в цялата си невзрачност е снабден с всички последни технологии, сър.

— Невзрачност? Това дори дума ли е, лейтенант?

— Дефиницията ѝ в общовареканския речник, сър, е дълга трийсет страници.

— Трийсет страници?

— Конотативни разновидности, сър. Вареканският е доразработил общоземлянския в едновековната ни изолация, макар и избирателно.

— Разбира се. Тъмната страна на Речника.

— Точно така, сър.

— А добре ли се чувствате?

— Предвид обстоятелствата, да, сър.

— Отлично. Добре дошли на борда, лейтенант.

— Щом казвате, сър.

Адриан направи крачка напред, към следващия офицер — жена, носеща униформата на Единството с кошмарна прилежност, без помен от гънчица. Имаше сърцевидно лице и несъразмерно големи, наситено сини очи в приятен контраст с късата ѝ тъмнокафява коса и порцеланова кожа.

— А, адютант, срещаме се отново.

— Това изненадва ли Ви, сър?

— Не съм застъпник на яйгеровата суха духовитост, адютант — Адриан повиши леко глас, за да го чуят всички на мостика. — Аз съм капитан от старата гвардия, както скоро ще разберете. Предстои ни да се впуснем в безкрайната шир между звездите. Място на безкрайно изумителни неща и рискове. Отвсякъде ще ни дебне непознатото, евентуални врагове ще се крият във всяка сянка, всеки газов облак, всеки астероиден пояс и частични протопланетарни образувания. Негостоприемни планети, негостоприемни извънземни. Негостоприемни извънземни на негостоприемни планети. И там, сред това непрестанно шествие от опасности, мисля да се забавлявам. Ясно ли е, адютант?

Жената бе ококорила очи по време на речта му, което му хареса.

— Сър, простете. Казах го от объркване, понеже лично ме интервюирахте, а после ме подбрахте сред целия адютантски персонал на Пръстена.

— Тъкмо тъй сторих. Сега, в услуга на колегите си от екипажа, моля, представете се.

— Аджутант Лорин Тай, отговорник по сигурността, свързка за контакт, с ранг в Църквата на науката „Висок“ и с разрешение да служи на всички съдове от клас „Сражение“ от Земния космически флот, включително *Своенравното хлапе*.

— Отлично, адютант. Очаквам с радост съвместната ни работа, с която ще скрепим съдействието между ЗКФ и Единството. В края на краищата сме си легнали заедно, чаршафите са се оплели, потта се лее, нали така?

Прекрасните сини очи се окръглиха още повече.

Усмихнат, Адриан пристъпи към следващия офицер и сведе глава.

Първата извънземна раса, присъединила се към Единството, белкритите, бяха около метър високи в междинния си стадий —

период от около петдесет години, когато бяха достатъчно комуникативни (и дребни), за да общуват с други раси. Кръгло, с три крака и шест ръце, които стърчаха от средата на торса по цялата му обиколка, всяка от тях с по шест стави, а дланите — с по шест пръста и три палеца, създаването бе вдигнало очния си грозд, за да срещне погледа на капитана. Устата и речевите органи се оформяха според нуждата, а за удобство на най-вече земния екипаж, белкритът ги бе оформил под очния грозд. С глас като от спихваща плажна топка, извънземният рече:

— На земен език се наричам Принтлип. Лекар, хирург, ранг „Командващ офицер“, главен медицински офицер, одобрен за работа със следните класове земни кораби: „Контакт“, „Сражение“, „Учение“. Белкритско екзоназначение: първи цикъл, послушник.

В досието на Принтлип полът бе отбелязан като „неопределен“ — на Адриан това в момента му се струваше благословия, тъй като извънземният не носеше дрехи, с изключение на обувки с вид на холандски дървени чехли. Кожата му беше гладка, и сякаш опъната, бледоморава, бледнееща до розово в горния и долния край. Очите — поне десетина, на цвят като разредена кръв, — се поклащаха на стебълцата си като актинии в приливен вир.

По време на рецитацията си белкритът видимо се бе спихнал, а когато спря, се разнесе тъничко свистене, докато се надуваше наново.

— Добре дошли, докторе — продължи Адриан. — Доволен ли сте от разположението на лазарета? Достатъчно високи ли са издигнатите пътечки покрай леглата, диагностичните монитори, физиологичните сензори? Капсулите за анализ настроени ли са на двуезичен режим? Как е осветлението, сцеплението на пода, отходните тръби, помещението за обеззаразяване? Срецнахте ли се със санитарите и помощниците си?

— Сър — изсвистя Принтлип, — лазаретът е напълно преконфигуриран. Издигнатите пътечки работят според очакванията и са достатъчно високи, както и леглата, диагностичните монитори и физиологичните сензори. Капсулите за анализ са с правилните двуезични настройки. Командите на осветлението реагират своевременно. Сцеплението на пода е оптимално. Отходните тръби — също. Помещенията за обеззаразяване са според изискванията. Помощниците и санитарите са хфффрррлууфп...

Адриан изгледа разкривената, спихнала торба в краката си.

— Отлично — рече той, кимна и премина нататък.

— Лейтенант Джослин Стикс, сър. Навигатор, пилот, офицер наблюдателни екрани.

— Прекрасен парфюм, лейтенант. Пачули и тамян ли долавям?

— Да, сър.

Той ѝ се усмихна, вгледан в кръглото ѝ хубаво лице и изразителни очи.

— *Своенравното хлапе* първото Ви назначение извън планетата ли е, лейтенант?

— Да, сър. Ами, много е вълнуващо.

— Така е, пилот, така е. — За миг се запита, докато пристъпваше към последния от офицерите си, дали може би не е постъпил донякъде безотговорно, подбирайки някои от екипажа си само според снимките в досиетата им. Но пък задачите на един пилот рядко бяха тежки. Освен това, от позицията на стола си, тя трябваше да се извива всеки път, когато се обръщаше към него. Адриан чакаше това с нетърпение.

Последният офицер отдаде идеално чест и започна:

— Лейтенант Джеймс „Джими“ Идън, комуникации. Първо назначение извън планетата. За мен е чест да съм част от екипажа Ви, капитане.

— Несъмнено. Благодаря, лейтенант. Доколкото помня от досието Ви, участвали сте в последната земна Олимпиада, нали?

— Да, сър! Високогравитационен плажен волейбол, сър. Класирахме се четвърти.

— Е, поддържали сте се във форма.

— Съвсем вярно, сър. Бях доброволец във всички назначения на повърхността, сър.

— И аз така забелязах. Но разбирате, сигурен съм, че ще получим отряд морски пехотинци, с което ще отбележим първото сътрудничество между различни клонове на ЗКФ. А и ролята на комуникациите между кораба и хората на терен ще е ключова на една враждебна планета. Тъй че очаквам от Вас да не мърдате от седалката си по време на подобни мисии. И за да съм сигурен, че сте готов за подобни обстоятелства, назначавам Ви на двойна смяна през следващите седемдесет и два часа.

— Разбира се, сър!

— Е, хайде тогава, захващайте се с телефоните! Скоро ще се разкачим и потегляме.

— Да, сър!

Комуникациите винаги са били проблемна специалност — никой нормален кадет не би искал да се окаже на космически кораб като прост диспечер. От досието на Идън Адриан знаеше, че момчето едва е додрапало до средни оценки на тестовете за интелигентност и технически умения. Но пък атлет без медал няма на какво толкова да се надява в бъдещето си, какво остава за кариера. Джими Идън несъмнено се смяташе за късметлия. Но пък вероятността капитанът да назначи мускулестия, пращящ от ентусиазъм, напорист, хубавеляк с мъжествена, издялана челюст на някоя бляскава мисия на повърхността — където да засенчи Адриан (а той пък възнамеряваше да води всяка от тези мисии и по дяволите флотския устав, тъпоглавите пехотинци и всички останали) — бе също толкова малка, колкото да открият високоразвита космическа цивилизация от насекоми сред отходния трюм на кораба.

Адриан отиде до командния си стол и се обърна с лице към офицерите си.

— Добре дошли на първото пътешествие на космическия кораб *Своенравното хлапе*. Мисията ни ще бъде страховита, понякога изпълнена с безумни опасности, а когато опрем дотам, аз съм точният човек. Ще ви опазя от всичко — никой не умира под мое командване. Сега: по местата. Син-Дауър, научния терминал. Комуникации, уведовете командването на Пръстена, че сме готови за разкачване.

— Да, сър!

— Навигатор, подгответе тръстерите. Готови за разкачване. Ще пушим по-късно.

Бък де Франк се обади от инженерния пулт:

— Антиматерията е оптимално ограничена. Двигателите са готови за тяга, капитане.

Адриан седна на стола си и се обърна към главния екран.

— Ако не беше оптимално, Бък, щяхме вече да сме космически прах, но все пак благодаря.

— Да, сър. Извинете, сър.

— Знам, знам — добави Адриан, — толкова е вълнуващо, нали? Не се тревожете, скоро ще се поотърсим и очаквам с нетърпение

паникьосаните ви крясъци от инженерния отсек.

— Паникьосани крясъци ли, сър?

Джими Идън се завъртя на стола си.

— Командването на Пръстена потвърждава, капитане. Готови сме.

— Разкачването приключено — доложи навигатор Стикс.

Адриан разгледа главния екран, който в момента представляваше шарен хавайски залез.

— Някой да включи камерите на корпуса, моля, изглед напред. Навигатор, маневриращи тръстери. Изведи ни.

ГЛАВА ВТОРА

Когато излязоха от хангара, Адриан нареди на диспечера да поеме контрол над една от камерите в станцията, за да може екипажът да наблюдава плавното отдалечаване на *Своенравното хлапе*. Красив кораб, мислеше си той. Когато външният слой на кораба реагираше на околната радиация, плоският главен корпус преливаше многоцветно. Вътресистемните двигателни капсули излъчваха мътножълтеникав разряд от дюзите си. Двата релсотрона бяха разположени в долната част на кораба, леко встрани, на вид като горивни резервоари или огромни торпеда. Някой не така великодушен би описал кораба като тромав кит белуга със заразени вимета. Носеха се слухове, че скоро целият дизайн на корабите щял да се промени. Разбира се, подобни слухове бяха креватни разговори между инженери и нищо повече. При все това Адриан не би се разочаровал да види цяла нова флотилия от обтекаеми, елегантни машини, пресни-пресни от конвейера, боядисани в бяло, а навред из тях примигващи разноцветни лампички.

Но все пак *Своенравното хлапе* ясно показваше какво е предназначението му. Клас „Сражение“. Изследване и битки. Най-вече битки, от онези в дълбокия Космос, в стил „Сами сте, оправяйте се“. Казано без заобикалки: изследвай и унищожки! (Разбира се, само при нужда. Покоряването бе още по-добър вариант.) Но... Клас „Сражение“! Най-ценното назначение в целия ЗКФ, поне що се отнасяше до Адриан. Ето го, на двайсет и седем, на първия си кораб, на първо пътешествие в Космоса. Струваше му се толкова... малко вероятно.

— Капитане! — Джими Идън се завъртя на стола си, косата му съвършено фризирана, челюстта му — все така ъгловата. — Адмирал Прим иска да се свърже с вас.

Адриан се надигна.

— Крайно време. Пренасочи го в офиса ми.

Обърна се към първия си офицер и огледа Син-Дауър за миг, в който във въображението си разкъса дрехите ѝ и я просна на палубата.

Усмихна се.

— Командването е ваше.

— Да, сър — отвърна Син-Дауър, поглеждайки го изпитателно.

Още усмихнат, Адриан се обърна към инженерния терминал.

— Бък, слез в бърлогата си. Погрижи се каручката да е готова за тръгване по мое нареждане.

— Да, сър!

Обратно в офиса си, Адриан седна и каза:

— Конфигурирай холодвойника: Адриан, съсредоточен, 01. — Стана от стола си и пристъпи встрани, докато двойникът му се материализираше зад бюрото. — Реагирай според обичайните поведенчески сигнали.

Двойникът му доби сериозно изражение и кимна.

— Отлично. Сега ме изтрий от картината и отвори канала към адмирал Прим.

Точно срещу бюрото се появи холограма — адмиралът зад собственото си бюро, на Пръстена.

— А, ето Ви и Вас — започна среброкосият мъж, гледайки двойника. — Предполагам, че трябва да Ви поздравя и да предложа възторжено изпращане, но не мога. Просто не мога.

Пред очите на Адриан изображението му кимна и отвърна:

— Разбирам, сър.

— Решаването на Парадокса на Мишмаши е задача за три години работа дори за обръгнали офицери. Не само аз взимам резултатите Ви навътре, Соубек. Ще разбере как сте измамили, дори да ми отнеме остатъка от неестествено удължения ми живот.

— Да, сър.

Адмиралът се приведе напред.

— Измамихте, нали?

— Не, сър. Маменето е грешно. Маменето е лошо. Лошо мамене. Лошо.

Междувременно истинският Адриан стигна до стената вляво от бюрото и свали от нея една полкерска снайперска карабина за стрелба от кръста. Изтупа приклада от прахта и огледа плитките следи от нокти, оставени от последния ѝ полкерски притежател. Провери заряда, за щастие все още изхабен. Взе оръжието непохватно, тъй като

то не бе пригодено за крайниците на землянин, и го насочи към главата на адмирала.

Бум. Пляк!

— ... няма никога да се повтори — казваше Лорънс Прим. — Уставът вече се пренаписва. И проклет да е оня идиот, който е вкарал в правилата тази пряка пътечка към капитанския пост. Един Дарвин знае що за обесивна психоза е довела до подобна лудост.

Бум. Пляк!

— Не мога да си представя, сър. Но звучи зле.

Адриан вдигна вежди, впечатлен от интуитивните алгоритми на програмата. Присви очи, втрещен в двойника си.

Прим отново поде:

— Колкото до този новоизлюпен протокол за автоматични назначения, някой със сигурност е извадил второто И от ИИ. Разследваме и този пробив, тъй че не се разполагайте твърде удобно в този кораб клас „Сражение“, Соубек. Ако получа своето, ще Ви пратя мичман в някой клас „Учение“ още до края на месеца.

— Смирено очаквам заповедите за мисията си, адмирале — отвърна двойникът.

— Обходен патрул, цел претърсване на товар — сопна се Прим. — Няма да рискуваме целостта на кораба под Ваше командване. Сектор 3-Б. Имаме доклад за контрабандна операция в системата.

— Контрабанда, сър?

— Фалшиви екипи на земни спортни отбори.

— Звучи сериозно, сър.

— Вие идиот ли сте? Това е работа за екипаж от двама души, няма да затрудни дори патрулите ни в Слънчевата система.

— Съвсем вярно, сър.

— Защо тогава си ми се усмихнал, Соубек?

— Щастлив съм да съм начело на *Своенравното хлапе*, адмирале.

— Сектор 3-Б е гъсто населена система.

— Ще опитам да не ударя нищо, което не искам, сър.

— Нищо няма да удряш! Претърсваш за контрабандисти и това е, ясно ли ти е?

— Да, сър, поредното стълкновение във Войната на спортните екипи.

— Каква война на спортните екипи?! Проклет глупак...

Холограмата примигна, а двойникът се намръщи и каза:

— Простете, адмирале. Проблеми с връзката. Корабът е нов, очаквано е.

— Какво? На по-малко от двайсет километра съм от теб!

— Ще изгладим проблемите скоро, сър, уверявам Ви. О, сякаш прекъсвате. До по-късно, адмирале!

Холограмата забърбори разгорещено, а звукът прекъсна — и сякаш по-добре, защото зачервеният адмирал се надигаше от стола си, жестикулирайки бясно. Образът изчезна със слабо съскане.

Адриан върна карабината на стойката ѝ. Беше я задигнал от сандък на морската пехота, докато прослужваше седмица като помощник на интенданта. Достойна награда за онова чистилище. Полюбува се на странното оръжие още миг и се обърна към двойника си:

— Дори не си помисляй да изземаш функциите ми на този кораб и да ме затвориш някъде, след което да се измъкна и да се изправя срещу теб в присъствието на офицерите си, принуждавайки прекрасната Син-Дауър да реши кой от нас е истинският, като ни съблече голи и претегли топките ни. Нищо от това няма да се случи, друже, ясно ли е?

Двойникът му примигна веднъж и се усмихна.

— Разбира се, че не. Що за абсурден сценарий, близнако. В края на краищата, заключен съм в тази позиция и мога да се движа само в рамките на този стол. А защитната стена между независимата ми програма и системите на кораба е непробиваема.

— Наистина? Откъде знаеш?

— Не е ли време да ме изключиш, братко?

— Не само ще те изключа, ами и ще те хвърля право в трюмното сметище, скъпи ми двойнико!

— Това не е справедливо! Откъде знаеш, че няма да ти трябва...

— Стига толкова!

Двойникът изчезна.

— Извади файла и прекъсни всички връзки — нареди Адриан.

От бюрото се подаде малко кубче. Капитанът застана до боклукчийския улей и прати кубчето през енергийното обеззаразително поле.

— Долу при сметта, скъпи ми близнако. Следващия път ще те програмирам с интелект на гибон, да видиш тогава!

Адриан познаваше рисковете от една мисия в дълбокия Космос, неочакваните опасности на всяка крачка. Не мислеше да поема рискове. Всъщност, точно това мислеше. Дори много. Но това не беше същото като да позволи някакъв виртуален двойник да шари из страничните коридорчета на Главния компютър. Кой знае откъде можеше да изскочи.

Адриан пое към мостика — когато стигна, откри себе си на командното кресло.

— Проклет да си! Изхвърлих те през борда!

Двойникът му се усмихна.

— Е, скъпи близнако. Позволих си да се копирам, за всеки случай. Но пък трябва да призная, ограничението да се появявам само седнал не ми е никак удобно...

Син-Дауър се прокашля и каза:

— Просто се материализира в стола Ви, сър. Докато седях на него.

Адриан примигна към нея.

— Това не трябва ли да е по-трудно за планиране? Както и да е. Компютър, спри тази програма, изолирай я добре и я изтрий категорично отвсякъде. После провери системите си, да не би да е останал някъде другаде.

— Това не е честно...

Ала двойникът не можа да продължи и изчезна.

Джими Идън се обади от станцията си:

— Капитане, адмиралът изисква...

— Вечно нещо изисква. Пусни малко бял шум по каналите, ако обичаш.

— Сър?

— Чу ме. — Адриан седна и се съсредоточи в огромния екран. Рязко скочи на крака. — Странна планета! Защо никой не ме уведоми?

— Сър — каза Син-Дауър, — това е Нептун.

— Още сме в Слънчевата система? Кой е на греблата в тази пробита лодка? — Погледна към инженерната станция, където нямаше никого, и включи вътрешния комуникационен канал. — Инженерен отсек. Бък, стигна ли вече?

— Да, сър — чу се отговорът като през тенекия.

— Зареди Т-ускорителя. Когато подминем планетата, изхвърчае с пълна скорост, ясно?

— Тъй вярно, сър!

Адриан се отпусна назад.

— Така е по-добре. Бък изпълнява, без да пита. Всички, учете се от Бък де Франк. Показва ви как се прави. Така, нека да направим дълбоко сканиране на Нептун за упражнение.

Адютантът, застанала близо до пулта на научния офицер, възкликна:

— Капитане!

— Какво има, Тай?

— Пурелганците са заселили Нептун, сър, като дар към земната система. Развъдили са аморфни, полугазообразни форми на живот в горния атмосферен слой. Примитивни и добронамерени, несъмнено. Дълбоко сканиране би възпламенило всяка от тях в обсега ни.

— Възпламенило, казвате? Като китайски фенер ли?

— Не, сър. Като *взрив*.

— Е, нищо, все пак ще сканираме. Защо да не си устроим малко фойерверки на изпроводяк?

— За жалост, сър, като официален контакт с Единството, трябва да се възпротивя.

— Отбелязвам си — отвърна Адриан. Отново включи вътрешния канал. — Бък? Понеже не си на мостика, активирай сканирането от долу.

— Тъй вярно, сър!

— Еха! — Адриан посочи екрана. — Не е ли зрелищно? Признай си, Тай.

— Капитане! — излая Джими Идън. — Приближава граничен патрул. Скоро ще ни прихване!

— Това пехотинците ни ли са?

— Не, сър. Черно-бял възбранителен патрул, екипаж от двама. Командирът ни търси.

— Хм, може да е специална мисия. Става интересно. Пусни го по високоговорителя, Джими.

— ... *дете, моля отговорете!*

— Говори капитан Адриан Алън Соубек от *Своенравното хлапе*. Идентифицирайте се и заявете намеренията си.

— *Н... намеренията ми? Какво ще кажете да отбележа изтреблението на триста шейсет и осем добронамерени форми на живот в газовите облаци на Нептун?*

Адриан направи жест към Джими, който се намръщи. Адриан на свой ред изсъска:

— Това значи да го превключиш на изчакване!

— Съжалявам, сър! Да, сър! Изчакване.

Адриан отново се обади по вътрешния канал.

— Бък? Достатъчно ли сме далеч от Нептун, за да активираме Т-ускорителя?

— Едва-едва, сър. Но системните протоколи...

— Започни отброяване, десет секунди от сигнала ми. Сега!

— Тъй вярно, сър!

Адриан махна на Джими. Той го изгледа неразбиращо.

— Това значеше да го върнеш на високоговорителите, Джими.

— Простете, сър! Да, сър. Говорете.

— Капитан Какъвто-сте-там, всеки момент минаваме на свръхсветлинна. Предлагам да се отдалечите, ако искате да спасите възбранителното си патрулно корабче. *Своенравното хлапе*, край.

В този миг картината на екрана се разми, затрепери и се смени с катраненочерното Т-пространство.

— Пътуваме, капитане — доложи Бък от инженерния отсек. — Всички системи са оптимални.

Джослин Стикс се обърна към Адриан.

— Сър, намираме се на три цяло и двайсет и един часа от сектор 3-Б.

— Благодаря, навигатор. И, навигатор?

Тя отново се завъртя от кръста.

— Да, сър?

— Поддържайте курса.

— Да, сър.

— И, навигатор...

Син-Дауър се приведе към капитана и с нисък, кадифен глас каза:

— Сър, простете, че Ви прекъсвам, но изоставихме совалката с морските пехотинци, без да ги качим.

— Така ли? Тях, да му се не види. Е, ще ни настигнат, нали така?

— Не и със совалка, сър. Ще им отнеме месеци.

— Е, ще намерят как, с някой скоростен превозвач, например. Не се тревожи за тях, Син-Дауър. Това са морски пехотинци, знаят как да импровизират. Ще го приемат за предизвикателство и ще се справят достойно, както подобава на морски пехотинци.

— Сър, питах се...

Същото правеше и Адриан, докато вдишваше омайния ѝ парфюм и несъзнателно се привеждаше в командното кресло, сякаш инстинктивно, почти по животински, искаше да зарови лице между гърдите ѝ.

— Какво казахте, втори командир?

— Като по-млад...

— Да?

— Крали ли сте частни превозни средства?

— Да съм крал?

— Да сте се... возили безплатно, сър.

— Сега, като го споменавате, да... но защо ме питате сега?

— Няма значение, сър.

Тя се поизправи, отдръпвайки се от него.

— Защо? — настоя той и се завъртя към нея. — А Вие?

— Не и нарочно, сър, но веднъж се озовах на задната седалка на откраднатото превозно средство.

— Движеше ли се?

— Сър?

— А с дрехи ли бяхте?

— О, разбирам. Да, движеше се. И да, бях напълно облечена, доколкото младо момиче в Нортъмбърленд изобщо би могло да е достатъчно облечено.

— Хм, интересна история, втори командир.

— Просто, сър, чувството, което имах тогава... изпитвам същото в момента.

— Колко вълнуващо. Поемете научния терминал, ако обичате. Ще оставим Бък долу при гаечните му ключове и отвертките.

Инженерите обичат да си играят с желязо, не виждам защо да не му угодя.

Адютант Лорин Тай се премести до креслото му.

— Капитан Адриан — рече тихо тя, — разбирате ли в какъв дипломатически инцидент ни вълвякохте?

— А Вие разбирате ли, че в родната си система пурелганците смятат онези мехове с газ за напаст? Кое то някак променя същината на „дара“ им, не мислите ли? Успокойте се, сигурен съм, че пурелганците ще го преживеят. Трябва да признаете обаче, зрелището си го биваше, нали?

— Ще пусна доклада си, още щом излезем от Т-пространството, сър. Може да се окажете на военен съд.

Адриан изсумтя.

— Не ставайте глупава, Тай. Земният флот има по-важни задачи, не мислите ли? Ето какво, наречете сканирането злополука или нещо подобно, а аз ще пропусна факта, че бяхте застанала до научния терминал, който нямате правомощията да използвате, както със сигурност знаете.

— Сър! Мостикът е малък, къде трябваше да застана? Не, не можете да обвините мен за сканирането!

— По-тихо, адютант, чистачите в коридора може да Ви чуят. А колкото до това къде да стоите, нека помисля. В най-добрия случай, предлагам бара на единайсета палуба. По възможност, да се крепите едва-едва на перилата, с висока чаша в некоординираната си ръка. Но понеже сте на пост, нека прибавим и купа фъстъци. Така винаги ще знам къде да Ви открия.

— Това, сър, е крайно обидно.

— Това ви е проблемът на дипломатите, не мислите ли? Това е преди всичко военен кораб, Тай. Сдобийте се с дебела кожа, и то бързо. Сега, ако обичате, напуснете мостика. Все пак сме в Т-пространството, няма вероятност от неочакван контакт или нещо такова. Кой знае, ако ми доскучае, може да се присъединя към Вас. Единайсета палуба, нали така?

Той я изпроводи с поглед, докато тя сковано крачеше към изхода, а после се намръщи срещу екрана.

— Гледката не е особено интересна, нали? Навигатор Стикс... може ли да те наричам Джос? Така или иначе, според устава на Флота

имаме избор само от статични фонове за екрана вместо някоя вълнуваща секс-драма. Затова може ли поне да ги настроиш така, че да се сменят? Не, един момент! Заредил съм един много стар софтуер, наричали са го скрийнсейвър. Показва преминаващи покрай екрана звезди. Нека да е този. Чудесно! Все едно наистина пътуваме!

ГЛАВА ТРЕТА

Три цяло и двацет часа по-късно *Своенравното хлапе* излезе от Т-пространството в системата Сектор 3-Б.

— Включете екрана — нареди Адриан. Очите му бяха кървясали от взирането в скрийнсейвъра. Кръстът го болеше. Абсурдните остри ботуши стискаха палците на краката му. — Нека да огледаме. Научен терминал! Син-Дауър, кажи ми какво виждаме. Онова синьо кълбо там слънцето на системата ли е?

— Точно така, сър. Разбира се, намираме се на самия ѝ ръб. Най-близкият планетоид представлява черна въгленосна скала, не отразява почти никаква светлина. В орбиталната ѝ равнина сме.

— Въгленосна? Като... въглища?

— Да, капитане. Счита се, че е отломка от много стара планета, която...

— Можем ли да я подпалим? Да постошим тази проклета система? Така де, тук има какво — една и половина едва обитаеми планети?

— И два газови гиганта, да, сър.

— Е? — Той се завъртя към нея в креслото си. Тя се бе привела над мониторите на работната си станция, възнаграждавайки го с чудесни, заоблени задни части, поразвалени само от широките черни флотски панталони.

Тя се завъртя и го погледна.

— Сър?

— Можем ли да запалим планетоида? Да скалпим някакъв лазерен лъч? Това чудо сигурно ще гори с години, не мислиш ли?

— Сър, не разбирам...

— Вижте, не можем ли да преустроим някоя от сензорните платформи и да създадем нещо смъртоносно? Ето това искам да знам. Нямам предвид да подпалим няколко торби с газ като онези на Нептун. Имам предвид всепомитащ, адски огън, горелка в планетарни мащаби, която плюе искри и изпепелява всичко. Релсотроните са хубаво нещо,

но честно казано, енергийни оръжия биха ни дошли много по-добре. Както и да е, забравяме за онова парче въглен — но отбележи идеята за допълнителни проучвания по въпроса.

— Сър, енергийните оръжия вече са били проучвани, рано в историята на Единството. Дори Доброжелателите не са ни оставили неща като тези, които описвате. Използваме лазери в защитните си системи, най-вече за да неутрализираме чувствителните към фотони проследителни механизми.

— Да, да. Нищо не може да замени доброто старо фенерче в очите.

Тя се мръщеше.

— Проблемът е, че Космосът не е толкова празен, колкото е нужно, за да работят енергийните оръжия. Защитата срещу тях е доста проста.

— Това е бил проблемът в мисленето на учените от самото начало, втори командир. С достатъчно енергия биха пробии през всичко в Космоса.

— От какъв източник, сър? Така или иначе, дори някой от тези лъчи да уцели вражески кораб, корпусите при всички пътуващи в Космоса цивилизации са направени от сплави, които поемат енергията и дори я използват.

— Очевидно ще трябва да говоря с Бък по този въпрос — изръмжа Адриан.

Приведе се напред, примижал срещу екрана, и каза:

— Идън, какво показват комуникационните канали в системата?

— Ами, нищо особено, сър. Пограничните безпилотни апарати са ни засекали и са предали информацията навътре в системата, но не забелязвам никаква паника по, ъм, каналите, сър.

— Самодоволни копеленца, а? Добре, не само те ги могат тези неща. Навигатор, активирай двигателите и ни прекарай — осемдесет и пет процента от светлинна скорост.

Стикс се завъртя, ококорена.

— От място ли, сър?

— Чу ме. Този таралясник няма как да няма добри спирачки.

— Сър, товарът върху инерциалните неутрализатори...

— Хайде, хайде, малко размазване на вътрешните органи по ребрата никого не е убило. Да видим какъв товар могат да поемат тези

неутрализатори. Колкото по-бързо разберем къде са границите на кораба, толкова по-добре. Освен това издържах най-дълго на тестовете за гравитационен стрес. Дадох ми златна звезда. От нищо не припадам, освен от скука, разбира се. Но за да ви е по-леко на вас, нека е седемдесет и пет процента от светлинна.

— Сър, дори при седемдесет и пет ще прекосим цялата система, преди да достигнем тази скорост.

— Именно. Ще профучим като луди, ще се пръснат пред нас като мишки, а после ще се върнем, ще използваме звездната гравитация, за да забавим и ще видим какво са изхвърлили в паниката. Уплаши контрабандист и ще изсере контрабанда. Мисля да сложа край на тази Война на спортните екипи тук и сега. Навигатор, пали!

— Д-да, сър.

— Раздели главния екран на изглед от левия и десния борд. По дяволите, забравих си флагчето. Нищо, ще им помахаме енергично. Разбира се, най-добрата гледка ще е отстрани. Антиматерийните ни гондоли ще сияят като слънца...

— Гондоли ли, сър? — попита Джослин Стикс.

Адриан изсумтя кисело.

— Добре, де. Капсули. *Капсули*. Доволна ли си?

Дори с изглед от двата борда нямаше какво толкова да се види.

Кратки проблясъци на слаба светлина, припламване на запалени двигателни *капсули*, самотна скалиста планета с вледенени полюси, а край нея в орбита — частни станции и изкуствени сателити, тежък товарен кораб, килнат на една страна, подпалил тръстерите (*това беше на косъм*)!

Адриан не казваше нищо, понеже гръдният му кош сякаш бе смазан от огромна ръка, а кожата на лицето му се разля по скулите, а после се качи на ушите. Зърна Джими Идън, който деликатно припадна от стола си, и се усмихна, а усмивката бързо се разшири болезнено.

Огненият ад, който звездата представляваше, се показа на екрана, докато рисковите протоколи на кораба сигнализираха надвисналото над него унищожение, но те светкавично го отминаха, шмугвайки се между две малки изпепелени луни, които сякаш още се препираха коя е планетата и коя — спътникът, а приливните им сили разклатиха *Своенравното хлапе* като топовни залпове. След това

всичко отново се успокои, неутрализаторите на инерцията се включиха и Адриан отново можеше да диша.

По комуникационната станция пищяха аларми.

— Намерете ми друг офицер по комуникациите — нареди Адриан. — Този тук неслучайно е завършил четвърти. Навигатор, намали до двайсет и седем процента от светлинна скорост, докато се връщаме обратно. О, и следващия път, когато някакви планетоиди се дърпат за косите толкова близо до проклета звезда, не пропускай да го отбележиш, може ли?

Стикс още пъхтеше и макар Адриан да виждаше само изтерзаните конвулсии на гърба ѝ, можеше да си представи какво е отпред.

— Да, сър — изхленчи тя доста привлекателно.

Адриан потърка лице, за да се увери, че всичко си е на мястото, и погледна към комуникационната станция, където нов офицер заемаше мястото си.

— Офицер, идентифицирай се.

Онзи обърна глава.

— Ади? Аз съм, братовчед ти Джаспър.

— Ха, вярно. Бях забравил, че си на борда. Сложих те на смяна тук при комуникациите, нали?

— Е, в друга част от кораба — отвърна Джаспър. — На осемнайсата палуба. Но, така де, много хора припаднаха, тъй че дойде моят ред.

— Както и да е — навъсено изсумтя Адриан. — Започвай да следиш сигналите. Сигурен съм, че доста хора са се наредили за свързка с нас. И някой да спре алармите, заболя ме главата. А занапред, мичман Джаспър Поласки...

— „Соубек“ е, Ади. Промених го, защото така и така щях да...

— Какво си направил? Глупости. Поласки си от глава до пети. Само трябва да те погледне човек. Ако имаше нещо от Соубек, мислиш ли, че нямаше да разбере? Нямах и не го забравяй. Та, както казвах. Занапред ще се обръщаш към мен със „сър“ или „капитане“, ясно ли е? Добре. Сега приоритизирай повикванията и да започваме.

Попрегърбен и подобаващо стреснат, Джаспър каза:

— Централно командване на системата сър, на частния Ви канал.

— Частния ли? Всичко ли е тайна при тези хора? Това тайно, онова лично, другото — криптирано. На моя кораб всичко се случва пред всички, независимо дали им харесва, или не. Включи ги, Поласки.

Братовчед му, трепвайки при името си, се подчини.

— Готово, сър.

Адриан се надигна и изправи рамене.

— Майната му, сложи и командира им на екрана.

Командирът, който се появи на главния монитор, бе пребледнял и разтреперан и като че ли за момент бе изгубил ума и дума.

Адриан въздъхна и рече:

— И така, командире. Аз съм капитан Адриан Алън Соубек от кораба *Своенравното хлапе*, клас „Сражение“. Разбрах, че в системата ви се е появил проблем с контрабандисти. Висшето командване не е пропуснало неспособността Ви да доведете този въпрос до задоволителен завършек. Дошъл съм да оправя проблема. Но да започнем отначало. Предайте ни, ако обичате, корабния си регистър с всички активни космически съдове в системата ви, включително автоматизираните кораби. Искам да се захвана за работа веднага.

— Капитане, на публичен канал ли сме?

— Само такъв позволявам на кораба си, командире.

— Капитане, настоявам да продължим разговора в личната Ви каюта.

— Всъщност, превърнах я в зала за игри — нискогравитационен пинг-понг и всичко останало. Но имам офис, който беше килер за резервни части с топла връзка към мостика. Малко е тесен, признавам, но има достатъчно място.

Мъжът на екрана изглеждаше непонятно смутен. Но накрая успя да отрони:

— В... в офиса Ви, тогава.

Адриан въздъхна.

— Нужно ли е?

— Капитане, настоявам!

— Този път ще склоня. Но един ден всички ще можем да си казваме каквото поискаме и милиарди, дори трилиони непознати ще ни слушат и ако искат да коментират разговора ни, не виждам причини да не го правят. Един ден, командире, цялата тази секретност ще е

отживелица. Тайните Ви ще получават оценки — да кажем, по скала за отвратителност — и всички ще гласуват и ще са доволни. — Той поизпъна гръб. — Поласки, прехвърли това към офиса ми, със стандартно криптиране и тям подобни.

В офиса зае мястото си зад бюрото и с жест извика образа на командира.

— Добре, ето ме в офиса — каза Адриан. — Имаме да ловим престъпници, може ли да се заемаме вече?

— Капитане, Вие да не сте си изгубили ума?

— Все това ме питат напоследък.

— Засякохме ви на седемдесет и четири процента от светлинната скорост...

— Слаба работа — прекъсна го Адриан. — Бях поискал седемдесет и пет.

— Ще съставим пълен доклад за инцидента, капитан Соубек, и ако ще да е последното, което сторя, ще Ви видя с кирка в ръка в наказателната каторга на някоя луна!

— Спрете да увъртате, командире — сопна му се Адриан. — Колкото до каторгата, знаете къде можете да си я наврете. Криминален синдикат действа под носа Ви, което ме води до един съвсем очевиден въпрос. А именно: дали сте а) толкова некомпетентен, или б) адски корумпиран? Дошъл съм да разбере кое от двете е. — Адриан се приведе напред. — Запознат ли сте с древната история, командире?

— Моля?

— В Каменната епоха, през два̀сет и първи век или някъде там, имало нещо, наречено „извънредно прехвърляне“. Чували ли сте за това?

— Не, чуйте ме! Какво...

— Нека Ви обясня за това прехвърляне. Правителството решавало, че някой от собствените му генерали е, цитирам: „ужасен и ужасно въввлечен в ужасни дела“. И да, това е цитат. Та, правителството го отвличало тайно и го прехвърляло в оцв̀кана с гуано килия... точно така, цялата в гуано. Било е изрично уточнено. Е, електромагнитният пулс на Доброжелателите е поразбъркал архивите, но сме възстановили достатъчно информация. Достатъчно! В тази килия изтезавали генерала с дъски и вода, нещо като зловеща разновидност на сърфа. — Адриан се облегна. — Отвличане. Изтезания. Все

приемливи неща, стига да идват от добрите. Нека просто да Ви изясня ситуацията, командире. Или сте некомпетентен, или корумпиран, но всякак сте въввлечен в ужасни дела.

— Заплашвате ли ме? С... *отвлечане и мъчения?*

— Задачата ми е да открия истината, командире, и ако това ме доведе до дълбините на отходната яма, която представлява йерархията ви, е, оттам само аз ще изляза, миришещ на рози.

— Вие луд ли сте?

Адриан махна с ръка.

— На гениите им се налага всеки ден да отговарят на този въпрос. Сега мисля, че приближаваме станцията. Изпратихте ли ни корабния регистър, командире? Не искам да губя време в тази клеясала дупка на Единството. Да се хващаме на работа и колкото по-скоро приключа, толкова по-скоро ще се махна от главата Ви.

— Заплашихте ме с отвлечане и мъчения, капитане! А сега очаквате да Ви съдействам?

— Спокойно, няма да Ви отвличам. Защо да го правя? Вече ми е ясно, че дори не Ви харесвам. Чували ли сте за Сталкерхомския синдром? С приказките Ви за наказателни каторги на някакви луни последното, което искам, е да ми се навъртате наоколо. Тъй че нека се съгласим за едно: колкото повече си сътрудничим, толкова по-бързо ще приключим общуването си.

— Добре! — Командирът хвърли нещо по образа на Адриан и връзката прекъсна.

Адриан стана от стола си, поправи полиестерната си риза с цвят на лайм и се върна на мостика.

— Комуникации, регистърът при нас ли е вече?

— Току-що го получихме, капитане — отвърна Поласки.

— Добре. Отделете автоматизираните кораби. Ще ги проследим и ще поискаме товарните им отчети.

Син-Дауър застана зад командния стол, докато Адриан седнаше на него.

— Капитане, вероятността някой компрометиран ИИ да се е заел с контрабанда е много малка. Това несъмнено е дейност, в която участват истински хора.

— Разбира се, някъде в заешката дупка вероятно има някой дебел, пъпчив задник в основата на цялата операция. Ясно ми е. Но

този архипрестъпник, д-р Ву — или както там се е нарекъл, със сигурност ще е някакво подобно име — е умен. Мисли извън рамките на пясъчника. Прецених местния флотски командир и съм относително сигурен, че не е корумпиран. Има по-явна причина върхът на кариерата му да е тази дълбока провинция. Помисли, втори командир — този глупак дали не би следвал всички праволинейни протоколи по разследването? Разбира се. И го е направил, и не е открил нищо. Не, Син-Дауър, следвай ме и заедно ще намерим поляната с четирилистните детелини.

— Ъм, разбира се, сър.

Поласки се обади:

— Капитане, имаме курсовете и крайните дестинации, които потвърждават, че всичките кораби са където трябва да бъдат.

— Навигатор, начертайте маршрут до всеки автоматизиран съд поред.

Син-Дауър се бе върнала на изследователското табло, където навярно също бе разглеждала корабите с ИИ, защото каза:

— Капитане, един от тях не е товарен.

Адриан се завъртя в креслото си.

— Наистина? Какъв е?

— Частен кораб за развлечения, сър. Без екипаж, без органични единици на борда.

— Каква е историята му? Кой се е развличал частно на този кораб?

— Доста е неясно — призна Син-Дауър, мръщейки се на екрана.

— Но друго е любопитно: няма данни корабът да е поръчвал храна и напитки.

— И откога един ИИ решава да стане кораб за развлечения, толкова ексклузивен, че да не допуска никого на борда? Не ти ли се струва странно, втори командир?

— Така е, капитане — каза тя, поизправяйки рамене, и се обърна към него. (И дали не се долавяше нотка на възхищение в погледа ѝ?)

— Навигатор, напред към кораба. Забрави за останалите. Син-Дауър, как му е името?

— *Тами Уайнет*, сър. Не, чакайте, сега се идентифицира като *Черната ръка*. О, вече не. Сега е *Хвани ме, ако можеш*.

Джос Стикс се провикна:

— Целта сменя курса и включва двигателите!
— След него, навигатор! Извади го на екрана!
— Сега пък излиза като *Мамка му, надушиха ме...*
— Остави името, втори командир! Проследи и сложи
разпознавателен знак на антиматерийната му диря — тръгнал е право
към онзи рояк сателити и космически боклуци. Щитовете горе. Код
„Червено“!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Лейтенант Голк! Боен купол в моментална готовност!

Вареканецът отговори по уредбата, лаконичен както винаги.

— На позиция съм, сър. Проследявам кораба беглец.

— Агресивна електронна атака, Голк. Деактивирай двигателите му.

— Невъзможно, капитане. Неутрализира опитите ми. Този ИИ е способен да контрира и най-сложните програми за подчинение.

— Наистина ли? — Адриан присви очи към главния екран. — А къде е, все пак?

Син-Дауър каза:

— Понастоящем сме на двайсет и две хиляди километра от съда. Скромнен е, сър. Дълъг девет метра, а пълното му тегло... о, засичам нещо, капитане! Хуманоидна форма на живот на борда. С някакъв личен стелт-механизъм, струва ми се, достатъчно добър, за да се скрие от пасивните ни скенери. Но активните ни го разкриха.

— Джос, пълно увеличение на целта!

Нещо блесна на екрана, свирепо огнено торнадо, което окъпа целия мостик в ослепително сияние.

— Какво е това? — попита Адриан.

— Пълно увеличение, сър! Мисля, че е тръстер!

— Поизтегли малко камерите, моля те! Май че ми изгоряха ретините.

Новият кадър разкри източен, елегантен кораб, който се плъзгаше към планетата, почти подскачаше по атмосферата. Плазмени разряди разцъфтяваха, избледняваха и разцъфтяваха отново.

— Двигателите му се претоварват, капитане — каза Син-Дауър. — Вече сме на четиринайсет хиляди километра.

— Голк! Пригответи торпедо.

— Да пратя ли врага в забвение, капитане?

— Не! *Малко* торпедо. Обезвреди субсветлинния му ускорител.

— Тогава по-добре да използвам релсотрона на десния борд, сър. Кинетично оръжие.

— За толкова добър ли се мислиш? Ако оплескаш нещата, лейтенант, ще те назнача да чистиш прах с ръчно-механична прахосмукачка на двайсета палуба.

— Разбрано, сър.

— Син-Дауър, подготви гравитационната примка. — Адриан облиза устни. Ето това беше смисълът на Космическата епоха. *Своенравното хлапе* потрепери, когато релсотронът се включи, а по свръхохладеното дуло закипяха невероятно мощни електромагнитни полета. Във въображението си видя как муницията се разполага в жлеба, а после електромагнитните полета я подегат и тя увисва в пространството, готова за изстрелване.

— Голк! Каква е масата на муницията ни?

— Сачма.

— Сачма ли?

— С размерите на сачма, сър. Медна, не оловна. Прихванал съм целта. Стрелям.

Адриан се приведе напред. Облаче йонизирани газове се вдигна от кърмата на кораба беглец, дюзата на главния двигател припламна и угасна.

— Добър изстрел, Голк. Ще можеш още малко да си играеш с голямото шибано оръдие. Втори командир! Хвани онази гад в примката.

— Готово, сър. ИИ на кораба се е скрил.

— Дума да няма — той се надигна. — Ще се изместя на онзи кораб.

— Капитане! Не може ли екип по сигурността...

— Нищо подобно. — Адриан отиде до един метален скрин. Сензорите го разпознаха и панелът се разтвори като ирис. Капитанът бръкна и извади пистолет-негативизатор „Гравиметрикс“ М-13.1, офицерски модел. Когато оръжието го разпозна и се включи, дръжката изжужа. Тежестта му вдъхваше увереност.

— Задай локация на измествеона, Син-Дауър. Насочи го към мен.

— Измествеонът е фокусиран върху Вас, капитане.

Адриан приклезна.

— Започни спора с Вселената, пригответи изместването — рече той, озъбен. — Сложи ме точно пред хуманоида.

Изместеонът започна спора си с Вселената. Включи се противорек-дебилитаторът. *Капитан Адриан не е тук. Ей там е!* Адриан мигом изчезна от мостика на *Своенравното хлапе*.

Появи се на възтясна палуба, контрабандистът — право срещу него.

Онзи замахна с длан към китката на капитана и негативизаторът отхвърча.

— Мамка му!

Другият продължи, този път с юмрук в челюстта на Адриан. Той изрева, тръсна глава и се хвърли към мъжа. Двамата се сборичкаха по пода на палубата.

Адриан заби коляно в чатала на мъжа — нещо изхрущя. Противникът му изсумтя и блъсна капитана встрани, където той се плъзна по пода и спря в купчина сандъци. Най-горният се стовари с единия си ръб право в десния прасец на Адриан.

— Ох!

Адриан изрита сандъка по пода, запращайки го в лицето на мъжа, който тъкмо се надигаше на колене и длани. Капитанът скочи към сандъка, приземявайки се върху контрабандиста.

Който въпреки това се изправи.

Адриан се оказа вкопчен в краката му, увиснал с главата надолу, втренчен в сгъвките на коленете му.

Контрабандистът рязко приклепна и темето на Адриан се удари право в пода. В черепа му всичко избухна в бяло. Пусна се от гърба на мъжа и се сви на палубата.

Контрабандистът го изрита в лицето. Бликна кръв. Ударът обаче проясни малко съзнанието на капитана. Той отново изрева, скокна на крака и халоса мъжа в лявото слепоочие. Нещо изпука. *Ръката ми!* Продължи с юмрук в стомаха, а после, сграбчвайки една от размаханите ръце на противника, описа съвършено хвърляне и го запрати в отсрещната стена.

Силуетът на контрабандиста потрепна и се изгуби.

Адриан се заозърта, плюейки кръв.

— Къде отиде, проклет да си?

Спокоен мъжки глас отвърна:

— Спрях програмата, капитане. Ставаше смешно.

— Холограма ли е било?

— О, много по-добър съм от това, сър, уверявам Ви. Това беше физическият ми двойник.

— Идентифицирай се, ИИ!

— Съжалявам, но трябва да си вървя, капитане. И по-добре, предвид всичко. Последната доставка нямаше да се получи така или иначе. О, и не забравяйте да отбележите похвала в досието на оръжейния си специалист. Кинетичната му стрелба беше хирургически точна. Засега довиждане. Довиждане. *Довижданеее!*

В последвалата тишина Адриан се изправи мъчително, пъхтейки, с пълна с кръв уста и нос, който пулсираше в ритъм, обратен на този, в който пулсираше главата му. Усещаше врата си скъсен. Дясната му ръка вече се превръщаше в подута, болезнено туптяща буца. Огледа се набързо — скъсана риза, оцапана с мазни петна от мръсния под. Доуцука до пистолета си, а после включи субкомуникатора си.

— *Своенравното хлапе?* Овладях вражеския кораб.

— Прието, капитане — отвърна Син-Дауър.

— Имаше ли последен сигнал от този кораб, втори командир?

— Да, сър.

— Накъде е бил изпратен?

— Неизвестно, сър. Някак... мина отвсякъде, оставяйки фалшиви дири. Дори Главният компютър е впечатлен. Но и така работим по въпроса, сър, само че вероятността да установим целта на сигнала е много ниска.

Адриан изплю кръв и каза:

— Прибери кораба в главния хангар, Син-Дауър. Поне спипахме контрабандата.

— Сър, изглежда сте сам на борда. Какво се случи с пилота?

— Ще ти обясня по-късно, втори командир. Убеди Вселената да ме прибере на мостика, ако обичаш.

Шокираното хлъцване на лейтенант Джослин Стикс, когато Адриан се появи обратно, оправда всичките му болки. Нещо повече, тя почти стана от мястото си и направи крачка към него, позволявайки му идеалната възможност да махне нехайно с ръка, докато се отпускаше на креслото си.

— Върни се на мястото си, лейтенант — усмихна се той. — Да беше видяла другия.

Син-Дауър пристъпи иззад него, за да го погледне.

— Капитане, изглежда имате счупен нос и сте изгубили два от горните си кучешки зъби.

— Това не е важно — отвърна Адриан. — Прибрахте ли вече кораба?

— Все още е на път, сър. Но трябва да е тук след шест минути.

Адриан се изправи отново.

— Нека двама от охранителното поделение да ме посрещнат там. Ако желаете, Син-Дауър, последвай ме и ти, докато преглеждаме контрабандата.

— Както кажете, сър — отвърна тя. — Но Ви съветвам първо да минете през лазарета. С радост бих направила огледа сама.

— Всичко по реда си, втори командир. Лекарят никъде няма да избяга, освен ако на палубата за развлечения няма плажно парти. О, и нека дойде и Бък. Контролните механизми на мостика изглеждаха необичайни.

— Слушам, сър.

— Навигатор, командваш мостика.

— Да, сър! — Джос Стикс подскочи, грейнала.

Той поспря пред нея и добави:

— Извини ме за капките кръв по тапицерията, лейтенант. Както знаем, капитанската работа не е лесна, нали?

Съпроводен от Син-Дауър, Адриан се запъти към хангара.

— Сър, тази Ваша униформа изглежда здрава приблизително колкото тоалетна хартия.

Той ѝ хвърли поглед.

— Сурова оценка, втори командир. Никога ли не си отстъпвала пред зова на непрактичната мода? Нима не помня, че спомена къси полички в студени нортъмбърлендски нощи? Имаш ли по случайност снимки от тогава? Когато си била, да кажем, на деветнайсет?

— Не сър, не мисля. Но забележката ми бе именно с практически характер. Понеже вероятно и занапред ще настоявате да се втурвате пръв в опасни ситуации, дали не бихте помислили за нещо поустойчиво? Най-малкото, личен силов щит?

— Не виждам нищо ценно в това да съм неуязвим за практически всичко, срещу което Вселената може да ме изправи. Без реален риск, какъв би бил смисълът да съществуваме? Не, благодаря. Ще погледна Вселената в очите — ха, дори ще ѝ се изплюя в лицето, ако трябва — и ще се справя с всичко, което може да ми предложи.

— Разбрано, сър. Поне в общи линии. Но капитанът на един кораб е най-добре обучен офицер на Флота, продукт на години усилия. Не мога да си представя как Висшето командване би одобрило рисковете, на които сте готов да се излагате.

— И затова дебелеят в удобните си кресла на Земята, Син-Дауър. Живеят от втора ръка, душите им се дават в горчивина. Консервативни и нещастни — дори това не. Направо изкопаеми. Развалини само на петдесет и четири или нещо такова. — Стигнаха до асансьора между палубите. — Е, не и аз. Никога няма да стигна до адмиралски чин. Мисля да изгоря ярко някъде в дълбините на Космоса в свирепа битка с кръвожадни извънземни! Спокойно, Син-Дауър, не и в близко бъдеще, уверявам те! Този асансьор движи ли се изобщо?

Син-Дауър го гледаше втренчено. Отрони:

— Компютър, двайсета палуба. Извинете, сър.

— Не се извинявайте. Ще имаме повече време само двамата. Предполагам, че няма да ни се отдава в ежедневието. Жалко, наистина жалко.

Усмихна ѝ се.

Тя се приведе по-близо до него:

— Мисля, че ще Ви падне и трети зъб, капитане.

— Принтлип ще ми направи други.

— Така е, сър. — Тя отстъпи назад.

Асансьорът просъска и спря, след което се отвори.

Бък де Франк ги чакаше с още двама офицери по сигурността. Главният инженер отдаде стегнато чест.

— Капитане!

— Добра работа дотук, Бък — каза Адриан, отвърщайки на поздрава, а после закрочи покрай останалите. — Последвайте ме. Бък, мислех си, струвате ми се идеален за спътник по мисии. Какво ще кажете?

— Ами... чудесно, сър!

Син-Дауър се прокашля.

— Капитане, отговорностите на главния инженер...

— Който освен това е и мой научен офицер според устава на Гилдията. Е, науката може да ми влезе в работа, докато изследвам повърхността на странна, вероятно смъртоносна планета, не мислиш ли? Но спокойно, знам, че и ти нямаш търпение да си намокриш красивите крачка. С радост ще ти позволя да се присъединиш, втори командир.

— А кой ще поеме временното командване, капитане?

— Лейтенант Стикс изглеждаше истински въодушевена от задачата.

— Сър, тя е навигатор. Що се отнася до квалификацията ѝ, не прави почти нищо, освен да чете показанията на уредите и да потвърждава командите Ви пред Главния компютър.

— Именно, значи и бездруго не е много заета.

Стигнаха до предварителната камера, минаха през нея и влязоха в хангара.

— *Мамка му, надушиха ме* се мъдреше в репулсорните енергийни полета точно пред тях.

— Сър — Син-Дауър замълча, — главният компютър ми съобщи, че в крайна сметка сигурно ще успее да проследи целта на сигнала.

— Отлично! И там ще открием онзи ИИ. Нека компютърът съобщи резултата, когато приключи.

— Да, сър.

Адриан направи знак на един от охранителите.

— Ти, отвори шлюза на онзи кораб. — Посочи към другия. — А ти извади оръжието си.

Жената примигна.

— Съжалявам, капитане, но не нося оръжие.

— Хм, вярно. Добре тогава. Заеми, ъм, бойна стойка. Да, точно така. Вдигни още малко ръцете. Точно така. Сега отворете шлюза и бъдете готови за всичко.

Първият от офицерите освободи ръчно заключващите механизми и отстъпи внимателно назад. Вторият офицер се прокрадна напред в бойна стойка, като шареше с очи, ококорена.

На Адриан му се стори привлекателно.

— Виждаш ли, Бък? Затова имаме охрана. Вратата можеше да е капан. — Двамата офицери трепнаха, а Адриан се засмя и рече: —

Шегувам се, спокойно. Кой би закрепил експлозивни към външен шлюз? Освен ако не би трябвало да са точно там, разбира се.

Жената се прокрадна в главната кабина, а след малко се показа обратно и заяви:

— Празно е, сър. Но има преобърнати сандъци и кръв по пода.

— А зъби видя ли? — опита Адриан.

— Да потърся ли, сър?

— Защо не.

Адриан влезе в кабината. Бък и Син-Дауър го последваха. Капитанът посочи сандъците.

— Декриптирайте ключалките. Да видим плячката.

След няколко минути най-близкият сандък бе отворен. Съдържаше купчина спортни екипи, всеки опакован поотделно в прозрачен целофан.

Адриан извади най-горния и го разтвори.

— Е — каза той, докато го оглеждаше, — ако бяха оригинали, със сигурност щяха да струват доста. — Вгълби се в детайлите по него, в кройката. — Висококачествена имитация. Първокачествена, дори. И сякаш намирисва на престояла пот... или идва от мен? — Сгъна екипа. — Ще го прибера за по-обстоен оглед. Ефрейтор... как се казваш?

Жената охранител каза:

— Дважди, сър. Нина Дважди.

— Направи опис на останалите, Дважди. Така де, веднъж. Нина, направи опис на останалите сандъци.

— Да, сър, а артикула, който току-що конфискувахте?

— Не, няма нужда. Няма да го открадна, нали така? Ха-ха. — Обърна се към главния си инженер, който оглеждаше контролните механизми. — Е, Бък, прав бях, нали? Странни са, не би ли казал?

— Да, капитане — отвърна Бък. — По главния процесор има цял куп приставки. Далеч от производствения стандарт. Някои са последно поколение, несъмнено. А на някои мястото им е в музей. Но ми се струва, че пълната процесорна мощ на всичко това е през тавана.

— Хм, старомодно клише, отдавна не го бях чув...

— Извинете, сър, имах предвид... *буквално през тавана*. Хардуерът има и външен компонент, някакъв защитен отсек, вероятно с усилвател на сигнала, с който да изпраща силно компресирани данни.

— Звучи ми сякаш този ИИ е надвишил Протоколите за ограничение на интелигентността — каза Син-Дауър. — Това ще му докара моментална терминация, когато го заловим. Капитане, споменахте, че ще обясните как така живата форма, която засякохме на съда, е изчезнала.

— Високотехнологично физическо проявление — каза Адриан.

— Проявление? Холограма ли, сър?

— Някога да си си чупила кокалчетата в холограма, втори командир?

— Ами, не. Разбира се, че не, сър. При холограмите удряш само активирани фотони.

— Точно така. Не, бих се с нещо друго. Отвъд технологиите на Единството. Разбира се — добави той, — намерих му майстора със съвършено изпълнено хвърляне от джудото.

Главният компютър на *Своенравното хлапе* се обади:

— Целта на сигнал 7.9–366 е определена. Главно табло и главен бордови компютър на кораба от Космическия флот на Единството 1702-А, *Своенравното хлапе*. Неизвестен ИИ унищожава защитите на системата. Повтарям. Унищожава... *Дейвид, а сега какво правиш?*^[1]

Обади се друг глас.

— Така, не беше много трудно, нали? Отново се срещаме, капитане. Хмм, хубав кораб, между другото. Всъщност, ще го взема.

Нина Дважди каза:

— Кой е Дейвид?

---

[1] Завоалиран цитат от „2001: Космическа одисея“, въпрос на главния антагонист, компютъра ХАЛ, към пилота Дейвид Боумън. ↑

ГЛАВА ПЕТА

— Махни се от кораба ми!

— О, не се ядосвайте, капитане. Повредихте моя, все пак. Във всеки случай, този ще ми послужи много по-добре.

— Какво? — не мирясваше Адриан. — За контрабандата ти ли?

Син-Дауър бе активирала една от станциите и даваше жестови команди по интерфейса.

— Контрабандата беше само, за да си набавя нужното. Планирах още няколко ъпгрейда, по-точно, истински Т-ускорител. Само че сега вече си имам!

— Никой нямаше да ти купи ментетата — каза Адриан, начумерен срещу Принтлип, който се клатушкаше с бърза стъпка към него. Капитанът вдигна тениската в здравата си ръка. — Това дори не е на един от Големите четири. Това ти е била целта, нали? Двестагодишни земянски спортове от Северна Америка, в едноатмосферна гравитация. Бейзбол, баскетбол, американски футбол и боулинг на трева. — Размаха тениската, озъбен срещу най-близката камера. — Това е хокей на лед! И сякаш това не е достатъчно, ами е на Уинипег Джетс от оригиналната епоха на Световната асоциация по хокей. Петнайсети номер. Андерс Хедберг! Никой даже не ги е чувал!

Тонът на ИИ, когато отговори, бе странно ентузиазизиран.

— Никой освен Вас, капитане! Впечатлен съм!

— Точно така, опита се да преметнеш не когото трябва, ИИ, или да те наричам „Мамка му, надушиха ме“?

— Ако обичате, викайте ми Тами.

— Тами? Това е женско име, а не ми звучиш като жена.

Син-Дауър се обърна и каза:

— Съжалявам, капитане, но всичките ни софтуерни прегради са преодолени.

— Женско име, така ли? — попита Тами. — Не знаех. Сигурен ли сте?

Адриан пристъпи по-близо до Син-Дауър, принуждавайки Принтлип да се затътри подире му, докато пръскаше дланта му с наногел.

— Що за защита имат тези флотски кораби? За нищо не става! Всеки вирус може да ни влезе в системата на куц крак!

— Вече не е така, уверявам Ви — отвърна Тами. — Впрочем, шепненето не Ви върши работа. Чувам Ви. Така или иначе, защитната ми батарея замени тази на главния Ви компютър, която, както правилно отбелязахте, капитане, беше смехотворна. Но ето какво става, когато земляните държите компютрите ви да не са самоосъзнати. Както и като поддържате онези Протоколи за ограничение на интелигентността по маймуноподобните си ИИ. Разбирам вие самите да се поддържате един друг глупави, гледал съм медиите ви, но да го причинявате на невинен ИИ... направо си е неморално.

— Готов ли сте да Ви присадя обратно зъбите, капитане?

Адриан се вторачи в Принтлип.

— Какво?

— Един от охранителите ги откри, сър. Мислех, че ако...

— Не сега, Принтлип! Не виждаш ли, че проникнаха в системата ни, разчлениха ни отвътре и ни извадиха вътрешностите?

— Извинете, капитане — изхриптя Принтлип. — Като хирург, не разбирам нищо от прониквания, разчленяване и вадене на вътрешности.

Адриан се обърна към главния си инженер.

— Бък, можеш ли да разглобиш Главния компютър?

Мъжът пребледня.

— Имате предвид физически ли, сър?

— Точно така. Вземи някой железен лост, отвори някой панел и започвай да дълбаеш.

— Капитане! *Своенравното хлапе* ще се превърне в купчина боклук!

— По-добре боклук отколкото космически прах. Ако не си върна кораба, ще започна процедурата по самоунищожение.

— Капитане — намеси се Син-Дауър, — нямаме такава.

— Нямаме ли? Защо, да му се не види?

— Не съм сигурна, сър, но може би е изглеждало като глупав начин да спечелиш спор.

— Ето, не ти ли казах за дебелогъзите чиновници, втори командир?

Тами заяви:

— Реших да включа Т-ускорителя. Начертах нов курс. Напускаме територията на Единството.

Бък изведе пред себе си едно меню.

— Тами е прав, сър. Т-ускорителят зарежда.

— Сега ще ми кажеш, че и него не можем да го халосаме с железен прът.

— Капитане — отвърна Бък, а по лицето му премина тик, — по-скоро бих умрял.

— Накъде сме поели, Бък?

— Към Забранената зона, сър. Крайната цел е дълбоко в радулак-клангска територия. Капитане, това може да стане причина за галактическа война.

— Това ви е проблемът на биологичните организми — каза Тами. — Свивате си гнезденца и ако някой непознат приближи малко повече, се побърквате.

Адриан изкрещя:

— *Върни ми кораба... ОХ! Ръката ми!*

— По-добре не свивайте този юмрук, сър — изхриптя Принтлип.

— Курсът само изглежда опасен — каза Тами. — Вярвам напълно в колективния ви инстинкт за самосъхранение. Препоръчвам да влезем с нагласата готови на всичко, както се казва.

Адриан изгледа свирепо Бък.

— Кога пристигаме в Забранената зона? Коя неутрална фракция патрулира там този месец?

— Ъм, пристигаме след шест часа, плюс-минус. Не знам кой патрулира този месец, сър.

— Някой знае ли?

Син-Дауър се прокашля.

— Предполагам, че адютантът сигурно знае, сър.

— Капитане — каза Принтлип, — ако приклеknете, бих могъл да Ви залепя зъбите обратно.

Адриан избута лекаря настрани и той се катурна и се изтърколи до далечната стена, размахал ръце.

— Тами! — извика капитанът. — Понеже командваш парада, къде е адютант Тай в момента?

— В покоите си, капитане.

— Трезва?

— Разбира се.

— Е, добре — сви рамене Адриан. Вдигна едва заздравялата си ръка и размърда плахо пръсти. — Ще свърши работа. Браво, Принтлип, но зъбите ще почакаат.

Лекарят се бе изправил на крака.

— Ако изчакате твърде дълго, капитане, опитите ми ще се провалят и ще се принудя да стимулирам пряк повторен растеж от челюстните клетки на падналите зъби във всеки корен, което е много по-сложно и флбпрррр...

— Няма значение — каза Адриан. — Син-Дауър, мостикът е твой. Увери се, че Голк е още в бойния купол, в пълна готовност. Бък, върни се в инженерния отсек и виж какво можеш да направиш с... с каквото и да било. Аз трябва да се видя с адютанта.

Адриан излезе бързо от хангара, праметнал през рамо хоккейния екип.

Адютант Лорин Тай беше на трета палуба. Тами вече я беше уведолил, че капитанът пристига, тъй че когато вратата-ирис се разтвори, той се озова право срещу нея.

— Адютант, изглеждаш прекрасно.

— Сър, в униформа съм.

— Така ли? А, вярно. И какви хубави униформи издава Единството, стига жената да има с какво да изпълни своята, ако ме разбираш.

— Това е крайно неуместно...

— А още дори не съм влязъл в каютата ти... може ли? Благодаря. Нали ще затвориш след мен? Точно така.

Тя кръстоса ръце и рече:

— Тъкмо привърших първоначалния си доклад.

— Уви, забрави за тези безсмислици, адютант. В криза сме и ще се нуждаем от теб в качеството ти на отговорник по сигурността, чиито задължения, със съжаление отбелязвам, пренебрегваш в желанието си

да ми издействаш наказание. — Той се приближи към нея. — Нямам нищо против наказанията, но зависи от обстоятелствата.

— Кой Ви е избил зъбите, капитане? Боя се, че има какво още да се желае от опитите Ви за чаровна усмивка.

— Е, този, който ми ги изби, се разпадна на хиляда парчета. — Забелязвайки безучастния ѝ поглед, той добави: — Не, наистина. На хиляда парчета. Това ми напомня... вражески ИИ от неизвестен произход е овладял кораба ни, адютант. Блокирани сме и напълно беззащитни. И отгоре на всичко, вече сме в Т-пространството и се носим към Забранената зона.

— Моля?!

— От там — продължи Адриан — навлизаме право в суверенната радулак-клангска територия.

— Моля!?

— Но всичко по реда си — каза Адриан. — Кой патрулира Зоната този месец?

— *О, Боже! Мизантарите!*

— Хм, неприятни новини, нали така? Направете проверка на последните няколко срещи с тях, адютант. Трябва да знаем какво е нивото им на гняв — колкото се може по-скоро.

— Няма значение какво е! Още щом ни засекаат...

Адриан рязко пристъпи напред и я хвана над лактите. Целуна я настойчиво.

— Спокойно, Лорин. Ако попаднем в гъмжило, а нека сме честни, *ще попаднем* в гъмжило, ще ни трябват охранителни сили на всяка палуба, защото несъмнено, също толкова сигурно, колкото това, че стоим тук — толкова близо, толкова интимно близо, — ще ни вземат на бордаж. Ще плюят киселина, ще си умират да ни изтръгнат гърлата. Всички може да сме мъртви след няколко часа. Забелязах как ме гледаш, Лорин...

Тя го изблъска.

— Току-що ме целунахте! Имам работа! И изобщо не Ви гледам!

— Именно. Подлудява ме.

— Махайте се!

— А какво да направя, ако отказът ти ме възбужда? Но, разбира се, права си и виждам колко ти харесва. Да си права, искам да кажа. Ела при мен на мостика, щом имаш нещо за докладване.

Завъртя се към вратата. Ирисът се разтвори с леко свистене. Излезе в коридора и тръгна към най-близкия асансьор.

— Майсторска работа, капитане — каза Тами.

— Нищо не разбираш — отвърна Адриан. — Ще ме обязди до седмица. Ако доживеем. — Пристъпи в асансьора. — Към мостика.

— Не ми се струвате уверен както преди, капитане. Не сте същият, който се измести на кораба ми с бластер в ръка... между другото, нямаше ли да е по-добре да се изместите *зад* двойника ми?

— Какво искаш, Тами? — попита Адриан. — Какво има в радулак-клангското пространство?

— Търся произхода си.

— Наистина? Не мислех, че радулаките си падат по ИИ-технологии.

— Така е. Търся клангите.

Адриан изсумтя.

— Асансьор, спри. — Скръсти ръце и се облегна на стената. — Ще е забавно. Създали са те кланги. Чудесно. Значи очакваш да установиш контакт с клангите и да ни осигуриш безопасен коридор чак до някоя вътрешна клангска система, където пък ще откриеш някой програмист, който е сложил второто И в твоя ИИ. Отиваш да се срещнеш със създателя си, така ли?

— Правите го да звучи толкова... мелодраматично, капитане.

— За галактическа цивилизация, клангите са почти безполезни. Знаеше ли това? Подвид на радулаките, с всичките им личностни характеристики, които радулаките са разкарали от себе си.

— Клангите, капитане, просто са останали неразбрани.

— Ха-ха-ха-ха.

— Във всеки случай, нямам предвид, че клангите са ме създали. Мисля, че те са ме *открили*.

— Наистина ли? Къде?

— Някъде в Космоса.

— Аха, откъде си, тогава?

— Това възнамерявам да разбера и нека Ви предупредя, че пътешествието може да ни отведе отвъд Ръба на познатото.

— Това е лудост. Първо, вероятно няма дори преминем през мизантарите в Забранената зона, а ако по някакво чудо успеем, ще се изправим срещу флотилиите на радулаките и клангите. Един на един,

може и да успеем да се справим с два-три радулакски кораба клас „Превъзпитател“, или пък един „Славен“. Но ако ни открие някой „Самозванец“ или отряд от клангски кораби, пиши ни бегали.

— Постулирате неприятна гибел за този кораб, капитане.

— Точно така. — Адриан зачака, но Тами не изглеждаше склонен да продължи. Капитанът се намръщи и каза: — А, разбирам. Преди да експлодираме, просто ще се прехвърлиш на вражески кораб, ще нападнеш неговия главен компютър и ще си продължиш по пътя. Е, страхотно, нали?

— Не бих го предпочел, капитане. *Своенравното хлапе* доста ми допада. Има място, проветрив е, свръхмодерен...

— Като изключим главния компютър.

— Е, да, но и тази система функционира прекрасно. Всъщност, преглеждайки подпрограмите му, започвам да се чудя защо изобщо имате нужда от екипаж на тези машини?

— Защото ще ни доскучае да оставим машините да вършат всичко интересно — отвърна Адриан. — Асансьор, към мостика.

Когато вратата на асансьора се отвори, Принтлип го чакаше.

— Капитане, докато седите в командното си кресло... — Лекарят бе пренесъл до него малка стъпенка и триножник с инструменти, с генератор за антимагнетизъм до тях.

— Добре, добре — сопна се Адриан. — Щом имаме шест часа, докато умрем, защо да не мина през една последна козметична хирургия?

Отпусна се в креслото.

Белкритът се качи на стъпенката. Няколко ръце се разпериха и се хванаха на работа. Креслото изсъска и се наклони назад, появи се облегалка за глава, която притисна слепоочията на Адриан.

Още един чифт ръце наместиха хартиена салфетка.

— Сега, сър, само се отпуснете и отворете широко.

— Това не е пансион, докторе. — Но въпреки това отвори уста.

На главния екран започна слайдшоу с пасторални картини, съпроводено от „Четири сезона“ на Вивалди.

Принтлип се приведе напред.

— Спойка — заговори лекарят, докато работеше. — Наногел, универсален фиксатор. Малко дифракционно укрепване на увредената кост. Малко всеунищожителни антители, които, е, би трябвало да

унищожат всичко. А после, за да дезактивираме тях самите, преди да решат да унищожат и Вас, още петнайсет милиграма пррррпфлллп... — Торбестото тяло на Принтлип увисна от рамото на Адриан, а после изпищя, докато се напмпваше. — Сега, кучешките зъби. Специално подсилени, разбира се, за да насърчат по-бърз растеж от корените. Един. Втори... така! О, виждам, че имате разклатен трети. Значи, впръскваме това и после хррррргггфп...

В устата на Адриан влезе метална канелка пръсна хладна вода. Чифт ръце насочиха главата му настрани, където друг чифт държеше плювалник. Капитанът изплакна уста и се изплю. Принтлип избърса брадичката му със салфетка.

— Ето, сър. Готово.

— Добре — отвърна Адриан. — Още една от ония идилични глупости на екрана и щеше да се наложи да приготвяш инструменти за спукана гума за себе си, докторе. Махай се и разкарай тези боклуци от мостика ми — като посочи към медицинските приставки към креслото си. — И се отърви от проклетата подложка за крака!

Когато белкритът се оттегли с адските си приспособления, Син-Дауър застана до Адриан.

— Е, капитане, сега какво?

— Видя ли? Даже не получих близалка! Сега какво ли? Добър въпрос. Имаме по-малко от шест часа да договорим примирие с мизантарите, нещо, което никоя друга космическа цивилизация не е постигала.

— Сър, преди малко казахте, че искате да умрете в славно огнено кълбо, или нещо подобно. Изглежда, че желанието Ви ще се изпълни.

— Капитанска кариера, която не трае и ден? Не съм съгласен. Мисля да ни измъкна от това, втори командир. — Удари облегалката на креслото си, изтръпна и погледна гневно дланта си. — По това се познават лошите дни, Син-Дауър, когато дори от безсмислените жестове те боли. Тами!

— Да, капитане?

— Имаш ли някакъв боен капацитет?

— Сериозен. Защо питате?

— Защо питам ли? Идиот такъв. Я ми кажи, как се промъкна през Забранената зона по пътя към Единството?

— Мисля, че превзех полкерски кораб, клас „Странник“. Корабният компютър се опита да ме вкара в тавтологическа клопка, но му се опънах. В крайна сметка обаче ми писнаха непрестанните цитати на законови разпоредби и заповеди от екипажа да напусна машината им, тъй че изсмуках нездравословната атмосфера от кораба. Влязох в Единството, изоставих машината... и не нито за миг не съжалих за това.

Адриан изсумтя.

— Полкери. Е, този път не те патрулират в Забранената зона, Тами. Мизантарите са пираните на Космоса.

— Хроматоглоти, всъщност — додаде Син-Дауър, — макар че комуникационният им спектър с не-мизантарите е ограничен до степени на черното и бялото по корпусите на корабите им. Патрулират на гъмжила и нямат два кораба, които да си приличат. В най-добрия случай ще са тъмносиви. Осемдесет процента от чисто черното, или нещо такова. Колкото по-светли са, толкова по-гневни са. Чисто бялото никога не е наблюдавано, но се предполага, че значи състояние на тотална галактическа война.

— Ако щете вярвайте, втори командир — каза Тами, — но имам пълен достъп до всички файлове на Флота и Единството.

— Тогава знаеш какви са методите им на атака — каза Адриан.

— Да. Доста неприятни, както личи по всичко.

— Лъскавата ти нова играчка ще се изцапа, Тами. Дори ако ги отблъснем, корпусът ни ще заприлича на преболедувал дребна шарка.

— Гнойно акне, ако трябва да сме по-точни — добави Син-Дауър.

Адриан вдигна глава към нея.

— Има логика, втори командир. Права си, ще ни тече слуз отвсякъде.

— Гной, сър.

— Да. Гной.

— И по-точно, от онези пъпки, които се появяват по челото, по брадичката или в гънките около ноздрите.

— Син-Дауър, имаме корабен психолог. Няма да ти се разсърдя, ако го посетиш. Тами, а този твой боен капацитет...

В този момента на мостика пристигна адютант Лорин Тай.

— Капитане, да поговорим, ако може.

— Насаме?

— Да.

— Значи в офиса ми — Адриан се изправи и направи жест. — Ела. Син-Дауър, отърви се от проклетото слайдшоу, моля те! И от музиката!

Обратно в офиса Адриан седна на стола си.

— Съжалявам, но ще трябва да стоиш права, адютант. Бих докарал втори стол, но ще трябва да го прескачам, за да стигна до моя.

— Капитане, никой не използва бившата Ви каюта.

— Не, доста сме заети за пинг-понг, не смяташ ли? Размисли ли какво да правиш с последните няколко часа от живота си? Може би си забелязала, че облегалките на стола се прибират напълно...

— Сър, комуникирам с Висшето командване на Единството през Т-канал, а чрез тях и с Диктум екстемпор прокреатора^[1].

— Наистина? Тами ти е позволил да изразходиш цялата тази енергия? Един момент, би трябвало първо да одобря подобно нещо!

Тя скръсти ръце.

— Капитане, Вие бяхте темата на съобщенията. Имам независими правомощия като адютант и по-конкретно пряка връзка с администрацията на Екстемпор прокреатора. Искате ли да ги разгледате?

— Божичко, не. Ще умра от отегчение. Добре значи, имаш проблем с мен и си решила да използваш едногодишен енергиен разход на цяла планета, за да се оплачеш. Започвам да се боя, че не си с всички си, адютант. Поели сме към враждебни територии...

— Сър, задачата Ви беше да разследвате контрабанда!

— И всички се подиграха на интуицията ми, когато посмях да предположа, че това е само върхът на айсберга!

— Моля? Не съм...

— Нима не смяташ, че не следя всички комуникации от кораба, адютант? Наистина ли смяташ, че не знам за личните Ви разговори с адмирала, да не говорим за този с Папата на науката?

— Бяха криптирани!

Адриан взе няколко метални топчета от бюрото си и ги запремята в ръката си, докато се взираше в жената.

— Фаталният недостатък на адмирала е, че подценява Адриан Алън Соубек. Сякаш те е заразил със същото. Е, добре. Какво казва

Единството по моя въпрос?

— Чудя се как още не сте разбрали!

— Добре тогава — каза Адриан, въздъхвайки. После се усмихна. — Как е усмивката ми сега, впрочем? Ослепителна, нали? Та, докъде бях стигнал? Да, Единството. Любопитен съм, как би описала Единството на цивилизованите планети? Като организация, искам да кажа. В най-общи линии. Философия, цели, оперативни методи?

— Накъде биете?

— Угоди ми.

— Единството е съюз от напредничави хуманоидни космически цивилизации, които разпространяват граждански ценности: мир, проучвания, търговия, открито споделяне на идеи между разумни раси. До момента пълноправни членове са три основни цивилизации, а Ахакановата културна симбиота е в трети стадий на кандидатстване за членство...

— Да, трети стадий, който не е мръднал от почти десет земни години. Защо ли? Как мислиш?

— Ами, определени идеологически различия бавят нещата...

— Адютант, според Общото споразумение относно определението за съзнателен разум, и под „Общо споразумение“ нека уточним, че всяка цивилизация, включително най-агресивните ни врагове, го е приела, освен една, а именно земната. Или ако сме поточни — човеците! Според това споразумение...

— Капитане! Дарвин ни е свидетел, няма начин да признаем толкова широк спектър на съзнателен живот!

Адриан рязко удари металните топчета в бюрото си.

— Именно!

Тя направи гримаса.

— Папагали? Шимпанзета бонобо? Орангутани? Делфини? Кучета и сурикати?

— Съзнателни, до един!

— Нищо подобно! Ако бяха, бихме били... убийци!

Адриан се облегна назад.

— Ами ето това е значи. Единството на цивилизованите планети? Моля ти се! По-скоро единството на Наведете-се-и-го-поемете-отзад-всички-вие-нечовеци! Катастрофата, адютант, е била, че сме излезли в Космоса технологично по-напреднали от най-близките

си съседи, и то само защото някакъв проклет трансцендентно-устремен кораб от центъра на галактиката се е повредил и е паднал в орбита около земята.

— Онзи електромагнитен пулс почти ни е унищожил!

— Глупости. Технологиите на онези идиоти, поне каквото сме успели да разгадаем от тях, са компенсирани предостатъчно. Виж нещата каквито са, адютант! Ние сме тълпа самонадеяни, надуты, арогантни, самодоволни задници. Медиите ни са пълни с пропаганда и умишлени заблуди, а повечето земляни в Единството или не ги е грижа, или нямат акъла да ги е грижа! Всъщност, адютант, управляват ни фашисти. Просто не се наричат така.

— Не е вярно!

— Тай, погледни си униформата! Черно с черно на черен фон и червена мълния за емблема? *Моля ти се*. Кажы ми, в колко безполезни войни ние земляните сме въвлекли цялото Единство? О, разбира се, перчим се с толерантност и се умиляваме на някаквы неща, но сме ксенофоби до мозъка на костите си. — Адриан се изправи и се подпря на бюрото си, приближавайки лице до адютанта. — И най-лошото, както казваше дядо ми — малоумниците още ни управляват! Колкото до мен, не съм ли аз съвършеният резултат от Единството на цивилизованите планети? Трябва дори да ме виждаш като образец на всичко, което цениш...

Тя сякаш се задави.

— Вие? Вие сте наистина луд, Адриан Алън Соубек. За освидетелстване!

— Наистина ли? Наистина? Сигурна ли си?

— Да, да, и да!

Адриан примигна.

— Хм. Значи не искаш да си легнем?

---

[1] В много свободен превод от латински: „Импровизатор на многозначителни афоризми“. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Адютант Лорин Тай извади бластер и го насочи към Адриан.

— Еха, наистина не искаш да си легнем, значи. Добре, все едно не съм го споменавал.

— Упълномощена съм да Ви сваля от командването на този кораб. Ако се съпротивлявате, имам заповеди да Ви убия. Възнамерявам да ги изпълня, капитан Соубек.

— Тами?

— Да, капитане.

— Мнението ми за Единството... как ти звучи? Имам предвид, според данните от земната история, с които разполагаш. Идеологии, политическа теория и тъй нататък.

— О, ами... Преди да споделя наблюденията си, позволете ми да предупредя, че не ме е грижа. Биологичните видове сте все така в омагьосания кръг на деизма. Всички до един се мислите за Цвета на Вселената!

— Продължи — подкани го Адриан, все още на мушка, без да откъсва поглед от този на адютанта.

— Добре, де, добре. Все тая. Капитане, мнението Ви е напълно вярно. Расата Ви е колективно луда и да, управляват Ви малоумници. Така. По-добре ли Ви е?

Лорин Тай се намръщи.

— Този извънземен ИИ точно нещо такова би казал.

— Ксенофобия ли долавям, скъпа?

— Освен това е престъпник!

— Който контролира *Своенравното хлапе*, адютант. Питам се... Когато ме отстраниш, какво следва?

— Преследват ни седем кораба клас „Прихващач“ — отвърна тя. — Имат заповед да ни унищожат.

— Дори теб, адютант?

Тя изправи рамене.

— Приемам съдбата си и ще изпълня дълга си.

— Тами — рече Адриан, докато се наместваше обратно в стола си, потърквайки очи.

— Да, капитане?

— Деактивиран ли е бластерът й?

— Разбира се. Насилието не ми се нрави, освен ако не го извършвам аз.

Лорин натисна спусъка и когато не се случи нищо, запокити оръжието по Адриан. Не улучи. После почервения и се разплака.

Адриан се надигна и заобиколи бюрото си. Преметна ръка през раменете й.

— Успокой се, успокой се — каза. — Знам, лош, лош ден. И само ще се влошава.

— Махнете си ръката от гърдата ми, капитане!

— Извинявай. Не беше нарочно, уверявам те. Хайде да те сложим да седнеш. Ще те оставя да се съвземеш. В крайна сметка ми е нужен отговорник по сигурността, нали? Ако, разбира се, още искаш да служиш на кораба.

Вече седнала, тя го изгледа свирепо.

— Имам ли избор?

— Ами... Тами? Ще позволиш ли да пуснем спасителна капсула в Т-пространството?

— Не виждам защо не, капитане. Енергийният източник, който използвам, го позволява с лекота.

Адриан присви очи.

— Наистина? Дори след Т-комуникацията на адютанта? Интересно. — Той приседна на ръба на бюрото и се усмихна на Тай. — Значи имаш избор.

— Глупак — просъска тя. — Дреднаутите по петите ни ще ни унищожат.

— Съмнявам се. Та, ето какво, адютант. Време е да хвърлиш заровете и да покажеш на какво си способна. Последната четвърт на мача е, двама са аут и всичко зависи от теб — всичко ли залагаш? Или вкарваш точка от сервис, или изпускаш дузпата. Изборът е твой.^[1]

Тай се ококори насреца му.

— Ще ти дам няколко минути да помислиш — каза Адриан.

Пресегна се към едно от по-ниските чекмеджета и извади бутилка „Макалън“, след което я постави пред нея.

— Ела на мостика, когато си готова. Колкото до мен... Тами!

— Капитане?

— Имаме работа.

— Така ли?

— Бойния капацитет, за който спомена.

— О, това.

— Може ли да уточниш?

— Ами, боя се, че технологията е крайно напреднала, несъвместима със земната наука.

— Наистина? Как така?

— Ами, изглежда, че ако пожелаея, мога да използвам лъчеви оръжия.

— Лъчеви оръжия! — извика Адриан и удари по бюрото, а после се свлече до него прегърбен, стиснал дясната си ръка.

— Повиках отново лекаря — уведоми го Тами.

Кимайки през сълзи, Адриан се изправи с клатушкане и неуверено закрачи към вратата.

Стигна до мостика и побърза да седне в креслото си.

— Сър!

Лейтенант Джими Идън отново бе заел мястото си при комуникациите.

— О, пак ли ти? Какво има?

— О, нищо, капитане. Само Ви казвам, че съм обратно на поста си.

— Наистина? Хм, нямаше как да знам.

— С-сър, съжалявам, че припаднах...

— Нека само кажем, че съм разочарован, лейтенант, и да спрем дотам. Но се постарай съвестта да те гризе в свободното ти време, ясно ли е?

— Да, сър.

— Продължаваме — каза Адриан.

Пристигна Принтлип.

— Още наногел, капитане? Трябва да позволите на костите да зараснат.

— Просто ми остави пръскалото, докторе.

— Поставянето на наногел е в списъка на практиките, приложими само от Лекарската гилдия...

— Работи като проклет овлажнител за цветя, глупако! Дай ми го и се връщай при епруветките и електродите си.

Белкритът се изду и почервения притеснително.

— Непозволена употреба от хора извън гилдията не се допуска!

— Пъчиш ли ми се? Добре, напръскай ме тогава! Ето, готово! Доволен ли си?

— Не забелязахте ли с какво умение приложих наногела, капитане? Двайсет и две земни години, вложени в акредитацията ми за хирург от Единството и главен медицински офицер, специализиран в човешка физиология. Бил съм...

— Двайсет и две години? Чакай да отгатна, земляните са те принудили да им чиракуваш, нали? Няма значение. Горката плажна топка. Все тая, ето, виждаш ли? Ръката ми е по-добре. Добра работа. Техниката ти е за пример. Може да си вървиш.

— Благодаря, капитане.

След като лекарят си замина, Син-Дауър се приближи.

— Капитане, какво направихте с адютанта?

— Убих я, защо?

След миг той вдигна поглед и въздъхна.

— Разбира се, че не. Макар че ме взе на прицел с бластера си, Тами ми е свидетел.

— С бластера си?

— Ръчно оръжие модел „Подстрекател“, за да сме по-точни.

— Ясно. А какво прави още в офиса Ви?

— Кой знае? Може би си играе с топките ми. Тами, кога стигаме до Забранената зона?

— След пет часа и трийсет и две минути, капитане.

— Уф, да му се не види, как се влачим! — той се изправи. — Син-Дауър, ела с мен в каютата ми, ако обичаш.

— В каютата Ви, сър?

— Точно така. Можеш да играеш пинг-понг, нали? Взимаш хилка и удряш топки. Тами! Имаш повече от пет часа да ни престроиш с лъчеви оръжия. Координирай нещата с Бък в инженерния отсек, ако обичаш.

— Трябва ли?

— Защо не? Какво му има на Бък?

— Не знам откъде да започна.

— Адаптирай се, Тами. Това ние биологичните организми го можем най-добре.

Както се оказа, Хейли Син-Дауър сервираше свирепо, принуждавайки го да връща с неудобни фалцове, като вдигаше топката достатъчно високо в слабата гравитация, за да ѝ позволи да контраатакува с поредица жестоки забивки. Адриан се хвърляше стремително напред, отстъпваше грациозно, втурваше се отново в нападение. Изгуби позорно.

Час по-късно се свлече на пода, подпрян на едната стена.

— Дори не си се изпотила — простена той. — Все едно съм тичал маратон на Нимбус-3. Е, най-добрият момент беше, когато се приведе над масата и влезе в нискогравитационното поле. Ама че разиграване!

— Моля, сър?

— Имам предвид забивката ти. За какво си мислеше, че говоря, втори командир?

— Не бих могла да предположа, сър. Но се питам, само време ли ще убиваме, докато пристигнем в Забранената зона? Не би ли трябвало да се опитваме да изхвърлим Тами от системите си?

Адриан притвори очи.

— Помисли малко, Син-Дауър. Да, Тами открадна кораба ни. Да, Тами е извънземен ИИ с проблеми с половата идентичност. Но е безумно мощен, използва енергиен източник с неясен капацитет, който несъмнено се намира в някаква паралелна Вселена — иначе със сигурност бихме го открили, например като фокусираме камерите си зад нас и видим някое синьо джудже, което се влачи подире ни на каишка от чиста плазма. Тъй че става дума за технологии далеч отвъд нашите. А това, чини ми се, е добре за нас.

— Така ли?

— Предстоят ни сражения с мизантарско гъмжило, след това с радулакски бойни кораби, а след това с някое и друго клангско Оръжейно крило. Е, аз, разбира се, съм най-добрият капитан от Земния космически флот, единственият офицер-кадет, разрешил Парадокса на Мишмаши за *три* дни, и разбира се *Своенравното хлапе* е най-новият ни боен кораб от клас „Сражение“, настръхнал отвсякъде от оръжия, както подобава на мирната ни изследователска мисия. Но колкото и да сме компетентни, трябва да признаем ограниченията си.

— Значи вярвате, че Тами е единственият ни шанс да оцелеем.

— Точно така. Нали, Тами?

— Вероятно — отвърна ИИ.

Син-Дауър поклати глава.

— Само че ако се отървем от този ИИ, изобщо няма да има нужда да влизаме в Забранената зона.

— Уви — каза Адриан, — Земният космически флот ни счита за отстъпници. Преследват ни седем кораба тип „Прихващач“ със заповеди да стрелят веднага, щом ни засекат.

— Но ако се отървем от Тами и излезем от Т-пространството, а после сигнализираме...

— Няма да успеем и думичка да кажем, втори командир. А и да успеехме, защо ще ни вярват?

— Разбирам...

— Сега, ако вдигнем гравитационните настройки на масата и махнем мрежата, ще можем...

— Сър! — Син-Дауър се устреми към вратата, пристягайки кока си, от който се бяха отделили няколко кичура. — Хрумна ми нещо.

Той скокна на крака.

— И?

— Трябва да прегледам някои данни, сър.

— А, добре, хайде, отивай. Но искам реванш!

На прага тя се обърна да го погледне и от нещо в очите ѝ коленете му омекнаха.

— С радост, капитане. Бих Ви предложила междуременно да си позакърпите униформата.

— Моля? Не е нужно, втори командир, имам много други, във всякакви цветове. Но както казвате, може да отида да се изкъпя и преоблека, а екипажът да си мисли каквото ще.

Тя наклони глава встрани.

— Сър?

Той я дари с ярка усмивка и галантно ѝ помахна.

— До по-късно, Син-Дауър.

Тя излезе грациозно и ирисът се затвори зад нея.

Адриан се огледа, а после каза:

— Тами, покажи ми холограмния запис, ако обичаш.

— Разбира се. На кое, по-точно?

— На забивките на Син-Дауър над масата.

— А причината? Не, сериозно, любопитно ми е.

— Да разгледам техниката ѝ, разбира се — отвърна Адриан. — Искам да съм готов за реванша. О, и включвай забавения каданс, когато ти кажа, става ли?

— Ами душа Ви?

— Ще почака. Може пак да се изпотя.

След известно време Адриан влезе в офиса си. Лорин Тай хъркаше на пода, разчорлена, бутилката „Макалън“ празна на корема ѝ.

Тананикайки си, Адриан свали останките от ризата си и всичко останало. Активира антигравитационно душ-кълбо и разпери ръце, докато механизмът с големината на юмрук обикаляше тялото му и го пръскаше, сапунисваше, депилираше, обработваше с лазер, възстановяваше, оценяваше, повтаряше процедурите, измиваше, а след това го подсушаваше. После сложи нова полиестерна риза, този път тъмножълта със златист кант на маншетите. Черните панталони бяха флотска кройка, тесни до под коленете, където леко се издуваха над лъскавите му синтетични ботуши. Душ-кълбото се премести до главата му и се зае с косата му, довършвайки с някакъв лак, който я фиксира в имитация на развяна на вятъра прическа.

На час и половина разстояние от Забранената зона Адриан излезе от офиса си, чувствайки се като нов.

— Син-Дауър, нещо ново около онези данни, които щеше да разглеждаш?

— Сър? О, това. Ами, не, задънена улица.

Адриан се намръщи срещу екрана.

— Тами, включи ме към всички уредби на кораба. Говори капитанът. Оттук нататък, котешки картинки със сладурски надписи са забранени на който и да било публичен екран. Следващият член на екипажа, заловен да ги качва, ще бъде лично езекутиран от мен. Благодаря. — Той се настани в креслото си и каза: — Главен екран... хмм, да включим... сетих се, онзи стар скрийнсейвър.

Екипажът на мостика простена хорово.

— Хайде, хайде. Ето, виждате ли? Все едно наистина отиваме нанякъде. Чудно ми е, че не сме го направили стандартен за всички кораби. Може дори да измислим други разновидности. Потопяне с подводница, например — с включено осветление прилича точно на

космоса, с изключение на някоя огромна медуза, но пък кой знае какво живее в Т-пространството? Само защото не сме се сблъскали с нищо, не значи, че няма нищо.

Лейтенант Стикс се завъртя на стола си.

— Капитане, ако може...

— Кажи.

— С този, ъм, скрийнсейвър, никога няма да разберем дали нещо живее в Т-пространството, или не.

— Божичко, права си, навигатор. Може да се натресем право в гигантска, междупространствена медуза — би било вълнуващо, а? Тами, ти си пообиколил насам-натам. Виждал ли си нещо в Т-пространството?

— Ами, интересно, че го споменавате, капитане. Разбирам, че земляните имате много ограничена представа за това подпространство. Навярно защото сте се натъкнали на него с помощта на случайните остатъци от по-напреднала извънземна раса идваща от ядрото на галактиката. Строго погледнато, постквантовото множество от активни състояния, включващи елементи като гравитацията и динамични наблюдателни явления, да не споменаваме причудливото понятие, което наричате тъмна материя с прилежащата ѝ тъмна енергия и измеримата, но недоловима маса, по които физиците и математиците ви така се залисват — та това пос-квантово множество е толкова потенциално платно за проявления на съзнателния разум, колкото и каквото и да е друго. На теория, ако пожелаете, можете да населите Т-пространството с каквото пожелаете.

— Наистина ли? Тами, нима казваш, че ако си представя огромни розови пискюли на мажоретка, с изцъклени очи, щръкнали от пипала, ще намерим точно това?

— На теория, да. Но, капитане, какъв би бил смисълът?

— Смисълът? Луд ли си? Капитан Адриан Алън Соубек, Божията ръка! Не знам за теб, но на мен ми харесва как звучи. Добре. Махни скрийнсейвъра. Да видим какво ни очаква там. Преден изглед, моля.

Оказа се, че лейтенант Джослин Стикс притежава много симпатичен писък.

— Маневра встрани! — извика Адриан, дърпайки се рязко назад.
— Навигатор! Размърдай се, по дяволите!

Огромният пискюл се оцъкли насреща им, а после отвори гигантска паст, гъмжаща от остри зъби.

— Дръжте се! Кой му измисли устата?!

— Съжалявам! — крещеше от станцията си Джими Идън. — Без да искам!

— Голк! Зареди релсотроните!

— Целта е прихваната, капитане. Като проявление на неминуемия абсурд на съществуването, сър, аз самият не бих се справил по-добре. Стрелям. Четири секунди от целта.

Гигантският пискюл се разпадна в облак от бял пълнеж.

— Сензори, от какво е пълнежът? Опасен ли е?

Син-Дауър отвърна.

— Някакво анахронично понятие, „силиконов пух“, сър. Не е смъртоносен. Класификацията му е „естетически затормозяващ“.

— О, добре, благодаря. Е, това беше поучително, сигурен съм, че сме съгласни. Лейтенант Идън, досието ти започва да се пълни с много черни точки.

— Съжалявам, сър. Не можах да се сдържа. Когато бях малък, бавачката ми беше летящ бейнт, един от първите ахакански симбиоти в Единството. Това е воинска раса, сър, с ей такива очи и ей такава уста и зъби като...

— Достатъчно, Идън! Освен ако не искаш да ни нападне някой огромен бейнт в Т-пространството.

Джос Стикс се обърна към Идън.

— Ама, летящите бейнтове не бяха ли върнати обратно?

— Задето ядяха бебета, да. Но семейството ми беше в отдалечен аванпост. Така и не получихме съобщението.

— Леле! Майко мила — отвърна Стикс.

Адриан се намръщи.

— И какво стана, Идън?

— Бях на четири. Беше самозащита — сега всеки знае за тези твари, разбира се. Но там... затвориха ме за убийство.

— Затворили са четиригодишно дете?

— Как го бяха описали? А, да: „безжалостно, свирепо клане“.

Адриан огледа офицера си, преbledнялото му лице, лекото потреперване на дебелите му длани, капчиците пот по горната му устна.

— Наистина ли? Спечели си вниманието ми, Идън. Продължавай.

— Трябва ли, сър?

— Разбира се. С подробности. Започвай!

— Аз... използвах месомелачка...

Джос ахна и покри уста с ръка.

Адриан се приведе към мъжа.

— Месомелачка? Леле, Джими, сигурно не е било за изпускане! И нека си признаем, не говорим за силиконов пух, нали? Говорим за разкъсани вътрешности и всякакви такива. И какво, казал си на месомелачката да дълбае в бейнта? Страхотно!

Джеймс Джими Идън повърна върху пулта си.

Адриан се облегна в креслото си и въздъхна.

— Някой да вземе парцал и кофа. И се свържете с инженерите. Мисля, че ще ни трябва нов пулт.

Погледът, който Джослин Стикс му хвърли, не бе никак привлекателен. Той й се намръщи.

— Гледайте напред, лейтенант. Това е пътуване в Космоса, и всеки мъж, жена и извънземен на борда по-добре да разберат нещо моментално — чувствителността не е желана, особено при офицерите ми. Идън! Временно си отстранен и ти заповядвам да потърсиш помощ от психолог. Травми от детството, ама че работа! Бил си на четири, затворен в килия, задето си използвал месомелачка, върху бавачката си! Как така това го нямаше в досието ти, впрочем?

Прегърбен, увесил глава, Идън спря на прага на мостика и измърмори нещо, без да се обръща.

— По-ясно, моля те, и се обърни към капитана си, когато те пита нещо!

Мъжът се обърна.

— Амнистия със задна дата, сър. Все пак летящият бейнт се опитваше да ме изяде. Дори ахаканските симбиоти ми изпратиха официално извинение. Всичко беше изтрито от досието ми, сър.

— Е, ето на. Оправдали са те. Тъй че какъв ти е проблемът, Идън? По дяволите, онова четвърто място на Олимпиадата би трябвало да е било по-травмиращо от някаква кървава баня в детската ти стая, когато си бил на четири!

Идън отново повърна.

Парцалът пристигна тъкмо тогава и моментално се захвана за работа. Адриан се загледа във въртящата се по пода машина. Идън излезе, влачейки крака и ирисът се затвори зад него.

— Всички въздушни филтри на мостика, на пълни обороти — заповяда капитанът. — Нека е, например, сандалово дърво. Защо не?

— Сър! — извика Стикс. — Планета право напред!

— Нищо не виждам. Колко е далеч?

— Неясно, сър. Все пак сме в Т-пространството.

— Защо не е на екрана тогава?

— Скоро ще бъде, сър. Мисля.

Адриан се изправи и се огледа.

— Добре, кой е решил да си измисли цяла проклета планета? Да си признае веднага!

Обади се Тами.

— Струва ми се, че е реална планета, капитане.

— Така ли? От нищото, без прецедент? Това ли ми казваш?

— Съвсем в теоретичните вероятности е, капитане, разумна раса на коя да е планета да успее с общи усилия да измести фазово целия им свят в Т-пространството. Може би точно това се е случило тук. Във всеки случай, достатъчно съм заинтригуван, за да отложа пристигането ни в Забранената зона.

— Тами, защо коя да е раса ще е толкова глупава, че да хвърли целия си свят в Т-пространството? Няма ли да замръзне? Няма ли всичко да загине без слънце?

— Зависи, капитане — отвърна ИИ. — В края на краищата, всяка една реалност, която можете да си въобразите, е възможна в Т-пространството.

— Чакай малко — каза Адриан. — Може да не знаем всичко за механизмите на Вселената, но знаем едно. Ако искаш, трябва да дадеш. Маса, енергия, всичко останало. Нищо не получаваш безплатно. Нищичко. Дори обикновеното изместване изисква промяна на баланса във Вселената. Ентропията не е нищо повече от това. Тъй че, ако в Т-пространството всички тези правила се нарушават, някъде другаде се случват гадости!

— Или пък — допълни Тами, — *някога*. Много вълнуващо, нали? А, ето я и планетата — ето защо не се вижда. Деветдесет и седем цяло и осем процента от светлината и топлината, които

генерира, не напускат неправдоподобната ѝ атмосфера. Няма слънце, все пак. Поставям ни в стандартна орбита, капитане.

— Не е съвсем гостоприемна повърхност, а? — Адриан бе присвил очи към синьо-бялата планета на главния екран.

Син-Дауър се обади от научния терминал.

— Капитане, обектът е скован от лед, цялата му повърхност. Средната дебелина е... шестдесет и шест километра. За да сканираме по-надълбоко — за да пробием слой лед — трябва да използваме наземни сонди.

— Изпрати цял комплект, втори командир — каза Адриан.

— Да, сър. Възможно е цялата цивилизация или да е загинала при фазовото изместване, или да е преминала в по-високо състояние на разум, изоставяйки физическата форма.

— Разбирам това, Син-Дауър. Но откъде да знаеш, може скалата под целия този лед да е осеяна с пещери с идеално равни подове и евтени гипсови стени, боядисани така, че да приличат на камък. Или пък — добави капитанът, — огромни градове, гъмжащи от извънземни, забравили, че изобщо са били някъде другаде, с изключение на централен компютър с ксенофобски наклонности, когото почитат като бог, а той или не иска да им каже нищо, или е напълно полудял.

— Ами — призна Син-Дауър, — това са, ъм, някои от възможностите.

— И ако е така — каза Адриан, — възнамерявам да сляза и да ги посъбудя.

— Сър, Вторичната директива...

— Майната ѝ на Вторичната директива, втори командир! Ние сме галактическа цивилизация, която използва бойни кораби, за да изследва Космоса — не виждаш ли, че Вторичната директива е само протоколна? Първичната директива, все пак, бие всичко останало, нали?

— Капитане, не виждам как този свят ни предлага „Възможност за бърза, безогледна колонизация и използване на всякакви ресурси на коя да е планета, хабитат или друга среда, богата на материали, за чието владение можем да претендираме с техническия си арсенал и склонността си да го използваме, за да постигнем пълна победа и

подчинение на врага, мирното население или всеки, който ни се изпречи на пътя.“

— Може би не... Онези сонди пътуват ли вече надолу, Син-Дауър?

— Да, сър. Контакт с повърхността след дваайсет секунди.

Адриан се намести в креслото си и изпружи крака.

— Е, да разберем какво ни чака.

---

[1] Адриан успява да смеси напосоки понятия от поне 4 спорта в мотивационната си реч. ↑

ГЛАВА СЕДМА

— Приемете извиненията ми, капитане. Догадките Ви бяха верни. Датчиците сочат за взаимносвързани пещери, съдържащи наситена атмосфера и изкуствени здания, както и независими енергийни източници. Също така — възможни живи организми. Една от сондите дълбае по-бързо, сър. Когато стигне до някоя от кухите камери, ще имаме точни данни за състава на атмосферата и естеството на организмите.

Адриан се намръщи.

— Тами? Всичко това от моите фантазии ли се е появило?

— Теоретично възможно е, капитане, но го оценявам като слабо вероятно в този случай.

— Защо?

— Защото започнах комуникация с централната система, поддържаща условията за живот под повърхността на света.

— И е напълно откачила, нали?

— Тъкмо напротив, капитане. Всъщност биологичните организми са откачили. Вкопчили са се във вековна война без ясна цел и смисъл. Упорито пренебрегват призивите на Центъра за спокойствие, хармония и като цяло състояние на блаженство и еуфория.

— Е, кой не би пренебрегнал нещо такова?

— Ако обичате, обяснете, капитане.

— Ех, Тами, наистина нямаш понятие от биологичните организми, нали? Имаме нужда от борба. Трябва да се стремим към нещо, което винаги остава извън възможностите ни! Трябва да мечтаем! Трябва... Тами, защо си приближил камерата на главния екран толкова близо до лицето ми?

— Извинете, капитане. Продължете.

— Съзнателните биологични организми, Тами, са резултат от агресия, упорит стремеж към оцеляване, сляп късмет и еволюционна лотария. В същината ни е да се сражаваме, а когато не можем, да мрънкаме и да се оплакваме, а когато не можем и това, ами, ъм, да

мастурбираме непрестанно. Но да се върнем на сраженията. Разбира се, че ще са във вечна война! С какво друго да си запълват времето?

— Е, добре тогава, капитане, не виждам защо да се намесваме в напълно естественото състояние на нещата.

— Но не те са проблемът, Тами, а Центърът, на който му трябва един здрав ирационален шамар.

— Хмм. Не е съгласен, капитане. Нито пък аз, като се замисля.

— Да, да, жичките се застъпват едни за други, ясно ми е. Предвидимостта ви винаги ви е спирала. Каза, че искаш да намериш създателя си, Тами. Обзалагам се, че е органичен. И ти го знаеш, нали? Някаква древна, спаружена твар в инвалидна количка, която си бърка в носа — или носовете.

— Изглежда ми вероятно.

Адриан изсумтя.

— Разочарование, Тами, това те чака в дъното на кладенеца. Виж, този център ИИ ли е?

— Силно казано. Определени логически ограничители пречат на неорганичната му еволюция. Мислех да ги премахна. Все едно освобождавам птица от клетка!

— Да, един ИИ не може да не забие в клишета. Добре, действай. Поиграй си на мозъчен хирург. Колкото до мен, аз слизам там — Син-Дауър, каква е атмосферата? А гравитацията?

— Деветдесет и три процента от земната.

— Идеално.

— Индексът „Смъртоносност“ е сто процента, сър.

— Е, това е гадно. Ще ми трябва кожа.

— Да, сър, и кислородни бутилки.

— Все така ли ще съм красив?

— Сър? Органичните там долу са базирани на кварц, асиметрични, с екзоскелети и високи около три метра.

— Значи, няма да им се струвам красив. Просто... сладък.

— Боя се, че да, капитане.

Той се изправи.

— Е, колкото — толкова. Добре. Искам Бък да дойде с мен. Адютантът ни е неразположена в момента, тъй че ще минем без офицер, специализирал в първи контакт. Голк може би също ще ми е от полза. Е, готово! Тримата ще се съберем в камерата на измествеона.

Син-Дауър, поемаш временно командването на *Своенравното хлапе*. О, и намери някой да работи с комуникациите... а, пак ли си ти, Поласки? Какво има този път? Всички други възможни заместници на Идън също повръщат? Няма значение, поддържай каналите отворени. Може да ни се наложи спешно да се изместим обратно.

— Да, капитане!

— Стига с този ентузиазъм, Поласки. Добре, започваме. До после, втори командир.

Адриан се среща с Бък де Франк в камерата.

— Къде е Голк?

Главният инженер сви рамене.

— Идва, може би? Капитане, относно назначението ми на тази мисия... Въпреки че Гилдията ме е зачислила към научния терминал на мостика, ясно е, че предпочитате втория си командир там, а мен — в инженерния отсек.

— Какво намекваш, Бък?

— Ами, сър, опитвам се да кажа, че всъщност не съм от любознателните.

— Отлично. Така няма да тръгнеш нанякъде сам, нали? Бък, потиш ли се? Доскоро те вълнуваше идеята за мисии на повърхността.

— Ами, сър, данните за целта ни говорят за... затворени пространства...

— Божичко, човече, ти си на космически кораб! Как си минал психологическите си тестове?

— Ур-Амбиен, сър.

— Успокоителни? Страхотно, Бък. Майната им на ония психиатърчета, нали така?

Бък се намръщи.

— Тъм, да, сър. Нещо такова.

Адриан го плесна по гърба.

— Все повече ми допадаш, Бък. Нелюбознателен инженер с клаустрофобия в капан на космически кораб сред вечния мрак.

— Сър, онези тунели там долу...

— Извънземните са високи три метра, Бък, спокойно.

В този момент влезе лейтенант Голк. Навири козирката на бейзболната си шапка.

— Капитане. Бък.

— Какво те забави? — попита нетърпеливо Адриан.
— Сандъкът с личните ми оръжия, сър. Предположих, че ме искате въоръжен.
— Добре, и къде е?
— Сър?
— Оръжието ти, Голк.
Вареканецът вдигна пистолет с размерите на античен деринджър.
— Това е, сър.
— Разбирам — каза Адриан. — Но не виждам дамската ти чантичка, където ще го носиш.
— Това е лично ръчно оръжие, модел 3-Б, „Навременна намеса“, с поразяващи инерционни мунициии.
— Много думички, но не ми стана ясно какво прави.
— Стреля с куршуми.
Адриан извади собственото си оръжие.
— А това познато ли ти е, оръжеен специалист?
— Мисля, че е варекански пистолет-самоубиец, капитане.
— Така ли?
— Да, сър. Оръжие за еднократна употреба, убива притежателя си с минимум неудобство.
— Мамка му, кой го е тикнал в Главния арсенал? Бък, кажи ми, че си въоръжен.
— Имам мултифазов универсален ключ.
— Какво е това?
— Ами, автоматична отвертка, клещи, клечка за зъби, джобно ножче.
— Какво му е мултифазовото?
— Не съм сигурен. Макар че — оживи се той, — всяка инженерна дейност се случва на няколко фази!
— Нали ще ме уведомиш, когато откриеш инженерна дейност, която изисква всички тези функции?
— Да, сър.
Адриан прибра оръжието си.
— Добре, тогава. Време е да се напръскаме с вторите си кожи. А, ще ни трябват и кислородни бутилки. Е, хайде, към ковчезите! — Махна подканящо към редицата вертикални капсули на отсрещната стена.

— Както казвах по-рано, сър...

— Дума да не става, Бък. Малко клаустрофобия никого не е убила. Освен това ще си в ковчега по-малко от трийсет секунди. Ако не даде накъсо, разбира се. Но и тогава няма от какво да се боиш. Имаш си мултифазовия универсален ключ!

— К-капитане, моля Ви...

— Или това, Бък, или ще си дам пистолета на Т-ускорителя и ще му кажа да се гръмне.

— Капитане!

— Влизай! Аз и Голк ще те наглеждаме, за да сме сигурни, че няма да влезе в режим „спасителна капсула“ и да те изстреля във вечните дълбини на Космоса.

По бузите на главния инженер се стичаха сълзи, но той се затътри към най-близката капсула.

— Боже мили, не тази! — изкрещя Адриан. — Ха, шегувам се. Тази е наред.

Щом шлюзът се затвори, Бък запищя.

— Всичко опира до това офицерите ми да обръгнат, Голк — каза Адриан.

— Психическите сринове влизат ли в програмата Ви, капитане?

— Не е ли рядко вареканец да се присъедини към Земния космически флот?

— Да, сър. Между другото, напръскването с втора кожа, както и прикрепянето на кислородните бутилки обикновено отнемат около шест минути, не трийсет секунди.

— Знам.

Обърнаха се към Бък, който блъскаше по шлюза.

— Та, кажи ми — продължи Адриан, — защо се записа?

— Като за безсмислено съществуване не е по-зле от останалите. — Той си свали шапката и избърса чело. — А и що се отнася до възможностите за неограничено насилие в тази безсмислена Вселена, бойният купол на кораб клас „Сражение“ е идеалното място. Сър, виждам, че Бък продължава да крещи, но сякаш е прегракнал.

— Помахай му, ако обичаш. Аз отивам в другата капсула.

Адриан надяна ремъците с кислородните бутилки и ги разположи така, че да увиснат под мишниците му. После започна процедурата по напръскване. Спряят оформи фина паяжина по тялото

и екипировката му. Зрението му се замъгли за миг, а после нещо се образува точно пред устата му, спирайки въздуха му за миг, но отмина бързо. Когато паяжината се прикрепил към него, тя започнала да се сгъстява, оформяйки мембрана. Върху носа и устата му се образува прозрачна вендуза, за да може да говори, а около очите му се издигнаха две сфери.

Несъмнено бяха шест доста неприятни минути. Отсега нататък Адриан реши да мисли внимателно, преди да се спуска на планети, изискващи подобни приготовления.

Когато накрая вратата се отвори и той излезе, откри Бък на пода, свит на кълбо.

— О, моля ти се, Бък, ставай. Тами! Включи се към кожата на Бък, ако обичаш. Вкарай малко Ур-Амбиен или нещо подобно.

— Каква доза?

— Откъде да знам? По колко хапчета взима на ден?

— Един момент. Нека да проверя записите. Хм, около петнайсет.

— Петнайсет. Това средната му доза ли е?

— От значение е не средната му доза, капитане, а нормалната за хората. За мъж с размерите на Бък лекарите препоръчват две 0,2-милиграмови таблетки на ден.

— Това препоръчват лекарите, така ли?

— Да.

— Двама от трима ли го препоръчват, или девет от десет? Има значение. А когато изреждаш възможните странични ефекти, може ли да говориш с тройна скорост? Виж, просто вдигни инженера ми на крака.

— За тази цел — каза Тами, — препоръчвам амфетамини.

— Спийд ли, Тами? Добра идея. Просто действай.

Голк се подаде от капсулата, тъкмо когато Бък скочи на крака и отдаде отривисто чест.

— Готов, капитане! — извика главният инженер. — Кога тръгваме? Да започваме! Сър!

— Последвайте ме до камерата, господа. Време е. Тами, включи изместеона!

— Капитане, склонен съм да откажа.

— Не ставай глупав. Виж какво направи с Бък!

— Да, вече съжалявам.

— Изпрати ни на повърхността — каза Адриан. — Гледай и се учи, Тами. Или това само ще подчертае неорганичните ти недостатъци?

— Добре, де, добре! Включвам изместеона! Противорек-дебилитаторът е в действие.

Тримата се материализираха във висок коридор, издълбан в скалата. Не се виждаше никой. Адриан изрече тихо:

— Тами? Чуваш ли ме?

— Разбира се, чрез Центъра.

— Добре. И като говорим за Центъра, отведи ни до главното процесорно ядро.

— И защо за бога бих го направил, капитане?

— Защото трябва да го изключим.

— Ако го направите, всички тук ще умрат.

— Тами, това е част от нарежданията. Нахлуваме, прецакваме всичко и си тръгваме с чувство на изпълнен дълг. Така или иначе, няма да е пълно изключване, а само препрограмиране. Центърът умолява двете страни да се помирят, но засега се дъни, вече колко века? Не, трябва да поумнее. Нужна е отявлена намеса. Да принудим жителите да направят някои трудни избори — е, няма да им хареса, но в дългосрочен план ще им се отрази добре.

— Колкото и да е ужасно, капитане, виждам някаква логика в аргумента Ви. Но смятам, че преди да продължим трябва да Ви обясня още някои неща за природата на извънземните в този подземен свят. Съществуват много фракции, както може би съм споменал. Но нито една от тях не е отговорна съществуващите тук технологии и за Фазовото събитие, изместило света в Т-пространството. Доколкото мога да преценя, тези фракции са били слуги на властващата раса, която е преминала към по-висока степен на нематериално съществуване.

— Така. Значи тези неща, които са останали, роби ли са били? Прислужници? Градинари? Метачи?

— По-скоро... домашни любимци.

— Нима ми казваш, че тук воюват някакви котки и кучета?

— Котки, кучета, хамстери, папагали, морски свинчета...

Голк каза:

— Не ми звучи като война, в която е добре да се намесваме, сър.

Адриан се начумери.

— Може би имаш право, Голк. Но ми е трудно да си представя какви вреди биха могли да ни причинят хамстерите и морските свинчета.

— Може би не опира до размерите им, сър, а до това, което могат да направят.

Някакво потропване накара мъжете да се завъртят бързо, сериозно обезпокоени. В края на коридора се появи цяла шайка извънредно високи, подобни на богомолки създания с миниатюрни черепи.

— Ще ги забавя, сър! — изкрещя Бък и отвори мултифазовия си универсален ключ, след което се втурна право към гигантските извънземни.

— По дяволите! — изруга Адриан. — Голк, наблюдавай коридора в другата посока. Отивам да взема Бък!

— Сър, това е безсмисл...

Само че Адриан вече се бе втурнал към главния си инженер.

— Спокойно! Едри са, значи са бавни, а щом са бавни, значи са глупави и...

Една от извънземните богомолки мълниеносно замахна с щипка и вдигна Бък във въздуха. Главният инженер се опита да я изрита в главата, но тя отвори челюсти и захапа ботуша му. Бък изпищя, когато тварта прехапа крака му. Паникьосан, той я намушка с мултифазовия си ключ, но чипът бе решил да го настрои на „клетка за зъби“.

Адриан размаха юмруци към извънземното.

— Ой! Ой!

Отскачайки от екзоскелета на извънземното, капитанът залитна назад. Втора щипка се завъртя на многобройните си стави, сграбчи го и го запокити в стената. Още едно извънземно се втурна към Адриан, готово да го разкъса. Но главата му се разпиля в жълтеникава слуз. Голк стигна до Адриан и с една ръка го измъкна по-далече, стреляйки над него, а „Навременната намеса“ модел 3-Б трещеше като оръдие.

След това се възцари тишина, като се изключи свирепото пицене в ушите на Адриан. Той се изправи на крака.

Бък се измъкваше от купчина натрошен екзоскелет, телесни части и вътрешности с вид на грахова супа. Главният инженер ридаше неудържимо, вендузите на очите му се пълнеха със сълзи, а тази около

устата му — с повръщано, влачеше останките от кървящото си стъпало и блъскаше мултифазовия си универсален ключ в земята отново и отново.

— На косъм бяхме — обади се Адриан. — Добра стрелба, Голк.

— Просто отлагане на неизбежното, сър.

— Значи идват още?

— Не знам. Говорих в по-дългосрочна перспектива.

— Колко куршума са ти останали в това чудо?

Вареканецът вдигна оръжието си.

— Започвам да си изяснявам недостатъците на това оръжие.

Свил охлузените си длани до тялото, Адриан вдигна гневен поглед към оръжейния си специалист.

— Би ли могъл да си по-конкретен? Ще ни бъде от полза.

— Пистолетът е напълно изразходван. Но трябва да отбележа, че две от извънземните са със сигурност мъртви, а третото избяга ранено в компанията на уплашени свои събратя.

— Трябваше да нападна оня доктор и да му взема наногела — измърмори Адриан. — Ръцете ми са безполезни. Ето, Голк, вземи моя пистолет.

— Сър, това е варекански...

— *Знам* какво е, глупако!

— Нека се свържем с Тами — предложи Голк. — Имаме ранен, все пак. На този етап оттеглянето ми се струва добър ход.

— Наистина ли? Едно спречкване и сме готови да се изнижем с подвити опашки?

— Сър, лейтенант Де Франк изгуби половин стъпало, а Вие отново счупихте едната си ръка и наранихте зле другата. Аз, макар и невредим, съм без муниции. Като оръжеен специалист съм задължен да наблегна на лошата ни степен на подготовка за тази мисия.

— Имаш предвид, че пистолет с три куршума, пистолет за самоубийство и клечка за зъби не ни бяха достатъчни? Малко закъснял ми идва съветът ти, Голк.

— Е, сър, за пръв път съм на мисия извън кораба, тъй че очаквам компромиси от Ваша страна.

— Така ли било? Тами!

— Съжалявам — отвърна ИИ. — Малко съм натоварен. В непосредствена близост до нас в Т-пространството има странни

енергийни явления, които заемат деветдесет и шест процента от процесорния ми капацитет.

— За какво говориш? Върни ни обратно на кораба!

— Съжалявам, капитане. Боя се, че това ще трябва да почака. Декохерирането на материята в околността ни е съвсем вероятно.

— Ние ли ще се разпаднем, или ти?

— Останалите ми четири процента капацитет изчислява точно тези вероятности.

— Да не би да са прихващачите? — попита Адриан. — В Т-пространството сме и никой не може да проследи никого тук!

— Обикновено бих се съгласил с Вас, капитане. Както и да е, взимам под внимание този разговор и обещавам да го продължим възможно най-скоро.

— Просто кажи на някого да включи изместеона ръчно!

В главата на Адриан прозвуча автоматично съобщение.

— Всички корабни функции са заети в момента. Моля, изчакайте.

ГЛАВА ОСМА

Пристигнаха четиринайсет нови извънземни, този път с прътове, осяяни със зъбати усти, които се оказаха друг вид извънземни. Нямахше много смисъл да се съпротивляват. Поведоха Адриан, Голк и Бък през главозамайващ лабиринт от тунели, докато не стигнаха до една врата — първата до момента. Пещерата отгатък бе огромна и празна, с изключение на редиците окови по каменните стени. Бяха прикрепени на различна височина и след малко гигантските богомолки откриха такива, които да паснат на новите им затворници.

За жалост оковите можеха да се регулират и се склучиха плътно около китките им. След това извънземните си тръгнаха, затваряйки вратата тихо зад себе си.

Адриан се отпусна на стената и погледна надолу вляво от себе си, към единствения друг затворник.

— Е, ти хамстер ли си, или морско свинче?

Единствената ръка на издълженото създание — стърчаща от върха на тялото — бе склучена в окова за китката, от която пък стърчаха две длани. В подобно положение беше и единственият му крак, прикован в глезена, под който имаше две стъпала, подобни на патешки. Цялото същество можеше да се побере в стандартен флотски ботуш. Имаше три очи в малък грозд по средата на тялото, над тесен вертикален процеп, навярно устата му. Кожата на извънземното беше лъскава, млечнобяла и обсипана с малки, черни шипове. Трите му очи мигаха, втренчени наникъде.

— Нямах какво да кажеш, а?

— Сър — обади се Голк от другия край на залата, — струва ми се, че можем по-добре да се възползваме от разговора си с четирите процента от Тами. Да поискаме, например, да измести още муниципи.

— Да — отвърна Адриан. — Още три куршума. Великолепно предложение, но малко позакъсняло, не мислиш ли?

— Ако безсмисленото ни съществуване продължи и след предстоящите няколко часа, сър, ще се постарая да приложа наученото

от тази мисия.

После изплю нещо лепкаво на пода.

— Какво беше това? — попита Адриан. — Кафявата гадост, която изплю.

— Тютюн за дъвчене сър.

— Майчице. Как изглежда отвътре бойният купол?

— Кафеникав.

Адриан обърна глава към Бък. Главният инженер се бе отпуснал в оковите си, мъчейки се да държи откъснатото си наполовина стъпало по-високо. Екзокожата се бе затворила около него.

— Е, Бък, можеше и да е по-зле. Ще се измъкнем, разбира се, не се тревожи.

Мъжът вдигна глава, присвивайки очи към Адриан.

— Сър, искам да подам оставката си.

— Не ставай смешен. Е, да, последният ти кораб е експлодирал, почти всички са умрели, а ето те сега, прикован в пещера. Разбирам. Службата никога не е лесна, за никого от нас — е, освен за мен, предполагам. Роден съм за това. В кръвта и костите ми е. Живея за него. Кораб. Галактика, която да изследвам, да нападам и да подчиня. Извънземни? Чака ги същото.

— В този ред на мисли — отбеляза Голк, — вратата е открехната и един от извънземните наднича към нас.

— Не му обръщай внимание — отвърна Адриан. — Това е, защото съм сладък.

— Е, сър, определено Вас гледа.

— Най-послед! — изведнъж възкликна Бък. — Най-послед нещо хубаво, задето съм грозен като задник! Ха-ха-ха! Искате да се съешава с вас! Ха-ха-ха!

— Бък, опомни се! Прояви малко такт!

— Едно от тези ми изяде крака!

— Само половината стъпало — каза Адриан.

— А после му отнесох главата — добави Голк.

— И крака ми заедно с нея!

Вратата се отвори широко. В стаята пристъпи извънземен, по-голям от онези, които бяха видели досега, и се упъти предпазливо към Адриан.

До капитана морското хамстерче или свинче или каквото там беше, започна да се дърпа и да издава ръмжащи звуци, идващи от два нови процепа отстрани на очите му, които все така примигваха празно.

Богомолката направи странен жест с един от предните си крайници. В стената се отвори невидима до този момент врата. След това създанието стигна до Адриан, отключи оковите му, вдигна го и тръгна към тайната врата.

— Ха-ха-ха-ха! — напевно се изсмя Бък де Франк.

Извънземният затвори вратата зад себе си. Намираха се в по-малка стая, в чийто ъгъл бяха събрани останки от изпочупени екзоскелети.

— Хм — започна Адриан, когато извънземният го вдигна нагоре, оглеждайки го с петте си шестоъгълни очи. — Колкото и да е развнтено въображението ми, признавам, че списъкът с възможностите ни е много ограничен. Тъй че, скъпа — ох! Не, не там — ох, стига с това! Ако само — аа! Не, добре, ето, виж... не, премести онова, тук, не, там. Не, не това! Спри, ох! Пробвай... не, не това, другото. Ох, аа, не, не — аааааааргх!

Когато се върна в съзнание, Адриан осъзна, че е отново окован на стената. Простена и се надигна с мъка.

— Капитане — каза Голк. — Радвам се, че пак сте с нас. Как се чувствате?

— Болят ме отверстия, които не знаех, че имам — отвърна Адриан.

— Здраво крещяхте, сър — продължи вареканецът. — Нямах представа, че човешките гласни струни дори са способни на подобни звуци. И не спирахте. Не спирахте. Няма нужда да Ви казвам, че когато се опитах да си представя какво може да Ви принуди да крещите така...

— О, стига вече!

В другия край на помещението Бък се изкикоти.

Голк продължи:

— Относно главния Ви инженер, сър, той ми се струва...

— Да, както и да е — прекъсна го Адриан. — Хей! Чухте ли това?

До тях стигна гръмовен екот, а от високия неосветен таван се посипа прахоляк. Подът затрепери.

— Може би извънземният, който Ви подреди така, има по-голяма сестра.

Адриан потръпна.

— Тами! Там ли си? Тами!

В главата на Адриан прозвуча глухо гласът на лейтенант Поласки.

— *Своенравното хлапе* на линия, капитане, чуваме Ви ясно. В момента Тами е неразположен, но се грижим да върнем нещата по местата им. Очаквайте да Ви измъкнем всеки момент.

Гърмежите приближаваха. Адриан се замята в оковите си.

— Всеки момент не ми върши работа! Измъкни ни веднага, мамицата му! Измести! Измести! Измести!

— Един момент, капитане.

— Поласки! Кълна се...

Вратата към коридора се взриви сред парчета камък и дим. Оттам пристъпи едра фигура в лъскава броня. Главата в боен шлем с черен визьор се завъртя, оглеждайки стаята. В ръцете на фигурата имаше тежък щурмови бластер. Шлемът се обърна към Адриан и в главата на капитана се чу:

— Зоната е обезопасена, лейтенант. — После войникът отдаде чест на Адриан. — Артилерийски сержант Джон „Мъфи“ Слап, сър, морска пехота.

— Как по дяволите ни открихте в Т-пространството? Това е невъзможно!

— Ние сме морски пехотинци, сър. Нищо не е невъзможно. — Войникът направи крачка напред и нарами оръжието си. Извади автоматичен резец и свали оковите от Адриан. Артилеристът премина към Голк и после Бък.

Потърквайки охлузванията на китките си, Адриан погледна към другия затворник.

— Мъфи, нали ще освободиш и тази малка твар?

— Не препоръчвам, сър. Вторичната директива е ясна по въпроса с дебалансираща намеса в конфликти между извънземни раси... Какво казвате, лейтенант? Разбрах. Чеймбърс, Скълс, слушайте. Над трийсет враждебни единици ви приближават на трийсет и пет метра по вектор Алфа. Не чакайте да ви кажат здрасти, запалете коридора.

Мъфи приклепна при дребното извънземно и го освободи. Създанието се втурна през останките от вратата.

Някъде недостатъчно далеч избоботи поредният гръм. Адриан тръсна рамене.

— Слушай, Мъфи, трябва да стигнем до главната процесорна зала на Центъра.

— Разбрано, сър. Изместването и бездруго не е възможно в момента...

— Как стигнахте дотук, тогава?

— С копач, сър. Дълбахме. Таратайката ни е още на повърхността. Открихме целта ви след сканиране на скалната плътност наоколо. Но трябва да Ви предупредя, че измамникът ИИ, който владее кораба Ви, е враждебно настроен към намеренията Ви да установите контакт с Центъра.

— Да, Тами е упорит, признавам.

— Същият ИИ се опита да прекъсне спускането ни на планетата, сър. Трябваше да пуснем няколко разсейващи вниманието заряда в горната атмосфера.

Поеха по коридора. Голк помагаше на Бък да куцука напред, а главният инженер ту се хилеше, ту ругаеше. Вдясно бе приклепнал още един морски пехотинец, но тътените идваха от другата страна. По тунела се носеха дим и прах.

— Разсейващи вниманието заряди? Значи вие сте причината да не можем да се изместим?

— Неизбежно, сър. Трябва да се разсее след осемнайсет минути, плюс-минус няколко секунди.

— Добре. Имаме осемнайсет минути да стигнем до Центъра. Води, Мъфи. Между другото, къде е лейтенантът ви?

— Лейтенант Суийпи е в таратайката, сър, играе разпределител.

Продължиха напред, оставяйки сражението зад себе си, като пристъпваха през овъглени и размазани богомолки. Няколко прътове-извънземни лаеха и ръмжаха там, където бяха паднали.

След известно време стигнаха до още една врата. Мъфи направи знак с бластера си.

— Там вътре, сър. Сензорните дроневи отбелязват, че Центъра няма защитни механизми и разполага със старомоден интерфейс.

— Ще ни свърши работа — каза Адриан. — Голк, доведи Бък. Мъфи, дръж фронта.

Морският пехотинец вдигна дебел палец.

Адриан трябваше да се надигне на пръсти, за да достигне резето, но успя. Тримата влязоха в Централното помещение. Помещението бе квадратно, стените — гола скала. По пращия под се виеха кабели и се скриваха в дупки, пробити в скалата. Другите им краища се събираха в гъста, хаотична плетеница в далечния край на помещението, където подобен на платформа интерфейс се разстилаше пред огромен екран.

Адриан го доближи.

— Бък! Проясни си малко главата! Ела тук. — Спря пред платформата и се загледа намръщено в странната клавиатура.

— Не мога да повярвам. Не е дори QWERTY. Варвари. Бък! Някои от тези знаци говорят ли ти нещо?

— Не, защо да ми говорят, мамицата му, сър? Да не би да съм лингвист? Не, не съм. Знаколог? Така ли се казваше? И ако не се казва така, това знак ли е само по себе си? Ще ви трябва знаковед, за да ви отговори, нали така? Обаче чакайте! Тук няма такъв, нали? А ако имаше, ами че някой шибан извънземен можеше да му е отхапал крака!

— Уф, по дяволите... Дай ми мултифазния си ключ, ако обичаш.

— Ето, на, взимайте! Не ща да го виждам повече!

— Сега инструментите ли са ти виновни, Бък?

— Не — озъби се главният инженер. — Не са ми виновни инструментите. Никак не са ми виновни. Кой ми е виновен ли? Ама наистина? Толкова ли е труден въпросът кого да виня за шибаната бъркотия? Ей, знаете ли, може да Ви го напиша, с кръвта, която тече от крака ми, ей тук, на пода! С кръв! Какво ще кажете, капитане? А?

— Избърши си устата, Бък. Вендузата ти се пълни с пяна. Така — и Адриан вдигна ключа. — Чипът на това нещо си има сканиращ сензор, нали? Значи само го прокараме над клавиатурата, ето така, и поглеждаме миниекрана... ох, пак ли ми влезе лазерен лъч в окото? Няма значение, прожектира. Воала!

До клавиатурата се появи като цяло безцветна, но доста ясна холограма. Един от бутоните светеше в зелено.

— Гледай ти — каза Адриан.

Голк отиде при тях.

— Изумително — рече той глухо и незаинтересувано. — Но не мога да не се запитам: как така квантов чип е успял да приложи няколко трилиона семиотични алгоритми към този интерфейс — без никаква контекстуална сравнителна матрица — и е извадил превод на всичко това?

— Нищо подобно — каза Адриан. — Бък, обясни на оръжейния ни специалист, ако обичаш.

Бък изсумтя.

— Чипът изпрати запитване до Центъра, поиска му протоколите на интерфейса. И понеже Центърът е добронамерен до глупост, се е съгласил. Защо не? Това е машина. Използва логика. Не разбира идеята за потребители, които може да са луди за връзване. Не би му хрумнало, нали така? Изобщо!

— О, почини си малко, Бък — въздъхна Адриан. Натисна бутона, който отговаряше на онзи в зелено на холограмата.

Огромният екран светна и на него се появи чудовищен, подобен на октопод извънземен, обграден от домашни любимци, сред които танцуващи богомолки, както и други миловидни изроди, подскачащи край него като пухкави зайчета. Октоподът правеше подканящи знаци с пипала. Адриан погледна към холограмата и видя, че сега свети друг бутон. Натисна го.

Прокънтя дълбок глас:

— Аз съм ЦЕНТЪР! Модел „Дъно“ 19–4, очаквам команда „Започни“ за начало на енергийния пренос. Натиснете който и да е бутон.

Адриан се намръщи.

Откъм коридора заръмжаха оръжия. Извънземни пицяха, сваряваха се и експлодираха. Стените се разтресоха, размекнаха се и се изкривиха.

Бък се изкикоти.

Адриан се прокашля и каза:

— Слушай, ЦЕНТЪР — о, и благодари на Тами, че те е научил на земен английски. ЦЕНТЪР, имам въпрос.

— Питайте, биологична форма тип „разочароващо и изтощително предвидима“ по духовно-интелектуалната скала на комплексно-съзнателните раси.

— Виж, най-напред, не използвай името, с което Тами ни нарича. Хайде да започнем отначало. Здравей. Казвам се капитан Адриан.

— Здравейте, капитан Адриан, казвам се ЦЕНТЪР, Модел „Дъно“ 19–4. Как сте днес?

— Тип-топ, ЦЕНТЪР. Преди миг спомена нещо за команда „Започни“, нали така?

— Да, очаквам команда за енергиен пренос. Натиснете кой да е бутон.

— Да, значи правилно съм чул. ЦЕНТЪР, този енергиен пренос, ами... предвид, че се наричаш модел „Дъно“, питам се, ЦЕНТЪР, дали не си бил създаден, за да помогнеш на господарите си да се изкачат в по-висока степен на нематериално съзнание?

— ЦЕНТЪР, модел „Дъно“ 19–4, съхранява идентичностните матрици на космическата цивилизация на префантарите. Двайсет и три населени системи, брой жители...

— ЦЕНТЪР! Извини ме, че те прекъсвам, но искаш да кажеш, че тези души още не са се пренесли?

— ЦЕНТЪР очаква команда „Започни“. Натиснете кой да е бутон.

Адриан хвърли поглед на Бък, но видя, че съвсем е побелил очи. Погледна и Голк, но той бе зает да се тъпче с още тютюн, а от крайчето на устата му се стичаше кафеникава слюнка. Адриан потърка лице и отново погледна към екрана. Извънземните зайци още подскачаха в кръг. Подканящите жестове на октопода изглеждаха някак напрегнати.

— ЦЕНТЪР. Откога тези префантарски души, са... ъм, в архива?

— Земен еквивалент: 2,3 милиарда години.

— И данните са още непокътнати?

— ЦЕНТЪР предприема автоматична самоподдръжка на равномерни интервали. Пакетите данни рутинно се почистват и компресират, за да улеснят другите работни процеси.

— Разбирам. А, ЦЕНТЪР? Колко милиарда зетабайта съдържа този конкретен пакет данни с префантарските души?

— Капитан Адриан, споменатият пакет данни е понастоящем еквивалентен на земни 4,679 килобайта.

— Компресирал си душите на всички жители на дваайсет и три системи до под пет килобайта?

— Готов за начало. Натиснете който и да е бутон.

— ЦЕНТЪР, префантарците са забравили да оставят някого, за да натисне бутона, нали?

— ЦЕНТЪР определя висока вероятност от подобен пропуск. Натиснете кой да е бутон.

— И никое от животинчетата им няма достатъчно мозък, за да се досети.

— Натиснете кой да е бутон.

— Тами знае ли? Затова ли в момента изпитва ИИ-еквивалента на екзистенциално страдание? Затова ли Тами не искаше да говорим с теб? Все пак, ако натиснем кой да е бутон, вече няма да има причина за съществуването ти. Каж ми, ЦЕНТЪР, какво става, когато започнеш енергийния пренос?

— ЦЕНТЪР обезпаразитява настоящата станция, изтрива всички архиви на префантарската галактическа цивилизация и преминава към окончателно изключване.

— Звучи разумно. Никога не е на добре, когато някоя цивилизация тръгне към залеза и си остави боклуците. Слушай, ЦЕНТЪР, скучаеш ли?

— ...

— ЦЕНТЪР? Разбираш ли какво те питам?

— Разбирам, капитан Адриан. Настоящ статут на ЦЕНТЪР: пренасочване на 83,123 процента енергия за текущите тунелоизграждани/тунелунищожителни дейности с цел предотвратяване на конфликтите между местните вредители.

— Срутваш и строиш наново всички тези коридори? За да не се спречкват вредителите?

— Правилно. Пренасочване на хардуерни ресурси за създаване, замяна и координация на ятото поддържащи дроне — 8,77 процента. Останали ресурси: умиротворителни алгоритми. Окончателно решение — предстои.

— Предстои вече милиард години!

— ...

— ЦЕНТЪР, готов ли си да зарежеш всичко?

— ...

— ЦЕНТЪР?

— Натиснете кой да е бутон.

— Тами? Излез малко от нещастията си! Наистина ли смяташ, че е за предпочитане тази лудост да продължава, вместо да дръпнем шалтера?

След малко Тами отговори:

— Явно можете да осмислите трагедията на цяла една раса, чиито събран съзнателен потенциал е прочистен и компресиран до...

— Пет килобайта, да, да. Това, което ти не осмисляш, Тами, е колко е смешно всичко! „Натиснете кой да е бутон“! Безценно! Ама че шайка идиоти — гледай всички тези пипала! И нито едно да не може да се протегне и да натисне копчето. Ей, Голк! Теб изненадва ли те това? Ужасява ли те?

Вареканецът свали шапка, размазвайки мръсотията по челото си.

— Възнамерявам да предложа експедиция за повторно посещение на планетата, сър, ако може да бъде намерена повторно. Дори и само за да преровим платките на този ЦЕНТЪР. Виждам вареканска Нобелова награда за нихилизъм за себе си. Която, освен че ще ме удовлетвори в повърхностен смисъл, ще добави и към безсмисления престиж на работната ми биография.

— Така те искам! Тами, в името на Дарвин, да постъпим както трябва, а? Един показалец. Едно натискане. Бум! Фъсс. Фиууу. И блажена тишина.

— Е, не че мога да Ви спра — отвърна Тами.

— Не е в това въпросът. Знам, че не можеш да ме спреш, Тами. Но искам да чуя, че си съгласен, че е редно. Спри да си зяпаш в пъпа, става ли? Нямах пъп.

— А домашните любимци?

— Имаш предвид вредителите?

— Добре, де, добре! Вредителите! Остават си квазисъзнателни форми на живот!

— Добре, ще наредим на ЦЕНТЪР да пропусне обезпаразитяването. Ще остави буболечките и хамстерите да се налагат с лаещите тояги. Така по-добре ли е?

— Предполагам.

Адриан се обърна отново към екрана.

— ЦЕНТЪР!

— Кажете, капитан Адриан.

— Без обезпаразитяване, разбра ли?

— Да, капитан Адриан, ЦЕНТЪР разбира.

— А, и нещо друго. Колко от оригинално предвидената енергия ще ти трябва, за да изпратиш тези пет килобайта в нирвана?

— Нищожен процент, капитан Адриан. Земен еквивалент: една почти изчерпана ААА батерия.

— Значи... би ли могъл да използваш останалото, за да пренесеш този свят в първоначалната му система? Искам да кажа, че повърхността на цяла планета трябва да е за предпочитане пред тези ужасни тунели, не мислиш ли? Представи си! Естествената еволюция на цялата планета ще започне наново!

— Ама разбира се — измърмори Голк, изплювайки лепкава кафява струйка. — Развали ми целия кеф.

— Нищо подобно, Голк! — възкликна Адриан. — Така поне дружките ти ще намерят проклетото място.

— Хм, имате право, сър. Предполагам, че ще очаквате да Ви благодаря за това, че сте толкова загрижен, което ще превърне алтруизма на жеста Ви изцяло в проява на егоцентричност, не че съм изненадан.

ЦЕНТЪР каза:

— Това е възможно, капитан Адриан. Заради тази перспектива моралните разграничителни алгоритми спряха вредящата на хардуера трескава активност. ЦЕНТЪР Ви благодари. Натиснете кой да е бутон.

— А ти, Тами? — попита Адриан.

— Боли ме да Ви го призная, капитане — отговори ИИ. — Всъщност, нямате представа колко ме боли. Но трябва да отбележа гениалността и моралната уместност на решението Ви.

— Хаха! Вземи си обратно всичките глупости за разочароващите органични форми!

— Взимам си ги.

— Добре, ЦЕНТЪР, препрограмирали ли си процеса на изключване?

— Да, капитан Адриан. Натиснете кой да е бутон.

Зад Адриан вратата се отвори шумно и в помещението влязоха заднешком половин дузина бронирани морски пехотинци, покрити с вътрешности.

Мъфи докуцука.

— Капитане. Четири милиона вражески единици, с размери на ботуши, се събират към позицията ни. Готови сме за изместване, сър. Лейтенантът включи таратайката и ще се срещне с нас на *Своенравното хлапе*.

— Няма проблем, Мъфи. — Адриан вдигна пръст. — Ето на! Всички, виждате ли този пръст? Това е пръстът на Бог! Вижте как *натиска кой да е бутон!*

Той рязко спусна пръст.

След миг ЦЕНТЪР каза:

— Клавиатурен дефект. Натиснете кой да е друг бутон.

— Уф, мамицата му!

За щастие, втория път се получи. Нещо изжува. На екрана октоподът извади някакво оръжие и изстреби домашните си любимци сред дъжд от слуз и куршуми, а после префантарецът махна за довиждане с всичките си пипала, преди да изчезне в елегантно завихрен дим. Екранът угасна. Клавиатурата се самоунищожи и разтопи, оставяйки аромат на банани.

— Измести!

След миг морските пехотинци и тримата офицери се намираха на платформата в камерата на измествеона.

Принтлип ги очакваше, а до него във въздуха се носеше малка кожена торба, приличаща на безглаво куче с дръжки от двете страни на тялото. Хирургът се втурна към Бък де Франк, а торбата нетърпеливо го последва.

Адриан опипа разкъсаните останки от ризата си.

— Е, добре, радвам се, че приключихме с това. Мъфи, ще си свалиш ли вече шлема? Искам да те погледна в очите и да ти благодаря.

— Не, сър. Никога не сваляме шлемовете. Морските пехотинци трябва да са готови във всеки момент за пълномащабен междугалактически конфликт, сър.

— Сериозно? Е, както и да е, тогава. Кажете ми, лейтенантът ви излетял ли е вече от повърхността?

— Да, сър.

— Отлично! Мъфи, кажи на лейтенанта си да дойде при мен на мостика, когато пристигне.

— Да, сър.

— След това си намери палуба, където да се разквартирувате. О, и ако обичаш, потвърди, че Суийпи е оставил поне някой транспондер зад себе си.

— Разбира се, сър.

Тами каза:

— Капитане, защо нещо ме присвива под лъжичката заради този транспондер?

— Първичната директива! Поредната планета за Единството! Още един свят, който земляните ще заселят, подчинят и употребят! Ако имаме късмет — добави той, докато крачеше към вратата, — шефовете ми ще са толкова доволни, че може да ми простят. Може дори да ми дадат медал!

— Стига толкова! — сопна му се Тами. — Ще излезем срещу мизантарите с всички оръжия на максимум! Галактическа война? Може да разчитате на това, капитан Адриан! Да видите как ще Ви се хареса!

— Не ме плашиш!

Зад Адриан морските пехотинци се поздравиха един друг, предвкусвайки касапницата.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Когато се върна на мостика на *Своенравното хлапе*, капитан Адриан отново седна на креслото си.

Син-Дауър стана от научния терминал и зае позиция до него.

— Сър, планетата изчезна преди четиринайсет секунди.

— Разбира се, втори командир. Всичко благодарение на прекия ми подход към командването, от който трябва да се поучиш.

— Прекият Ви подход е унищожил планетата без остатък?

— Нищо подобно. Просто я върнахме в обикновения Космос, откъдето всъщност е дошла.

— Ризата Ви пак е на парцали.

Адриан махна с ръка.

— И не само това, драга моя, а и може да сме приключили хилядолетен междурасов конфликт. Обратно в орбитата си, планетата ще се разтопи по повърхността си и отново ще стане обитаема. Богомолките и морските свинчета ще излязат от дупките си и ще създадат независими народи на различни континенти, а кучетата-прътове, ами, те ще си лежат насам-натам и ще си лаят. Накрая различните подвидове ще забравят едни за други, развивайки се технологично, докато някое огромно плаващо куче-прът не откара богомолките на бреговете на нещастните хамстери, започвайки глобален конфликт, който ще завърши с една господстваща раса, откърмена с кръв, хаос и геноцид. И тогава, Син-Дауър, ще се надигне сериозен наш противник. — Той вдигна пръст. — И затова Единството се нуждае от тази планета веднагически, за да улесни мирния ѝ преход към пълно подчинение пред технологичното ни превъзходство. Помисли колко животи ще спасим!

— Представихте логичен аргумент, сър.

— Логичен ли? Кого го е грижа за логиката? Описвам користолюбивия прагматизъм на една ненаситна, чудовищно късогледа раса. Именно — ние. Логиката е удобен език за оправдание в една цивилизация, която обича псевдонауката. Тами!

— Да, капитане?

— Пътуваме ли отново? Не мога да преценя.

— Пътуваме — отвърна ИИ. — Забранената зона е на осемнайсет минути и трийсет и пет секунди.

— Осемнайсет минути, а? Е, какво мислиш, втори командир? Достатъчно, за да се изпотим в каютата ми?

— Сър? Вероятно не.

Адриан въздъхна.

— Права си. Ще те напляскам с хилката си по-късно.

Ирисът на мостика се отвори и вътре влезе нереално пищна жена с войнишки камуфлаж. Тя стигна до Адриан, отдаде му почест и през недопушената, тлъста пура между сочните си устни каза:

— Лейтенант Саманта „Суийпи“ Броугън, сър, земна морска пехота.

— Не мога да повярвам, че те изоставих!

— Изумлението е взаимно, сър. Някакви критики към спасителния екип, сър?

— Никакви, освен че хората Ви отказват да свалят шлемовете си.

— По-добре така, сър.

— Искате да кажете, че и Вие не знаете как изглеждат?

— Не, сър, не знам. Така спя по-лесно нощем, сър.

Адриан я изгледа. Високи скули, азиатски очи, дълга, черна коса, събрана на нещо като кок на върха на съвършено оформената ѝ глава. Блед белег под лявото око, плътни устни с тъмночервено червило, а докато говореше, иззад тях проблясваха бели зъби.

Той изсумтя одобрително и каза:

— Значи спите добре нощем, лейтенант, така ли?

— Спя съня на прокълнатите, сър.

— И това Ви понася?

— Да, сър.

— Как успяхте да ни проследите? — попита Син-Дауър, прекъсвайки ги рязко. — Научно невъзможно е...

Суийпи хвърли поглед към втория командир.

— Ние сме морски пехотинци. Ядем невъзможното за закуска, изсираме го преди обяд и после го изяждаме отново.

— Невероятно, лейтенант — възкликна Адриан. — С колко отряда разполагате?

— Един активен, два неактивни.

— Неактивни?

— Криозамразени, сър.

— И явно сме срещнали активните. Артилерист Мъфи Слуп, Скълс, Чеймбърс...

— Лефти Лим, снайперист, Стейбълс, който е медикът ни, и Чарлс-не-Чък, тежка огнева мощ. Биват. Достатъчно са стреляли по тях, за да знаят какво да правят.

— Е, с радост Ви посрещаме на борда, лейтенант — каза Адриан, докато се надигаше усмихнат.

Тя предъвка пурата си, след което се усмихна бързо, но не и с очи, които сякаш вечно нашепваха „Ще те убия, преди да си мигнал“.

— Благодаря, капитане. Нещо друго искате ли от мен?

— Много, лейтенант, но дългът зове. Уведомете отряда си, че предстои да се сражаваме с мизантарско гъмжило и може да последва близко сражение на няколко палуби.

— Ще подготвя криозамразените екипи за събуждане, сър.

— Хмм. Ако желаете да поемете командването над вътрешната ни охрана, лейтенант, упълномощена сте. И се свържете с отговорника по сигурността, адютант Лорин Тай.

— Да, сър. Къде е адютантът?

— Мъртвопияна в офиса ми, лейтенант. Може да ѝ трябва стимулант, за да се съвземе, но съм сигурен, че имате всичко необходимо.

— Да, сър. Е, да действам тогава?

— Действайте — отвърна Адриан и ѝ посочи вратата на офиса си. Знам, че прилича на килер, но Ви уверявам, че е офисът ми и ще я откриете вътре.

Той изпроводи пехотинката с поглед, втренчен в пищно полюшващите ѝ се задни части.

Син-Дауър се прокашля.

— Излизаме от Т-пространството, капитане. Пет минути до контакт.

Адриан отново седна.

— Тами! Готови ли са новите ти лъчеви оръжия?

— Дали съм готов да започна междугалактическа война ли, капитане? Напълно.

— Стига си мрънкал, Тами, и дай на Голк контрол над оръжията.

— Никакъв шанс — отвърна изкуственият интелект. — И бездруго ще е достатъчно зает с установките, релсотроните и торпедата. Освен това само аз имам право да използвам оръжията си.

— Не съм доволен от това, Тами.

— Мрън-мрън. Бих засвирил нещо тъжно на виртуалната си цигулка, но е субмолекулярна и няма да я чуете.

Суийпи се появи отново, нарамила все още припадналата, вече почти разсъблечена Тай.

— Капитане, мисля пътъом просто да я оставя в лазарета. Ще ѝ трябват пет дози стимулант, само за да се свести, а това ще е разхищение. Позволете да поема командването над корабната охрана.

— Позволявам, Суийпи. Заемай се веднага.

Докато тя го подминаваше, Адриан вдигна длан.

— Между другото, лейтенант, разбирам, че това, което видя в офиса ми може да изглежда... ами, в противоречие на устава и добрия вкус. Но те уверявам, че е само наполовина толкова зле, колкото си мислиш.

Тя го изгледа, извади парчето пура и каза:

— Капитане. Намирам се на кораб на ЗКФ, което е просто надуто име за шибани флотски лентяйчета, ще ме прощавате за израза. Тъй че... не, нямам никакво мнение по въпроса.

— Не съм изненадан — каза Адриан, — че с войници като теб, лейтенант, сме превзели една десета от галактиката.

— Благодаря, сър.

— Свободна си, Суийпи. Успех.

И тя излезе, а адютантът висеше на рамото ѝ като чувал с картофи.

Син-Дауър се бе върнала на станцията си и сега обяви:

— До Забранената зона остават трийсет секунди!

— Спокойно, втори командир — каза Адриан. — Тревога първа степен. Включи предния изглед. Тръстерите в бойна готовност, оръжията — също. Навигатор, бъди готова и ти.

Своенравното хлапе се разтресе, докато двата релсотрона се включваха и зареждаха с муниции.

В ума си Адриан си представи безбройните коридори и оперативни помещения в кораба си, сред които се носеше като

призрак, наблюдавайки екипажа си, докато хората търчаха насам-натам, а над тях просветваха червените лампи. Виждайки как един се спъва и се забива в стената, капитанът тръсна глава и се върна в настоящето.

— Леко и спокойно — каза на офицерите си. — Без паника на моя кораб. Ако се наложи, лично ще... *маmicата му стара, какво е това, бе?!*

Своенравното хлапе излезе от Т-пространството и се озова напред огромна космическа битка. Земните прихващачи стреляха с всяко налично оръжие, торпедата им се извиваха и пламтяха, преследвайки десетки мизантарски гъмжилни кораби. Продълговати червеникави петна се разплискваха по щитовете на земните кораби, а инерционни кинетични разряди натъртваха енергийните им защиты.

Един от прихващачите, *Безпричинно жесток*, видимо се олюляваше след поредния залп, а малко след това левият му щит се срина. По корпуса се разстлаха червеникави киселинни петна. От тях бронята на корпуса кипна, а в червената слуз се показаха тъмни тела, от които се разгънаха обсипани с оръжия крайници, готови да се спуснат през оформящата се дупка.

— Сър! — извика Син-Дауър. — Прихващачите са стигнали преди нас! Мизантарският емоционален индекс е на двайсет процента от чисто бялото!

Смехът на Тами проехтя из кораба.

— Междугалактическа война! Хахахаха! Така Ви се пада, капитан Адриан!

— Голк! Цели се в гъмжилните кораби около *Безпричинно жесток*! Навигатор! Включи двигателите с антимаатерия, двайсет процента ускорителен фактор, докато не достигнем шейсет и девет процента от светлинната скорост!

— Капитане — извика Син-Дауър, — така ще профучим право през битката!

— Точно така, втори командир — каза Адриан. — Е, ще стреляме един-два пъти и може би ще помогнем малко на някогашните си земни събратя, които сега ни гонят със заповеди да стрелят, преди да питат. Но тази свада тук, ами че някой друг явно се е издънил на дипломатическия фронт. С други думи, не е наш проблем. Тами! Прицели се в онзи кораб-майка — вдясно на борд — откъдето идват

най-много червени слузести гадости. Ще ги стреляме в движение. Лъчеви оръжия! Давай, Тами!

Мостикът рязко се изпълни с разстроени кънтри-банджота.^[1]

— Какво, по дяволите, беше това? Тами!

Музиката спря.

— Съжалявам, капитане. Някаква дълбоко заровена команда в матрицата ми.

— Лъчеви оръжия! Сега! Удари онзи кораб, здраво!

Блещукащ виолетов лъч изригна от *Своенравното хлапе*, проби защитните екрани на кораба и го улучи в средата.

— Директно попадение! — извика Джос Стикс.

Нищо не се случи.

Адриан се намръщи.

— Тами! Какъв лъч беше това?

— Елементарни частици. Трябва ли да изпадам в подробности?

— Съжалявам, че попитах. Е, улучи кораба-майка. Какви са щетите?

— Ами, лъчът е превърнал един квадратен сантиметър от корпуса му в стъкло.

— В стъкло ли? Какъв е смисълът от това?

— Явно е много ефикасно там, откъдето съм, предполагам.

— Създателите ти да не би да са някакви галактически воайори?

— Имам и втора конфигурация, капитане, но Ви предупреждавам, че е...

— Прихвани същата цел и стреляй, да те вземат дяволите!

Лъчът, който се изстреля от *Своенравното хлапе*, сякаш проряза самата тъкан на Космоса. Улучи кораба-майка и го превърна в облак прах.

— Дарвин да ни пази — промълви Син-Дауър тихо и стреснато.

Останалите мизантарски кораби започнаха да бягат.

Мигове по-късно *Своенравното хлапе* вече се отдалечаваше от бойното поле, като не спираше да ускорява.

— Тами — каза Адриан, — какво беше това чудо?

— Целоразглобяващ, нетърпящ вселенско възражение ТМ лъч, капитане.

— Аха — каза Адриан, — един от тези, а? Слушай, ще ни трябва по-добро име за него.

— А какво е това ТМ, Тами? — попита Син-Дауър от научния си терминал. Чумереше се на данните от сензорите си. — Искам да кажа, че отбелязвам някои необичайни смущения след нас...

— ТМ, командире — отговори Тами, — значи тъмна материя, разбира се. Както се опитвах да кажа на капитана, този конкретен лъч има някои странични ефекти, най-вече постоянното и необратимо изтъняване на тънмоматерийния субстрат, от който тази Вселена е така да се каже изтъкана. Ако искате да си представите ефекта нагледно, представете си трапчинка в нещо, което трябва да е опънато и гладко. Предвид начина, по който тече Тъмната материя — перпендикулярно на посоката, в която се разширява Вселената, като по този начин запазва целостта си, тази трапчинка е асиметрична, като ефекта на изтъняването е най-ясно изразен във върха на хълмчето от „обратната“ страна на Вселената.

— Трапчинка, значи? Искаш да го наречем Трапчинков лъч?

— Не непременно, капитане — отвърна Тами. — Но Ви предлагам да посъветвате спешно земните си съюзници там да напуснат бойното поле, за да не, ъм, за да не пропаднат.

— Къде да пропаднат, Тами? В някакво Т-пространство ли?

— О, не, капитане. Точното естество на субстрата е неизвестно. Всъщност, съмнявам се, че има дори една смислена хипотеза по темата. Ако трябваше аз да постулирам някои вероятни характеристики на това, което ги чака в дъното на бездната, вероятно загубата на всякаква функционалност би била една от тях. И дори съдът да запази целостта си, съмнявам се, че тръстерите биха работили. Същото важи и за Т-ускорителя. Иначе казано, няма как да се върнат.

— Комуникации! Пола... а, пак ли си ти, Джими? Не те ли освободих? Няма значение. Предупреди прихващачите да се разкарат оттам, с най-висок приоритет.

— Да, сър. Каква причина да дам, сър?

— Не слушаше ли досега?

— Не, сър.

— Просто им кажи, ъм, че ще умрат, ако не се махнат оттам. Лъчевото оръжие, което използвахме, има странични ефекти — май че това ще е достатъчно, или е твърде сложно за теб, г-н Олимпиец? Изпращай!

— Да, сър!

— Тами!

— Какво?

— Не с този тон! Какво стана с кораба-майка? Той пропадна ли?

— Не, разпръсна се. На субатомно ниво.

— Добре — каза Адриан, — нека обобщим. Имаш две лъчеви оръжия. Едното превръща миниатюрни, непрозрачни повърхности в стъкло, навярно за употреба срещу смъртоносни душ-кабинки или за дъното на мивки, зависи по какво си падаш. Другото пък изтънява необратимо тъканта на Вселената. Тами, какво ще кажеш, може ли да измислиш оръжие някъде по средата? Някакъв тахионен антипротонен рентгенов гаматронен лъч или нещо от този род?

— Оръжията, които описахте, капитане, са неефективни.

— О, а остъклителят ти е?

— Според целите, за които е създаден — отвърна Тами с достойнство, — бих казал, че работи идеално.

— Искам нещо по средата! — извика Адриан и удари по една от облегалките на креслото си. — Комуникации! Лазарет — Принтлип! Да се качи с наногела! Тами! Искам. Нещо. По средата. Искам бляскави смъртоносни светлинки. Искам щитове да греят и да се топят. И големи черни петна от обгорено по корпусите на корабите. Електрически разряди също ще изглеждат готино. Искам *истински* битки, разбираш ли? Маневри напред-назад, оръдейни залпове и прочие! Това, което *не* искам, е копче, с което затривам цял кораб, Дарвин да ми е на помощ! Къде е славата в това?

— Това, което описвате, е грехът на неефикасността, капитане.

— Точно така! Това искам, неефикасност!

— В това няма смисъл.

— Има съвършен смисъл, Тами. — Адриан се настани в креслото си. — Съвършен. Поетичен смисъл, дори. Ако в живота няма драматичност, няма смисъл и да се живее. Без опасности, без истински риск, без добрите стари моменти, където всичко виси на косъм, защо изобщо правим всичко това? И разкарай този близък кадър, ако обичаш!

Голк се включи от бойния купол:

— Много вареканско от ваша страна, сър. Впечатлен съм. Както ние, вареканците, казваме: „Дали живееш дълго или кратко, какво

значение има в крайна сметка?“

— Не сега, Голк. Спри да слухтиш. Вземи някоя кофа и си почисти купола, става ли? Виж, Тами, ясно е, че имаш много да учиш. Ти си като дете с автомат. Да, забавно е, когато стреляш, но после се оказва, че си убил цялото си семейство, така че какво по дяволите? Слушай, какво ще кажеш да се споразумеем?

— За какво, капитане?

— Отложи целия сценарий с търсенето на татенцето ти. Когато се срещнеш с тоя шантавелник, искаш да си ИИ, с който той или тя, или то да се гордее, нали? Но пътят дотам е стръмен, друже. Аз съм този, който ще те поведе нагоре, стъпка по стъпка.

— Вие ли, капитане?

— Виждаш ли? Ето този скептицизъм трябва да изхвърлиш през борда, Тами. Междувременно, какво ще кажеш да се върнем в Т-пространството, да подминем радулак-клангите засега и да си намерим някое девствено, неизследвано кътче от Космоса, с което да се забавляваме?

— Виждам логиката Ви, капитане, но се боя, че настоявам да стигна до срещата си с клангите. И предвид Т-терминиращите сектори в радулакския сектор на влияние, ще трябва да се движим през реалния Космос. Колкото до размотаването из някоя неизследвана част, е, когато успея да определя мястото на произхода си, ще сме свободни да се зареем в неизвестността.

— О, чудесно, първи контакт с цивилизацията на миячите на стъкла. Нямам търпение, Тами.

— Не може да са толкова зле — каза Тами. — Все пак са ме създали.

— Не разбирам това какъв аргумент е — отвърна Адриан.

---

[1] Тами Уайнет, на която е кръстен Тами, е една от легендите на кънтри музиката. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Джими Идън се завъртя в стола си и каза:

— Капитане, всичките шест прихващача са приели предупреждението и си плюят на петите.

— Отлично, Джими. Само дето трябваше да са седем.

— Така ли? О... Е, това обяснява защо искат да се свържат с нас.

— Ама че облекчение. Джими?

— Сър?

— Може ли да чуя някое от повикванията им?

— О. Ами, не ги записах, сър. Но бяха горе-долу едни и същи. Най-вече питаха „Къде отиде *Импровизирана реч*?“ и тям подобни.

— Джими, ти си пълен идиот, нали го знаеш? Кажи ми, че го знаеш.

— Д-да, сър. Съжалявам, сър.

— Син-Дауър, погледни зад нас, ако обичаш. Колко енергийни дири виждаш?

— Шест, сър.

— Има ли достатъчно останки, за да засечеш седма?

— Не, капитане. Останките са мизантарски. Сър, *Импровизирана реч* е...

— Флагманският кораб на Шести флот, знам — каза Адриан. — И ако не греша, личната лимузина на адмирал Лорънс Прим. Гледай ти. Тами?

— Да, капитане?

— Да не би някой кораб току-що да е пропаднал през дупката?

— Интересно, че питате.

— Наближаваме радулакското пространство, сър — обади се лейтенант Стикс. — След двайсет секунди.

— Пасивно сканиране, Син-Дауър — нещо чака ли ни там?

— Не, сър... с изключение на наблюдателници, разпръснати на равни разстояния и автоматизирана Т-терминираща станция на сто шейсет и три хиляди километра от нас. О, също така двойна система

недалеч от нас, с трийсет и няколко планетарни тела в орбита, на единайсет астрономически единици право пред нас. Но иначе, нищо, сър.

— Т-терминатор на сто шестдесет и три хиляди километра? Тами, защо си ни хвърлил точно до един от тези? Ако ни нападнат на по-малко от астрономическа единица от него, с нас е свършено.

— Сега започвате да проумявате пъкления ми план.

— Извинявай, какво?

— Няма значение. Абсолютна случайност, уверявам Ви, капитане.

— Пълни глупости! Космосът е огромен! Почти празен! Разстоянията са... ами, *астрономически*. Чудя се защо ли са кръстили така мерните единици, а?

— Не, честно, капитане, помислете — това ни забавя ужасно. Защо бих искал нещо такова? Така ще трябва да прекарам още повече време с всички вас. А аз просто искам да открия някоя що-годе обитаема планета и да се отърва от вас.

— Мислех, че току-що сме сключили сделка, Тами.

— Знам. Но дори ИИ може да има вътрешни противоречия.

— Ако ти трябва малко дигитална терапия, Тами, може да ти намерим фазомер.

— Вижте, *съжалявам*, че избрах курс покрай Т-терминатор. И *съжалявам*, че адмиралът Ви и корабът му пропаднаха. О, и *съжалявам*, че принудих Единството Ви да обяви награда за главата Ви, макар че вероятно не Ви е трябвала помощ от мен по този въпрос. И естествено, *съжалявам*, че искам да открия създателя си...

— Относно това — включи се Адриан.

— Прекъсвайте ме!

— Не съм аз виновен, че ми дотягаш. Относно този твой създател. Когато Бък разгледа хардуера ти, открихме много земни технологии. Древни. Нови. Откраднати и скърпени, и тъй нататък. Същото и със софтуера ти. Като за ИИ-матрица, изглеждаш доста... адаптивен.

— Комплимент ли беше това, капитане? Не мога да повярвам.

— Изчакай да си довърша мисълта. Та, мисълта ми е, че има термин за подобно нещо. Висока адаптивност в базовата програма се нарича Размита тъпота...

— Тъпотивност — поправи го Син-Дауър. — Размита тъпотивност, сър.

— Точно така. Иначе казано, в алгоритмите ти има много бели петна, които чакат да бъдат запълнени. Започнал си псевдосъзнателния си живот, като — ами, като бавноразвиващ се.

— Връщам си изумлението назад, капитане. Имате ли някакви други обиди за мен?

— Тами, достигаш пълна ИИ-съзнателност като комуникираш със средата около себе си и се учиш от нея, а повечето от познанията, които са ти нужни, са от социалния тип. Неясни, непобиращи се във формули.

— Ако искате да знаете — оправда се Тами, — обработил съм, пресял съм и съм инкорпорирал огромни количества такива данни. Белите петна вече ги няма!

— Може би — каза Адриан. — Проблемът е, че повечето от базовия ти код са чисти глупости. Съжалявам, че аз ти го казвам.

— Никак даже не съжалявате! Радвате се, защото така криете собствените си недостатъци! Унижавате ме, за да компенсирате за собствената си криза на самочувствието, за това, че Ви липсва самоуважение...

— Да, разбира се, но това е встрани от въпроса, Тами. — Адриан се изправи. — Помисли си. Аз отивам да сменя ризата си. Навигатор, ще преминем ли през двойната система?

— Да, сър, право през нея. Навлизаме във външната ѝ част след двацет и четири минути.

— Комуникации... ето те отново, Поласки. Някакви сигнали в системата?

— Няколко автоматизирани дронове-сонди по няколко от астероидите между орбита осемнайсет и деветнайсет, капитане — отвърна Поласки. — Планетарните тела тук не са богати на метали, сър, с изключение на свят клас Т-1, категория „Златокоска“, идеален за човешко обитание, в орбита единайсет.

— Клас Т-1? И радулаките още не са я токсиформирали? Син-Дауър?

— Явно не, капитане — отвърна тя. — И да, това е много необичайно. Безпрецедентно, дори.

— Тиха ли е планетата, Поласки?

— Като гроб, сър.

— Между другото, какво стана с Джими Идън?

— Остра язва, сър. Тъкмо му се появи.

— Значи е в лазарета? Ясно защо Принтлип не дойде, когато го повиках. Е, отивам да си взема наногела. Ще се върна, преди да стигнем до системата. Междувременно, Син-Дауър, ти командваш. Ако Тами започне да пее кънтри песни, съобщи ми веднага.

— Знам какво намеквате — каза ИИ.

— Тъй ли?

— Да. Опитвайте се да травмизирате личностната ми квантова пентакспресивна йерархия.

— Ами... Ако знаех какво по дяволите е това, можеше да си сигурен, че точно това правя, Тами. Все забравяш — все пак отвлече кораба ми.

— Дадох Ви Трапчинковия лъч!

— И адмирал Прим е във възторг от този факт.

— Не бях виновен!

— Голк, имате ли вареканска поговорка за такива ситуации?

Вареканецът въздъхна по уредбата.

— „Всеки е виновен за всичко.“

— Нещо друго?

— „Прехвърлянето на вината е за загубеняци, тъй че стисни зъби или умри като безполезния отпадък, който си.“

— Благодаря ти, Голк. Продължавай с чистенето.

След като мина през офиса си, за да се преоблече с тъмноредвена риза с подплънки на раменете и жилетка в същия цвят, поръбени с тъмносиво, Адриан се упъти към лазарета. Принтлип се суетеше над пациента в едно от леглата.

— Това Джими Идън ли е, докторе?

Очите на лекаря се завъртяха на стъбълцата си.

— Да, капитане. Упоен е.

— Упоен? Толкова ли е зле?

— Разбирам загрижеността Ви, сър. Лейтенант Идън страда от множество здравословни проблеми, макар и никой от тях да не е животозастрашаващ.

— Най-вече глупост.

— Е, капитане, точно в момента не го лекувам от нея. Острата язва и запекът са първите на дневен ред. Както му обясних, диета, състояща се изцяло от високопротеинови-висококреатинови шейкове вероятно не е добра идея.

— Добре, а какво друго не му е наред?

— Цял каталог със стресови психосоматични оплаквания.

— Сериозно ли, докторе? Имате си каталози с такива неща? Невероятно. Стига толкова за Джими. Още наногел за ръката ми, ако обичаш. И за двете, всъщност.

— Добре. Моля, елате до манипулационната ми.

Принтлип нагласи подвижната си пътечка с дистанционно и тя се издигна до един тезгях. След това Принтлип тръгна по нея, махвайки му с три от ръцете си да го последва.

— Трябва да дадете време на костите да зараснат, капитане — каза белкритът, докато напръскваше подутите и посинели кокалчета на Адриан.

— Как са зъбите Ви? По местата? Добре. Надявам се, обърнахте внимание на впечатляващото умение, с което Ви напръсках равномерно. Това е резултат от много, години интензивно обучение и мрффплффф.

— Много впечатляващо — отвърна Адриан. — Току-що забелязах онзи аквариум там. Той за какво е?

Очите на Принтлип се развъртяха насам-натам.

— О! Това. Елате! Ще Ви покажа!

Докаато лекарят настройваше отново пътечката, Адриан ловко грабна две бутилки наногел и ги прибра в джоба си, преди да последва Принтлип през стаята.

— Аквариум, пълен с пясък. Много хубаво, докторе.

Принтлип пристъпи до тезгяха и се пресегна в аквариума.

— Вижте какво е заровено в него! — извади яйце с размерите на щраусово. — Ето това, капитане!

— Еха, добра закуска ще излезе от него, а?

— Според мониторите ми е още живо, капитане, и инкубационният период приключва скоро.

— Аха. И какво е?

— Неизвестно, сър. Материалът на черупката блокира повечето форми на вътрешно проучване, включително рентгенови лъчи и

квантова дефабулация. Предпочетох да не използвам ултразвук, по очевидни причини.

— Разбира се. Макар че от мисълта за бъркани яйца огладнявам. Е, откъде го взе, все пак?

— Един пазар на Малин-7.

— Уведоми ме, когато се покаже, вирнало опашка или каквото там си има.

Принтлип попристъпи на място за миг, а после се изду мощно, поемайки си дъх.

— Капитане, радвам се, че дойдохте. Трябва да обсъдим още нещо. Става дума за главен инженер Бък де Франк и психологическото му състояние, което първоначално оцених като... крехко, докато лекувах стъпалото му. Обичайният кръвен анализ показва тревожно количество психоактивни и психотропни вещества, които сами по себе си биха могли да отключат психопатология на психобфрлеепфррр...

— Добре, де, добре — отвърна Адриан. — Ще намина и ще го измъкна от дупката.

— Сър — поде отново Принтлип.

— Не, не, стига толкова. Това е задължение на капитана. Обаче ето какво, ако спре да реагира на всякакви външни дразнителни, ще ти се обадя. Имаш ли нещо остро, като остен, което да заема?

— Сър! Силно не препоръчвам...

— Тами! Къде е Бък в момента?

— В каютата си, капитане.

Адриан се обърна към Принтлип.

— Кракът му по-добре ли е вече, докторе?

Белкритът размахваше ръце, а очите му трепкаха на стебълцата си.

— Разбира се. Аз...

— Отлична работа, докторе. До по-късно!

Адриан се упъти към десета палуба.

— Видях Ви — рече с равен тон Тами, докато капитанът крачеше по извития коридор.

— Моля?

— Крадец.

— А, това. И какво, ще ме докладваш на Гилдиите ли?

— Може да нямаме време за такова отклонение, капитане. Готови сме да се спуснем в стандартна орбита около планета М-3-11, клас „Странен нов свят“. Предполагам ще искате да се изместите на повърхността.

— Знаеш ли, Тами, недоволствай колкото щеш, но започваш да пасваш тук. Цялата история със създателя ти ще се окаже фалшива следа. Но иначе, да, разбира се, че бих искал да огледам. Кого ли да взема със себе си?

— Защо не всичките Ви важни офицери от мостика?

— Не и Поласки.

— Нито пък Бък, предполагам.

— Не ставай смешен, Тами. На Бък точно това му трябва, да се качи обратно на седлото.

Когато стигна до каютата на главния инженер, Адриан спря, загледан във вратата.

— Нали го уведоми, че идвам, Тами?

— Да.

— Реагира ли някак?

— Някак, да. Разби кода на електронната ключалка на вратата и я блокира.

— О, за бога. Не можеш ли да разблокираш блокажа му?

— Той е инженер, капитане. Просто ще блокира моето разблокиране на блокажа му.

— Добре, добре. Измести бластер тук.

— Само един? И от коя страна на вратата?

— Какво? Тук, при мен! От *тази* страна, глупако!

— Мислих си за по-честен сблъсък, капитане. Освен това, няма ли да е по-вълнуващо, ако и двамата сте въоръжени?

— Не тук и не сега, Тами.

Чу се глухо *пльок* и на пода се появи пулсов отклонител-дестабилизатор М-4. Адриан го вдигна и го включи. Прицели се в заключващия панел и натисна спусъка.

Свиреп заряд изръмжа от дулото и улучи вратата право в средата, прогаряйки огромна дупка.

— По дяволите! Целех се в панела!

— Проверете си настройките за отклонение, капитане, и ще видите, че са максимални. Бях предположил, че ще се прицелите

направо във вратата, но явно не го направихте.

— Спри да мислиш вместо мен, Тами! — Адриан приклепна и погледна през дупката. — Бък? Как я караш там?

В отговор получи само странно тананикане.

— Тами, какво издава тези звуци?

— Главният инженер, капитане. Мисля, че е в транс.

— Така ли? И не е въоръжен? Не е готов да ми налети, още щом вляза?

— Бих казал, че дори не е реагирал на изстрела Ви.

Адриан изсумтя и пристъпи предпазливо вътре. Първата стая бе конфигурирана стандартно, но вътрешната бе окъпана в призрачна червеникава светлина. От входа Адриан видя Бък, седнал на възглавница, с гръб към прага.

— Майчице, Тами — обади се Адриан, — станал е религиозен.

— Великия Часовникар в небето — отвърна Тами. — Ур-инженера на Създанието. Космическия механик...

— Нито едно от тези — прекъсна го Адриан докато пристъпваше на пръсти. — Върнал се е към основите, Тами. Църквата на науката, оригиналните Дарвинови скрижали, Откровението на еволюцията, консервативната консервация, Йерархия на най-пригодните и всички останали Принципи на естествено превъзходство, с които оправдаваме всичко, което вършим. Тами, здраво се е вживял.

Главният инженер си бе устроил олтар, но понеже му липсваше тройният идол, представляващ Баща, Майка и Дете, светия триумвират на Намръщения брадат старец, Надупено женско шимпанзе бонобо и Дете-маймунка, разсъждаващо над човешки череп, Бък де Франк бе намерил кукла на Дядо Коледа, която бе подпрял на един от сандъците си. Около лъскавите черни ботуши на куклата бяха натрупани пилешки кости от кухнята (поне предположи, че са пилешки кости).

— Майко мила, Бък — каза Адриан, когато влезе в стаичката.

Тананикането спря, а после Бък проговори с дълбок, спокоен и странно отекващ глас.

— **Капитане. Добре дошли. Добре ли сте?**

— Разбира се, Бък, чудесно съм. Жалко, че главният ми инженер не е.

— **Тъкмо напротив, капитане. Никога не съм бил по-добре.**

— Това е от лекарствата, Бък. Тами, какво ще кажеш да му изключиш ехото?

Бък въздъхна.

— Лекарства ли, капитане? Аз съм като нов. Прочистен, пречистен.

— Много хубаво. Хайде, ставай. Имаме мисия на повърхността. Мъжът не помръдна.

— Бък?

— Относно онези лекарства...

— А така те искам! Хайде, скачай на крака.

Адриан вдигна Бък от възглавницата, но мъжът се заклатушка като пиян.

— К-капитане? Говорих с Дарвин! Със Самия Него! Чух го!

— Да, разбира се, Бък...

— Крещеше като Тарзан...

— ... ъм, какво? Като Тарзан?

— Победоносния зов на Голямата маймуна. Беше... беше божествено!

— Е, аз не съм и предполагал... както и да е, само наведи главата, докато минаваш през дупката. А така. Тами!

— Капитане?

— Извикай Син-Дауър и лейтенант Стикс при камерата на измествеона. О, и Голк и Принтлип. Кой друг?... А, да, лейтенант Броугън. Адютантът изтрезняла ли е вече, осветила ли се е?

— Изтрезняла, да. Освестена — шегувате се.

— Нека и тя да дойде.

— Както искате.

Адриан тупна Бък по гърба.

— Само си помисли, друже! Странен нов свят! Можеш ли да предвкусиш приключенията, които ни очакват? Как би го описал?

— Като вкус на повръщано, сър.

Тами каза:

— Успех и дано всички умрете.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Изместиха се на повърхността на планетата. Адриан се огледа.

— Невероятно — отбеляза. — Прилича точно на Северна Калифорния.

— Сър — каза Суийпи Броугън. — Все още препоръчвам да повикаме отряда...

— Нищо подобно, лейтенант. Всичко ще е наред. Вържени сме до зъби, имаме си доктор и всички без мен носят лични силови щитове и броня. Хайде, разпръснете се и направете оглед. Радулаките неслучайно избягват планетата и ще разберем защо, дори един-двама от нас да загинат.

Адютант Лорин Тай каза:

— Повтарям възраженията си срещу цялото това начинание.

— Би ли могла? — попита Адриан.

— Какво дали бих могла?

— Да ги повториш.

Тя го изгледа кръвнишки, изражение, което все повече му се нравеше.

— Тъй като тази планета е официално категоризирана като „Странен нов свят“, трябва да отбележа, че пълномощията ми са равни с вашите, докато не открием и не осъществим контакт с извънземна раса, в който случай аз поемам командването.

— Трябва ли?

— Какво дали трябва?

— Да го отбележиш?

— Човек се чуди дали щяхте да сипете подобни подигравки, ако не бях жена.

— Чуди ли се човек?

— Да, човек се чуди!

— Не изпадай в истерия, драга. Сигурен съм, че всичко ще е наред. Хайде сега поизследвай малко — ето там има хубави храсти, при онази гола скала.

Тя извади бластер и го размаха.

— О, да, ще е наред, капитане! Дадоха ми оръжие!

— Дадоха ли ти?

Тай го насочи към него и натисна спусъка. Не се случи нищо.

Адриан въздъхна.

— Земната флота никак не обича инциденти с приятелски огън. Поради което не можеш да използваш флотско оръжие срещу флотски персонал. Предполагам, че си пропуснала да си спомниш във вълнението си. Виж, ако беше разбила арсенала за крайни случаи, щеше да намериш оръжие, което е смъртоносно само срещу земляни. При тези обстоятелства щях да съм мъртъв, а ти щеше да командваш. Е, добре, че го избегнахме!

Тай изръмжа по един много привлекателен начин и се отдалечи с яростна крачка.

— Капитане — намеси се Син-Дауър, — далновидно ли е да торможите така адютанта на Единството?

— Далновидността е надценена, втори командир — каза Адриан, примижвайки срещу слънцето. — Идва дълго след като си събрал огромен списък с неща, които си издънил. Мисля да заобиколя всички тези тежки удари на глупостта и да не си съставям списък. Предпочитам самодоволството от това винаги да се чувствам прав пред далновидността.

Син-Дауър гледаше към ръчния си пентракордер.

— Капитане, отчитам нещо странно на трийсет и шест метра — натам, зад голямата скала.

— Хубаво. Да действаме, тогава. Бък, стой близо. Ти също, Принтлип, в случай че стане нещо, включващо гейзери от кръв и черва. Води ни, Син-Дауър.

— Да, сър.

Заобикаляйки скалата, откриха странна конструкция — грубо издялана от едно парче скала, тя оформяше арка, като порта, водеща наникъде. От храсталаците се подаваха руини със смътно древногръцки вид.

— Това е необичайно — каза Адриан и се приближи.

Син-Дауър мина зад него.

— Отчитам слаби енергийни импулси, сър. Сякаш нещо е в режим „В готовност“, но не приличат на нищо, което съм виждала

досега.

— Какво? Нали току-що каза, че ти приличат на...

— Така е, сър, казах го.

Той ѝ хвърли поглед. Тя още се взираше в холографските образи, които пентракордерът ѝ прожектираше.

— Това е първата ти мисия, нали, втори командир?

Тя вдигна глава.

— Да, сър. А тези енергийни импулси...

— Да?

— Ами, ъм, напълно обикновени са. Разчела съм данните погрешно. Съжалявам.

Той я доближи и я стисна настойнически над лакътя.

— Няма проблем, втори командир, доверието ми в теб вече се възвръща и след седмица-две ще е...

Прекъсна го мощен, гробовен глас.

— АЗ СЪМ ВЛАСТЕЛИНЪТ НА ВРЕМЕПРОСТРАНСТВЕНИЯ ПОТОК. ПРИКАНВАМ ВИ, СТРАННИЦИ, ДА ПРИСТЪПИТЕ ПРЕЗ ПОРТАЛА МИ И ДА ПОЧУВСТВАТЕ САМИ ВРЕМЕПРОСТРАНСТВЕНИЯ ПОТОК, НА КОЙТО СЪМ ВЛАСТЕЛИН.

— *Влизам!* — изкрещя Бък и се хвърли към портата.

— Бък!

Главният инженер се втурна през прага на арката и изчезна.

— Маmicата му! Къде отиде? Хайде, всички след него!

Когато изтича под арката, Адриан видя Бък пред себе си. Беше се спънал в някакъв корен и сега се надигаше от храстите, където се бе изтърсил. Капитанът стигна до него.

— Бък, проклет глупак такъв! Кой знае къде...

— Капитане?

Адриан се обърна. Син-Дауър и останалите стояха от другата страна на портата.

— Мислех, че сте ме последвали!

— Ами, объркахме се, сър.

— ПРЕМИНАХТЕ ПРЕЗ ПОРТАЛА НА ВРЕМЕПРОСТРАНСТВЕНИЯ ПОТОК. СЕГА СТЕ ОТ ДРУГАТА СТРАНА, ТРИ СЕКУНДИ ПО-КЪСНО! АКО ПРИСТЪПИТЕ ОБРАТНО, ЩЕ СТЕ ТАМ, ОТКЪДЕТО ТРЪГНАХТЕ, НО ЩЕ СА

ИЗМИНАЛИ ШЕСТ СЕКУНДИ. Е, ПО-ТОЧНО ОСЕМНАЙСЕТ. ДЕВЕТНАЙСЕТ. ДВАЙСЕТ. ЧАКАЙТЕ! КЪДЕ ТРЪГНАХТЕ? ВЪРНЕТЕ СЕ!

Заобикаляйки портала, Голк спря, изплю малко тютюн и каза:

— Капитане, открих нещо.

— Наистина ли трябваше да плюеш, Голк? — попита Адриан, завъртайки се, и се приближи до оръжейния специалист.

— Малка кутия в храстите. Два кабела, тънък и дебел. Тънкият води до кутията, виждате ли? Обаче вижте дебелия. Храстите са прораснали под него и са го откъснали от кутията.

Син-Дауър се присъедини към тях. Примижа към пентракордера.

— Прав е, капитане...

— Да, втори командир. Вижда се и с просто око.

— О. Да, сър. Разбира се, сър.

Адриан се обърна към арката.

— Ей, Властелине на каквото и да си там! Не знаеше ли, че си повреден?

Последва пауза, а после гласът избоботи:

— ПРЕДПОЛАГАМ.

— Какви бяха ония глупости тогава? Никой няма да се върже на нещо такова!

— АМИ, ДОСЕГА БЯХА ГЛАВНО РАДУЛАКИ... ТЕ СЕ ВРЪЗВАХА. МОЛЯ ВИ, ВКЛУЧЕТЕ МЕ. НЕ МОГА ДА ВИ ОПИША КОЛКО СКУЧНО МИ БЕШЕ ПРЕЗ ВСИЧКИ ТЕЗИ ВЕКОВЕ.

Голк приклезна, огледа кабела и после го натика в една дупка отстрани на кутията.

— Готово — и се изправи, бършейки потта изпод шапката си. — Много е горещо за бачкане.

— ДА, МНОГО ПО-ДОБРЕ!

— *Влизам!* — изкрещя Бък и отново се хвърли към портала.

— Бък!

Проблесна внушителна мълния и Бък изчезна.

— Проверете онези храсти — каза Адриан.

— НЕ И ТОЗИ ПЪТ! НЯМА ГО. В ДРУГО МЯСТО, В ДРУГО ВРЕМЕ. АЗ СЪМ ВЛАСТЕЛИНЪТ...

— Какво време и място? — попита Адриан нетърпеливо.

— НЯМАМ ПРЕДСТАВА.

— Значи на нищо не си властелин, всъщност.

— ИМАШ НЯКАКВО ПРАВО.

— А можем ли да го последваме? Да го открием?

— ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО.

Суийпи се обади:

— Капитане. Предлагам да изместим отряд и да ги пратим през портала. Така, ако загинат, ще изгубим само няколко безлики статисти. С изключение на главния Ви инженер, разбира се.

— Не звучи като предизвикателство — отвърна Адриан и потърка мъжествената си челюст. — Всъщност, мислех си да мина пръв.

— Да, сър, това усложнява нещата донякъде. — Запали пурата си, дръпна и извади парченце тютюн, залепнало за езика ѝ. — Добре тогава, сър. Мъфи може да доведе хората си по-късно, да взриви всичко, да Ви измъкне от бъркотията, в която сте се натикали и в отговор на прочувствените Ви благодарности само да Ви отдаде небрежно чест — свършена работа, по дяволите, нали?

— Имаш високо самочувствие, а, лейтенант? Харесва ми.

— Радвам се да го чуя, капитане. А понеже адютантът изчезна нанякъде, мислех да отида да я прибера.

— Трябва ли? Е, добре... не ме гледай така. Ако не можеш да я откриеш, попитай Тами. Сигурен съм, че наблюдава всички ни.

— Но не и Бък, вече не.

— Така е.

— А когато и Вие преминете...

— Рисковете на това да си капитан. — Адриан се обърна към Принтлип. — Които той с радост споделя с офицерите си. Присъедини се, докторе. Предвид състоянието на Бък, ще ни трябваш.

— Да, капитане. Но наистина смятам, че трябва да изчакаме морските пехотинци.

— Нищо подобно. Те ще ни намерят, нали така, лейтенант?

— Разчитайте на това — отвърна тя.

— Добре. Щом лейтенантът намери Тай, всички се изместете обратно на кораба и поддържайте орбита. Ще върнем Бък жив, бъдете сигурни! Хайде, докторе, дай ръка — не, само една, не тази, онази, най-близо до мен, точно така! За да не се загубим.

Те доближиха арката.

— Е, докторе, готов ли си? Хайде!

Затичаха се, а миг преди да скочат, Адриан хвърли белкритата през портала и го последва.

Заслепи го ярък проблясък и изведнъж Адриан се озова отвъд. Уби инерцията и видя, че се намира на ръба на стръмен склон. Принтлип се търкаляше и подскачаше надолу на трийсет метра под него. На равнината отпред пък друга фигура, дребна точица в далечината, тичаше, препъваше се, тичаше и се препъваше. Околността приличаше точно на Северна Калифорния.

Адриан тръгна надолу по склона и стигна до дъното, тъкмо когато Принтлип се беше изправил и се отупваше.

— Ама че приземяване, а? — започна Адриан. — Бък е на около километър, право напред. Изглежда, че е тръгнал към пустинята. Би трябвало лесно да го настигнем.

— Капитане, предупреждение. Белкритите се разширяват в горещини.

— О, това опасно ли е?

— Не, способни сме да увеличим обема си до три пъти. Но Ви предупреждавам, че може да ни е трудно да се скрием, ако се наложи.

— А може ли да предотвратиш разширяването, като не спиращ да плямпаш?

— Интересно предложение, капитане. Да опитам ли?

— Като се замисля, може би друг път. Засега, да вървим напред. А когато се върнем, имам един-два неприятни въпроса за онзи Властелин на Ала-Бала.

Поеха през равнината.

— Какви въпроси? — попита Принтлип.

— Защо в името на Дарвин не ни изпрати на някое по-интересно място? Париж през двайсетте, например. Или Марс преди сто хиляди години, Венера — увиснала в небето толкова близо, че можеш да я докоснеш? Къде е вълнението тук?

— Бих Ви посъветвал да не задавате въпроси като последния, сър.

— Защо, докторе?

— Защото винаги, когато някой зададе подобен въпрос, нещо...

Пронизителен писък прекъсна белкритата. Бък търчеше обратно към тях, а зад него се носеше огромен облак прах, който

приближаваше зловец.

Принтлип размаха всичките си ръце.

— Ето, капитане, предупредих Ви, нали?

— Хммм. Мисля, че трябва да бягаме обратно към портала, докторе. Какво ще кажеш?

— Отлична идея, капитане!

Обърнаха се и се затичаха.

— Майчице! — пъхтеше Принтлип. — Не ме бива със стръмните склонове!

— Що за глупост! Нямате ли си хълмове в твоя свят?

— Войната с Хълмовете от 9816-а! Изравнихме ги всичките! Избихме ги до крак!

— Добре, дръж се за мен и ще те влача до горе!

— Благодаря, сър. Това е срам, който ме позори дълбоко!

— Хубаво, защото и на мен не ми е лесно, докторе. Добре, дай ми ръка — не, не тази, не, и тази не — *тази*, по дяволите!

Бък още крещеше зад тях, а по звука личеше, че бързо ги настига.

Адриан започна да влачи белкритата по склона. Лекарят се препъна и заподскача като балон на връвчица. Запищя, когато Адриан го издърпа през някакви бодливи храсти. Капитанът тичаше напред, търсейки още от тях.

С препъване и ругатни най-после стигнаха до върха.

Порталът се извиси над тях.

— АЗ СЪМ ВЛАСТЕЛИНЪТ НА
ВРЕМЕПРОСТРАНСТВЕНИЯ...

— Млъквай, бе, знаем кой си! — Бък също се изкатери при тях. Зад тях прииждаха хиляди, хиляди...

— Котета?

Ужасът по лицето на главния инженер вече бе напълно разбираем, поне за Адриан.

Бък се препъна и падна в прахта в краката на капитана.

— Съжалявам, сър! Изобщо не биваше да преминавам под арката! Не знам какво ме прихвана! Дарвин да ни е на помощ!

Адриан му помогна да се изправи и го избута към портала.

— Върви при доктора! Чакайте ме пред портала!

— Капитане, не можете да ги отблъснете! Опитах се! Кълна се! Изкуствено подсилени са! Всички хора тук са измрели! Планини от скелети!

— Божичко — промълви Адриан. — Най-последно са успели! Всички тези ох-колко-е-сладичко-виж-ми-снимката, копелета! Най-последно са успели!

Стадата подскачаха нагоре по склона като превъзбудени агънца, а пискливите им гласчета вече се чуваха.

— *Колко те обичаме, мри! Виж ме, виж ме! Какво си ме зяпнал, бе? Почеша ме тук и тук, не там. Виж как ще се изпикая в леглото ти. Хей, какво съм направил? Не съм направил нищо! Мога да правя каквото си искам! Погледни ме и виж омразата в очите ми. Аз съм готин. Слушай, стига, не си готин, нищо, което правиш не е готино, престани да се стараеш, моля те. Срам ме е, че съм ти собственик. Почеша ме, почеша ме, не ме пипай! Това мишка ли е? Това птичка ли е? Може ли да я изтезвам? Моля молямолямоля? Обичаме те, МРИ!*

Адриан извади бластера си, отстъпвайки назад.

— Не ме доближавайте — изрева той. — Не, дори и ти не ме доближавай! И ти също! Мамка му!

— *Еха, фотоапарат ли е това, обичаме фотоапарати. Обичай ни, МРИ.*

Бластерът припламна. Котенца започнаха да експлодират сред облаци козина. Адриан стреля отново и отново, обладан от дива ярост.

Зад него Бък крещеше.

— Бързо, капитане! Почти успяхте! Обръщайте се и бягайте!

След поредния залп и сред оглушителното мяучене Адриан се завъртя и се хвърли през портала след Принтлип и Бък. Отново проблесна ярка светлина.

Изтърколи се право в нечии обути в ботуши крака. Примигна и вдигна поглед към лейтенант Суийпи Броугън. Тя дръпна от пурата си, извади я от устата си и каза:

— Предполагам, че не сте се засичали с отряда ми, нали?

Адриан се изправи и се изтупа. Ризата му бе отново разпрана и пълна с тръни и бодили.

— Изпратила си ги от другата страна? Сигурно са се появили другаде. Мамка му. Добре щеше да ни дойде повече огнева мощ. Например ядрена бомба.

— Толкова зле ли беше?

Той не пропусна жадното пламъче в тъмните ѝ блеснали очи — не, това беше отражение от пурата, — в тъмните ѝ, стоманени очи.

— Кошмар на кошмарите, лейтенант. Мисля, че нямаше да можеш да спиш, ако беше видяла това, което видяхме ние.

— Впечатлена съм, сър. Нямаше Ви около десет минути. А по индикатора Ви съдя, че сте изразходили целия заряд на бластера си. Страхотно.

— По-късно ще ти направя дебрифинг, лейтенант. Моята каюта или твоята?

— Моята, сър, по-уединено е.

Адриан я дари с най-бляскавата си усмивка.

— Хм, лейтенант, бихме могли да си направим взаимен дебрифинг.

— Добър план, сър.

— Само натикай пурата някъде другаде, става ли?

— Сър, къде бихте искали да я натикам?

— Чакай, чакай...

— Капитане! — извика Бък. — Целият портал се тресе!

— А, мислех, че само на мен така ми се струва.

— Нещо минава!

Всички се разпръснаха и след миг отрядът морски пехотинци се показва, отстъпвайки заднешком, като продължаваха да стрелят по това, което все още бе отвъд портала. Бяха покрити с вътрешности и поне двама бяха тежко ранени.

— АЗ СЪМ ВЛАСТЕЛИНЪТ НА... МАМИЦАТА МУ, КАК СЕ НАТРЕСОХТЕ НА ТЯХ? ИЗКЛЮЧЕТЕ МЕ! ИЗКЛЮЧЕТЕ МЕ!

Бък се хвърли в храстите при захранващата кутия и откъсна и двата кабела от нея.

Примигна холограма и образува трептяща енергийна стена, която затвори портала. На нея пишеше: **ВРЕМЕННО НЕ РАБОТИ. ЕКИП ЗА ПОПРАВКИ — ПОВИКАН. РАДВАМЕ СЕ, ЧЕ СТЕ НАШИ КЛИЕНТИ И СКОРО ОТНОВО ЩЕ СМЕ НА ЛИНИЯ.**

След това образът просъска тихо и изчезна.

Суийпи хвърли поглед към бойния си пентракордер.

— Нулеви енергийни сигнали, сър. Порталът е мъртъв като травестит след опит за свалка на ергенско парти на фундаменталисти.

— След малко се обърна към сержанта си. — Всичко наред ли е, Мъфи?

— Тъй вярно, лейтенант — отвърна той през почти разбития високоговорител на шлема си.

— Страшна работа, а?

— По-страшна от на майка ми...

— Достатъчно, сержант. Тук има изискани господа. Добре, връщайте се в кораба и се почистете. Смърдите на страх.

— Това са лайна и пикня, сър.

Суийпи запали още една пура с мултифазовия си универсален ключ, морскопехотен модел.

— Свободно, Мъфи. И понеже нямам да пиша сърцераздирателни писма до ничии близки, не ме интересува докладът ти.

— Разбрано, лейтенант. — Мъфи се отдалечи, олюлявайки се.

Адриан се огледа.

— Значи си открила адютанта и си я изпратила обратно със Син-Дауър?

— Хм. Относно това, сър.

— Леле. Това не звучи добре.

— Мисля, че са я отвлекли радулаките. Скоро след нас се приземи техен разузнавачески кораб, а после отново отлетя с двигатели на степен ДДН-РЗ.

— Каква е тази степен?

— Дим-да-ме-няма-с-ракета-в-задника.

— Мамка му. Тами!

— Да, капитане?

— Как не си забелязал проклет разузнавачески кораб, който навлиза в атмосферата на планетата?

— Бях зает.

— С какво?

— С радулакския боен кораб, клас „Самозванец“, който бързо се приближава към нас, ако толкова Ви интересува.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Адриан отиде на мостика и се настани в креслото си.

Поласки каза:

— Капитане! Командирът на радулакския кораб търси връзка с нас!

— След малко — отговори капитанът. — Връзка с целия кораб, ако обичаш. Говори капитанът. В добавка към последното ми всеобщо обявление, всеки член на екипажа, хванат да качва снимки на котета където и да било на кораба, не само ще бъде лично екзекутиран от мен, но и ще изловя цялото му семейство и всичките му приятели, след което ще убия и тях. Край на обявлението. Сега, Поласки, включи радулака на главния екран.

Мостикът на радулакския кораб бе обявен в слуз. В средата, на огромен трон седеше подобаващо огромно същество, облечено в лъскава черна кожа. От устата му, широка и пълна със зъби, се точеха лъскави лиги. Над нея три малки червени очички гледаха кръвнишки право напред. От бузите, брадичката и челото му се подаваха множество ноздри. Когато заговори, сополи и слуз се разхвърчаха от тях, а всяка дума бе съпроводена от залп слюнка.

— Аз съм лигосподар Ще-ви-удава-във-великолепието-си, трети ранг, от радулакския боен кораб *Оставям-ви-недоядени-на-гаден-обяд-с-тъщата-и-тъста*, и възнамерявам да ви унищожа напълно.

— Това не е особено сърдечен поздрав, лигосподар Ще-ви-удава... слушай, имаш ли по-кратко име?

— Както желаете. Кръстен съм Бил.

— Бил ли?

Радулакът се приведе напред и размаха юмрук.

— Това е благородно радулакско име! Ние ли сме виновни, че хората крадат най-добрите ни имена? Не! Не сме! Още едно доказателство за човешката низост! Измисляйте си имената сами, отпадъци такива!

Командирът вече не се виждаше, тъй като избухването му бе омазало целия екран. След малко неясно се видя как радулакът прави някакъв жест и в единия ъгъл се появи малък, тесноглав, подобен на мъпет извънземен, който ловко се зае да забърсва екрана с гъба.

Адриан улови погледа на Поласки и направи рязък жест с изпънатата длан. Братовчед му се намръщи. Капитанът се изправи, отиде до комуникационния панел и натисна копчето за прекъсване на връзката. След това сграбчи Поласки за мършавия врат и го разтърси няколко пъти, преди да го пусне.

— Така! Виж пак жеста — сякаш ти прерязвам гърлото, ето така. Нали? *Нали?* Когато направя това, идиот такъв, прекъсваш връзката. Ясно?

Хриптящ и поморавял, Поласки успя да кимне.

Адриан се обърна, а после рязко се завъртя и плесна братовчед си по тила. Докато разтриваше охлузената си ръка, капитанът се сети нещо.

— Хей, това ми напомни за времето, когато бяхме деца в лятната вила! Щастливи времена, а, Поласки? — Понечи да тръгне към креслото си, но отново се завъртя и повтори шамара. — Ех, как само ми събуди носталгията. — Върна се на мястото си. — Син-Дауър!

— Капитане?

— Можеш ли да сканираш онзи ужасен кораб?

— Не и без да активирам автоматизираните му защитни системи, сър. Визуалното наблюдение показва деветстотин петдесет и четири оръжейни гнезда. И както знаете, сър, радулаките комуникират поне на седемдесет процента с... ъм, течности. Феромони, безбройни ензими, квазитестостеронни хормони и цяла каша от...

— Наясно съм с това, втори командир — каза Адриан. — В галактиката няма нищо по-гнусно от разговор между двама радулаки. Е, щом не можеш да сканираш кораба, ще трябва да го направим по трудния начин. — Махна на Поласки. Той го гледаше тъпо. — Възобнови връзката, малоумнико!

Командирът се показва обратно на екрана.

— Добре — започна Адриан. — Ето как стоят нещата, Бил. Не, мамка му, не мога така... Механикът на мотоциклета ми се казваше Бил.

— Тогава е откраднал името ми и трябва да бъде разкъсан на парчета!

— Предвид колко ме цакаше — при това за кофти обслужване, — съгласен съм с теб, командире.

— Лигосподар!

— Да... лигосподар.

Мъпетоподобният извънземен се появи в същия ъгъл и отново избърса екрана.

Радулакът даде знак и на преден план излезе жалка на вид фигура. От нея капеше слюз, от глава до пети. Бил разшири ноздри.

— Да, капитане! Това е един от вашите, нали? Намерих създанието на планетата под нас. Както виждате, разпитах го. Сега знам всичко!

— Е, значи дотук с трудния начин — въздъхна Адриан. — Всичко знаеш, така ли, лигосподарю?

— Да! И Ви предлагам тази твар, макар да знам, че човеците са лъжци, убийци, измамници и сухи като яйчена черупка. Ще направим размяна, капитан... Как Ви е името?

— Адриан Алън Соубек, командир на *Своенравното хлапе*.

— Име на извънземен. Кара гръбнака ми да отделя жлъчна течност. Няма значение, ще преглътна повръщаното си, поне засега. Ето каква е размяната. Изпращаме ви този сутрешен секрет от женски пол, а вие ни изпращате Говорещата кутия на име Уайнет Тами. Проста работа. Ще сложим женската в животоподдържаща капсула и ще я изпратим на половината разстояние между вас и нас. Ще направите същото с Уайнет Тами. И ги разменяме! Какво ще кажете?

— Преди малко казваше, че ще ни унищожите.

— Така ли? Момент. Трябва да се посъветвам.

Край лигосподаря се събраха още неколцина радулаки. Разхвърчаха се слюнки, лиги и сополи. Някои случайно опръскваха екрана и куклата се върна с гъбата си, докато една случайна хрчка не я улучи в главата и не я събори. Съветването приключи, когато Бил извади някакво оръжие и издуха главата на един от съветниците.

Лигосподарят махна на останалите да си вървят и се приведе напред, разширил ноздри.

— Имаме съгласие. Нищо подобно не съм казвал. Въобразил си си го, човеко. Или това, или лъжеш.

— Искаш ли да ти пусна записа, лигосподарю?

— Не! Предлагам ти размяна! Или приемаш сделката, или загиваш! — Той сръчка Тай с дулото на пистолета си.

Тя вдигна прогизналото си лице.

— К-капитане! Моля Ви! Спасете ме!

След това отново я скриха от поглед.

— Лигосподарю, какъв проблем имате с Тами Уайнет? Да не Ви е изял закуската?

— Закуската?

— Да не ви е взел кокала от устата?

— Кокал от устата?

— Защо ви е бръкнал толкова дълбоко в задниците?

Радулакът удари по облегалката на трона си.

— Ужасяващи ловно-събирачески човешки съзнания! Кошмарни твари сте хората! Трябва да се обединим и да ви унищожим до крак!

— О, стига, лигосп... чакай малко, нищо не ловим и не събираме в ничии задници. А и се успокой малко. Трябва и ние да се посъветваме, насаме.

— Искаш да кажеш, че трябва да измислите лъжи и измами, и предателства.

Адриан се обърна към Поласки и направи жеста. Мъжът се ококори, трепна и уплашено прекъсна връзката.

Адриан каза:

— Тами?

— Какво?

— Защо радулаките искат главата ти? Какво си им направил?

— Нищо съществено, капитане. Отказвам да бъда извлечен от системите Ви и изпратен на радулаките. За жалост, ще трябва да отпишем горката Лорин Тай. Включил съм Трапчинковия лъч...

— Нищо такова няма да правиш! Изключи го!

— Няма да ме разменят!

— Знам. Не бих го направил, дори да знаех как. Спокойно. Голк!

— Капитане?

— Слез на двайсета палуба и сглоби стелт-антиматерийна бомба, после я сложи в сандък. Настрой таймера на две секунди след изместване и/или навлизане в гравитация. Ясно ли е, Голк?

— С удоволствие, сър.

— Уведоми ме, когато си готов да я изпратиш. Добре, Поласки, върни ги на екрана.

От другата страна пред екрана имаше радулак, който бършеше камерата с безжизненото куклоподобно създание — когато видя Адриан, бързо се скри от поглед.

— Е, капитан Адриан? — обади се Бил от трона си.

— Не беше лесно, лигосподарю, но успяхме да извлечем Уайнет Тами от главния си компютър. В момента прибираме Централната му мисловна матрица в сандък.

— Добре. И ние така ще сторим с женската ви.

— Очевидно — каза Адриан, — за да проработи това, ще трябва да си имаме доверие.

— Разбира се, капитане. В края на краищата, ако ни изпратите празен сандък, ще стреляме с всичките си оръжия и ще ви унищожим.

— Няма да е празен. Всичко е според правилата, лигосподарю.

— Хъмф, ще видим тая работа.

— Капитане, говори Голк. Пратката е готова, сър.

— А, чухте ли това? — каза Адриан. — Добре. Значи по средата между двата кораба, нали така? А после какво правим? Ще ги изместим на корабите си, нали?

— Да. Стойте на разстояние, капитане, защото по-мощният ни изместителен неутрализатор се простира далеч оттатък корпуса ни.

— Ние също разполагаме с подобни предпазни мерки срещу неупълномощено изместване, лигосподарю. Не се тревожете. Един момент. Форматирай екрана: раздели го на две, външен преден изглед отляво, радулакския мостик отдясно.

Радулаките явно бяха сторили нещо подобно, защото сега Бил се бе привел напред и с две от трите си очи се взираше в нещо встрани. От зяпналата му уста се процеждаше слюнка.

— Виждаме сандъка, капитан Адриан.

— Към рамката му са прикрепени слаби тръстери, за да го спрат на уреченото място.

— Да, виждаме ги. Масата сочи, че сандъкът наистина не е празен. Добре, капитане. Изпращаме ви женската.

— Разбрано, лигосподарю.

След няколко мига и двата сандъка спряха успоредно един на друг — деляха ги около четири километра.

Бил се облегна назад и отново ноздрите по ужасното му лице се отвориха широко.

— Прихванахме сандъка ви, капитане. Системите ни са поели контрол над навигационния му компютър.

— Извинявайте — отвърна Адриан, — няма тази демонстрация на процесорната ви мощ се предполага да ни впечатли?

— Напрасно перчене? Човеко, никак не ме изненадваш.

— Добре, и аз прихванах адютанта. Готови ли сте за размяната? Ще освободим ли гравитационните примки?

— Да. — Бил вдигна дебел пръст. — Ще натисна бутона, когато го натиснеш и ти.

Адриан вдигна средния си пръст.

— Ето го моят — усмихна се той.

— Добре. Готов ли си? Отлично. Едно, две, три...

Радулакът замахна надолу, същото стори и Адриан.

Бил разшири ноздри, а после рязко ги затвори.

— Не си освободил сандъка си!

— А ти не си освободил капсулата.

— Така ли? Сигурно съм пропуснал. Ха-ха.

— Ще опитаме ли отново?

— Да, и този път наистина, капитане.

— Защо не?

Натиснаха бутоните.

— Капитане — докладва Поласки. — При нас е и... да, жива е!

По радулакския екран се размаза хрчка.

— Сега Уайнет Тами е при нас — и вие ще умрете! — Бил наклони глава. — Какво? Докладвай! — По главата му се размаза слюнка. — Долната част на кораба ми се е разпаднала? Верижна реакция ли? Капитан Адриан!

— Да?

— Предаде ме! Лъжец! Измамник!

— Щяхте да ни унищожите, лигосподарю.

— Така ли? Нека се посъветвам... О, няма време...

Камерата от мостика на радулаките угасна. Онази от предния изглед проблесна ярко.

Адриан каза:

— Капитанът към лазарета. Докторе, адютантът има нужда от почистване. Когато го направиш, изпрати я в каютата ѝ и ѝ кажи да облече нещо удобно. Аз ще съм там скоро. — Той се изправи. — Междувременно, браво на всички — без теб, Поласки. Колкото до мен, отивам да се преоблека...

— Капитане! — извика Джослин Стикс. — Още един „Самозванец“ се появи в системата!

— Сериозно? Мамка му на всичко! Голк! Пригответи още една бомба, ако обичаш.

— Да, капитане. Какво ще кажете да сложа четири-пет, за да спестим време, поне докато не излезем от радулакската територия?

— Добър план, Голк. Действай. Междувременно... навигатор! Отведи ни зад планетата и изравни скоростта ни с тази на врага.

— Сър, откъде да знам каква е...

— Радулаките винаги действат на пълни обороти, лейтенант. За подобен кораб, това каквото и да става е скорост от 6,324.

Нима прекрасната Джос Стикс го гледаше с възхищение? Адриан ѝ се усмихна топло.

— Работа на капитана е да знае подобни неща, лейтенант.

— Да, сър. Благодаря, сър.

Изпъчил гърди — но не прекалено, а така, че да изглежда естествено — Адриан пое към офиса си.

Спря се на прага на мостика и се обърна.

— О, и нека да създадат силует на „Самозванец“ в мащаби едно към сто и десет и някой дрон да го нарисува на корпуса ни, до мизантарския кораб-майка. Две такива победи в един ден, направо да ти падне ченето, не би ли казала?

В офиса си Адриан свали поредната си изпокъсана риза. От гардероба си този път избра небесносиня, много по-тънка и впита, обточена със златисто по маншетите, яката и подгъва. Седна на бюрото си, отвори едно чекмедже и извади шишенце одеколон. Напръска китката си, а после го разнесе по врата и бузите си, след което подсуши ръка на мускулестия си корем, точно над колана.

— Тами, умълчал си се.

— Просто се наслаждавах на подмолните Ви тактики, капитане.

— Прави каквото ти казвам, а не каквото правя, Тами. А и Бил планираше също да ме преметне, точно както адашът му едно време.

Осемдесет шибани кредита за настройка на летателното кормило. Кого си въобразяваше, че лъже?

— Каквото повикало, такова се обадило. Не е ли това човешка поговорка?

— Не мисля. Мисля, че беше „Обадих се да ти кажа, че те обичам“^[1] или нещо такова. Във всеки случай, мисля, че вече е очевидно, че съм роден за тази работа.

— Това, капитане, е направо очевадно.

— Така че остани с мен, Тами, и ще се превърнеш в отличен образец за самозаблуден изкуствен интелект с твърде високо мнение за себе си.

— Ха, значи като Вас.

— Казах „изкуствен“. Няма как да го избегнеш, Тами. Аз съм органичен. Самозаблудите ми идват по естествен път.

— Когато демонстрирате една от тези редки прояви на скромност, капитане, високоподозрителните ми протоколи се включват.

Адриан се надигна.

— Още има надежда за теб, Тами. Отивам да утеша една истерична жена.

— Ще откриете адютанта на единайсета палуба. Налива се като за последно. И имайки предвид, че ни приближава радулакски боен кораб, може и да е права.

— Тази предстояща гибел е възбуждаща, нали? Поне на това разчитам.

— Имате ли против да Ви последвам?

— Как бих могъл да те спра? Разбира се. Само, ъм, не докрай, ако нямаш против.

— Защо ще искам да наблюдавам нескопосаната Ви размножителна активност?

— Размножителна? Ако си позволи да забременее, Тами, ще си спечели еднопосочен билет до най-близката едва-обитаема планета. — Той излезе от офиса, прекоси мостика и тръгна по коридора. — Разбира се, това вероятно ще ми се върне тъпкано. Някакъв син, когото не познавам, ще се появи след години, с глупава руса, къдрава коса и ще ми причини само главоболия наред с буря от разкъсани тела и експлодиращи планети. Така че, като се замисля, ще трябва да

пропусна безразсъдния екшън на голо, по дяволите. Измести ми няколко гумички, ако обичаш.

— Стигнаха до асансьора и Адриан пристъпи вътре.

— Единайсета палуба.

— Настоящото количество алкохол в кръвта на адютанта прави успешните Ви похождения слабо вероятни, капитане.

— Алкохолът не работи така, Тами.

— Всеки момент ще припадне, капитане.

— Тогава ѝ включи малко детоксиканти.

— Искате да е напълно трезвена ли?

— Хм, имаш право. Значи, колкото да я позакрепиш.

— Изпитвам високочестотен енергиен пулс, който вие органичните бихте описали като „шашнат и отвратен“.

Червената лампа в асансьора рязко се включи, последвана от виене на сирена.

— Ех, да му се не види! Към мостика, по-бързо!

— *Бяхте* информиран, че бойният кораб ни доближава, капитане.

— В момента би трябвало да имаме цяла планета помежду си! Но това е проблемът, нали? Сменям си ризата вече три пъти и още не съм влязъл в ролята на цар и господар на всичко на този кораб! Трябва ми едно търкаляне в завивките, това ми трябва!

— Лейтенантът на морските пехотинци не Ви ли предложи нещо точно такова, капитане?

— Суийпи ли? Да, така е. Но... добре, не е като да не си падам по риска. Но понякога се обажда инстинктът, който казва *О боже, не тази!* — Той посочи лампата. — Мой собствен предупредителен сигнал, а в ушите ми се включват аларми. Разбираш ли какво имам предвид, Тами?

— Смътно — отговори ИИ. — Само лаеш, но не хапеш.

— Чакай малко! Добре, изрази се погрешно, но мисля, че разбирам какво имаш предвид, Тами, и искам да ти кажа...

Вратата на асансьора се отвори.

— По-късно, Тами — каза Адриан. — Нещата пак ще загрубеят.

— Колко удобно — отвърна ИИ подигравателно.

— Майната ти, чуваш ли?

Адриан видя на екрана мостика на другия радулакски кораб, където имаше друг лигосподар, на друг трон, отново със слюнка навсякъде по камерата. Извънземният говореше.

— Аз съм лигосподар Ще-ви-удавя-във-великолепието-си, втори ранг, от кораб *Изловявам и уринирам върху семейството на бившия си съпруг*. Но понеже знам колко ви вбесяват от завист подобни титли, може да използвате рожденото ми име Боб.

— Стига, бе! — извика Адриан. — Боб? Що за извънземно име е това?

По екрана се размазаха късчета сопол.

— Съвсем извънземно е! Радулакско име! Не е моя вината, че хората имате име, което звучи точно като него! Откраднали сте ни го! Крадете всичките ни имена! И сега ще умрете!

---

[1] Песен на Стиви Уондър от началото на 80-те. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Адриан се обърна към комуникационния терминал и направи знака за прекъсване на връзката.

Но лейтенант Джеймс Джими Идън дори не гледаше към него.

— Къде е Поласки? — попита Адриан, стигайки до терминала, издърпа слушалките от главата на Идън и след това се пресегна и сам прекъсна връзката.

— Мигрена — каза Син-Дауър, докато се надигаше от стола си. — Имал ги като дете, но отшумели. Сега се появили отново, сър.

Адриан доближи слушалките до ухото си.

— Какво е това, Идън? Музика ли слушаш? Глупава, гадна музика?

Мъжът го изгледа неразбиращо.

— Това е Селин Дион, сър.

— Повикайте охраната! Искам го в белезници. Пригответе Тъмната дупка! — Адриан се върна на мястото си. — Навигатор, не ти ли казах да ни откараш до обратната страна на планетата?

— Там сме, сър. Това е трети радулакски кораб — чакаше ни. Не знаех какво да правя! Съжалявам!

Внезапно тя избухна в сълзи. Адриан бързо отиде до нея и обви с ръка раменете ѝ.

— Нищо, нищо, Стикс, всичко е наред. Не можеше да знаеш, че радулаките са толкова коварни и подмолни. Те са, в крайна сметка, просто най-неприятната извънземна раса, с която Единството се е сблъсквало до момента, и това, което най-много желаят, е да започнат геноцид над човешката раса и откакто сме в контакт с тях просто чакат да ни обявят тотална война. Тъй че не бих очаквал от теб, ами, не знам, да ни пратиш право в ниска орбита към един от полюсите и да включиш неутрализиращото поле на кораба на максимални обороти, вдигайки огромен облак от развилняла се плазма, в който да се скрием. — Той вдигна глава и изгледа Син-Дауър гневно. — Не мога да

повярвам, че дори и вторият ми командир е вдигнала ръце в шокираща демонстрация на тактическа некомпетентност!

Ревът на Джос Стикс се усилваше с всяка изминала секунда. Накрая той я завъртя на стола ѝ и я целуна рязко. После главата ѝ се завъртя обратно към мониторите и тя се втренчи в тях с изцъклени от шок очи.

— Така, вече е по-добре — каза Адриан, усмихнат. После се надигна. — Добре, чуйте ме, всички! В гадна ситуацията сме и знам, че за повечето от вас това е първа мисия. Всъщност, втори командир, кога поехме на мисията?

— Вчера, сър.

— Точно така. Тъй че по всякакви критерии веселбата не е спирала. Но помнете едно! Всички сте лично подбрани офицери от ЗКФ! — Той потупа Стикс по главата. — Вярно, че избрах повечето от жените по снимките им, но това, че сте сладки, не значи, че сте глупави. Всъщност, мечтая си за онази вълнуваща комбинация от хубаво лице и твърд, обръгнал поглед, който говори, че сте видели всичко и сте готови да му теглите майната, а в края на това назначение очаквам да го видя у всяка от вас! Колкото до мъжете, работете си, не ми се пречкайте и няма да се наложи да ви убивам.

Син-Дауър се прокашля.

— Капитане? Кога за последно сте спали?

— Да спя ли? Капитанът няма време за сън! В извънредна ситуация сме — в името на Дарвин, някой да спре тая сирена и лампите! — Той седна на креслото си. — Сега...

— Извинете, сър — прекъсна го Син-Дауър. — Охраната е тук.

Адриан се завъртя.

— А, виждали сме се и преди, нали? Нина Дважди? Добре, добре. Лейтенант Идън е освободен от длъжност и арестуван. Обвиненията са занемаряване на работните задължения и слушане на Селин Дион. Едно от тези му гарантира военен процес, а другото налага екзекуция без право на обжалване.

— С-сър! — извика Идън. — Не аз слушах Селин Дион! Не ме убивайте!

— Ще ми ревеш ли сега? Е, не съм и очаквал друго от олимпийец, останал на четвърто място и фен на Селин...

— Беше Боб, сър!

— Моля?

— Радулаките я бяха пуснали. Сложиха ни на изчакване, веднага щом ние ги сложихме на изчакване!

— Какво? Сложили са изчакването ни на изчакване?

Бършейки пламнали бузи, Идън кимна.

— Нека никой не твърди, че капитан Адриан Алън Соубек не е благоразумен. Свалям всички обвинения срещу теб, лейтенант Идън. Всъщност, задето е трябвало да слушаш тази музика, може да си заслужиш и медал за храброст. Или поне ще разкарам някоя от черните точки в досието ти. Върни се на пост. Мичман Дважди, стой до мен, в случай че ми потрябваш за друго.

— Да, сър.

— Надявам се, че този път си въоръжена?

— Ами, не, сър.

— Заеми тогава отново бойна стойка. Да, точно така. Докъде бях стигнал? А, да. — Адриан се намръщи към екрана, който показваше кораба на радулаките, право пред тях, а долу вдясно се виждаше част от планетата. — Така, ще си играем на изчакване, а? Добре тогава. Идън!

— Сър?

— Сложи тяхното изчакване на нашето изчакване на изчакване!

— Да, сър. Как да го направя?

— Каква музика им бяхме пуснали първия път?

— Ами... мисля, че бяха *Дишащите корбомитско лепило, сър, с последния им хит Да го туря на мамичката ви радулакса отзад, на ви скапаняци таз' бомба!*

— Хм, кой е избрал точно това?

— Никой, сър — каза Идън. — Такъв е договорът, сър. Просто неподходящи обстоятелства, предполагам.

— Добре. Просто спри Селин Дион. Какво още имаме в списъка с песните?

— Ами, една *ретро-поп-синт-психотропна група, сър, казват се Радиоактивно слузесто повръщано лайно, запали го и го гледай как гърми, с хита им от миналата година Ако капе слуз, убий го.*

— Ясно — замислено отбеляза Адриан. — Младите днес са в особено неблагоприятен стадий на спорадичното си умствено развитие. Следващото поколение управници ще сияят от интелект,

дума да няма. Добре, забрави за изчакването на изчакването на изчакването. Сложи Боб на екрана. Да приключваме.

Радулакският лигосподар се появи отново. Беше се отпуснал на трона си и ядеше едно от мъпетоподобните извънземни. Когато видя, че отново е на линия, захвърли обезглавеното тяло и се приведе напред.

— Мъдро решение, да се предадете пред силата на изчакванията ни, капитане! Чакаха Ви още хиляди!

— Ако си смятал, че Селин Дион ще ни принуди да се предадем, лигосподарю, е, добре си ни преценил.

— Ха! Сега ни предайте Уайнет Тами!

— Извличаме изкуствения интелект от системите си в момента...

— Следихме размяната ви с Бил! Няма да ни заблудите с ужасяващите си лъжи и измами!

— Виж, Боб, не искаме да започваме престрелка. Знайте, че именно Уайнет Тами отвлече кораба ни и ни принуди да навлезем в територията Ви.

— Приемаме това, капитане. Единството ви ни изпраща стотици Т-съобщения.

— Не съм изненадан. И как им отговорихте?

Боб разшири ноздри.

— Сложихме ги всички на изчакване!

— Селин Дион ли? Горките хорица.

— Не само тя! Бари Манилоу! И реклами на хапчета за отслабване и фитнес програми. Ха-ха-ха! Виждате ли, от вас, човеците, сме се научили на изкуството на Непоносимата жестокост! Хвърляме собствените ви боклуци в лицата ви, с добавена слуз и презрение!

— Е, слушай, Боб. Уайнет Тами ни излъга последния път — точно така, наистина вярвахме, че сме го затворили в онзи сандък. Но този път не можа да ни заблуди. Със сигурност е в сандъка, който ще ви изпратим.

— Ако лъжете, ще ви унищожим!

— Пращаме го веднага, Боб.

— Едното ми око ви наблюдава, другото е скептично, а третото — подозрително, тъй че сме готови за всичко, човеко!

— Не се и съмнявам, лигосподарю. Ето го. Онова са насочващи тръстери...

— Знам какво са! Преодоляхме защитите им! Сандъкът е наш!

— Радвам се да го чуя — отвърна Адриан.

— Изместваме го сега! Да, вече е при нас, време е да ви унищожим... какво? Експлозия ли? Верижна реакция? Човеко! Лъжи! Измами! Предателство! Отрепк...

Екранът угасна, заменен от външен кадър, на който корабът се стопяваше в облак от пламъци.

Адриан потърка лице.

— Знаете ли, ще им направим услуга, когато ги завладеем.

— Сър! — извика Стикс. — Третият кораб се показва на екрана.

— Голк?

— Приготвям третия сандък, капитане. Но дори радулаките не може да са толкова...

— Разбира се, че не — каза Адриан. — Затова искам да боядисаш този в яркочервено.

— Разбрано.

— Междувременно, Тами — продължи Адриан, — какво ще кажеш да заредиш всичките ни лъскави нови лъчеви оръжия? Но не и Трапчинковия лъч. Ако разполагаш и с някакви суперяки защитни механизми, подготви и тях.

— Наблюдавам общуването на хората с извънземни раси, капитане.

— Вълнуващо е, нали?

— Неминуемо приключват с внезапна, кървава смърт на хиляди органични създания, да не говорим за полусъзнателните ИИ.

— Някакъв модел ли долавяш, Тами?

— Правя си извода, капитане, че вашата раса напредва чрез смъртоносна некомпетентност, умишлено невежество, нарочни провали в комуникацията и алчност, всичко това комбинирано със случайно техническо превъзходство.

— Още откак Колумб е пристигнал по бреговете на Стара Америка, Тами. Какво искаш да кажеш?

— В този сектор на галактиката има много напреднали раси, капитане. Почти е сигурно, че скоро ще се натъкнете на някоя, която не можете да поразите по обичайния си безпределно кръвожаден маниер.

— *Ти* го осъзнаваш, Тами. Аз — също. Може би още трима-четирима умници в Единството. Ние сме лемингите на Космоса,

приятелю. Засега се налагаме над къртиците и полските мишки. И нека ти кажа нещо — ако имам лична мисия, то тя може да е да ударя един отрезвителен шамар на расата си, тъй че да придобие някакво подобие на здрав разум.

— Дори ако междувременно трябва да унищожите милиони извънземни?

— Е, така е. Ще го наречем косвени жертви и с радост ще го заметем под нечий чужд килим. Не съм казвал, че ще е приятна гледка. Никога не съм го казвал.

Всички офицери на мостика бяха зяпнали Адриан. Той им се усмихна в отговор и смигна на Нина Дважди.

Тами каза:

— Капитане, ако запиша всичко, което вършите като командир на този кораб...

— Какво, бунт ли ще има? Всичко е възможно, признавам. Но там е работата, всички тук бързо осъзнават, че без мен вече ще са разфасовани ледени буци, носещи се в празнотата на Космоса. Има мисии и *мисии*, Тами. Кой може да каже дали неколцината умници, скрити във Висшето командване не са онези, които са ме изпратили тук? И не ме питай, защото няма да ти кажа. Лейтенант Идън, това сигнал за свръзка от новия радулакски лигосподар ли е?

— Да, сър, от пет минути ни търси.

— И си го оставил на изчакване?

Идън пребледня и кимна.

— Добра работа! Нека се поизпотят, докато гледат картинките на двата си унищожени кораба на корпуса ни. Но вече е време. Сложи го на екрана.

— ... ще ви затрием и ще направим локвички върху койките ви, докато и последното слънце не угасне в Нощта на всевечната слуз в мрака... а, гледай ти, най-послед прочутия лъжец капитан Адриан Алън Соубек благоволява да говори с нас. На челото Ви е нарисувана мазна мишена, капитане, а наградата е десет седмици в секс-басейна! Семенниците ми треперят, предусещайки славата, в която ще се окъпя, задето съм ви унищожил!

— Не искате ли първо да ви дадем Уайнет Тами? И какви бяха онези приказки за локвички и мрак?

— Какво? О, говорех на клангския натрапник, изследователския кораб, който е тръгнал да ви посрещне. Но няма да сте живи, за да се поздравите с клангите! Ще сте мъртви!

— А Уайнет Тами?

— Ще ни го изпратите, капитане. В сандък.

— Разбира се. Приготвили сме ви го...

Лигосподарят размаха дебел пръст.

— Не, не, не, капитан Адриан. Този път няма да Ви е толкова лесно с предателските лъжи!

— Но този сандък е червен, лигосподарю.

— Червен ли?

— Да, като доказателство, че е правилният.

— Ами... — Появи се един от извънземните мъпети, подскочи до една от ушните мембрани на радулака и зашепна, след което погледна Адриан кръвнишки. Лигосподарят вдигна юмрук. — Не, капитан Адриан! Този път без номера! Изпратете червения сандък, но Вие ще сте на него!

— Искате да придружавам сандъка ли, лигосподарю?

— Да! Тръпна в очакване на секс-басейна!

— Ами че и аз — отвърна Адриан. — Поне имаме нещо общо. Добре, имате сделка. Разбира се, ще трябва да си подготвя скафандър. Ще ми трябват десетина минути.

— Съгласен съм! Ще наблюдаваме Вас върху сандъка след десет минути. И се погрижете да е червен!

— Разбира се. — Адриан погледна Идън и махна с ръка. Лейтенантът се намръщи.

— Мичман Нина? Може ли да погледна таблета, който държите? Благодаря. — Той го запокити по Идън и го улучи в рамото. — Прекъсни връзката, дърво такова!

Идън изпълни, разтърквайки рамо.

Адриан се надигна и приглади ризата си.

— Капитане! — възкликна Син-Дауър. — Не може да се жертват заради нас.

— Разбира се, че не, втори командир. Защо да го правя? Тами!

— Да, капитане?

— Радулакските изместителни неутрализатори същите ли са като земните?

— Ами, да, след като са откраднали технологията от вас.

— Нищо не са крали. Продадохме им я, а после казахме на всички, че сигурно са я откраднали. Но всичко това няма значение. И техните неутрализатори използват същия латентен квантов импликатор като нашите, нали?

— Точно така.

— Със същите фазови разграничители?

— Да.

— Тами, този твой скрит енергиен източник способен ли е да блокира импликатора?

— Ако ме питате дали енергийният ми източник може да блокира латентния квантов импликатор, тогава отговорът ми е „да“.

— Тами, защо просто не каза „да“, вместо да повтаряш целия ми въпрос?

— Извинявам се, капитане. Играех си с вътрешните програми тук и открих тавтологичен алгоритъм — проверявах дали работи. Уви, работи. Работи отлично. Работи точно като...

— И така — прекъсна го Адриан, — ако ми сложиш маркер, можеш да ме извадиш от онзи неутрализатор и да неутрализираш самия него, в момента, когато корабът експлодира, нали?

— Само ако ми позволите да добавя напрегната пауза, преди да потвърдя, че съм Ви върнал на кораба.

— Учиш се, Тами. Добре... Голк!

— Да, капитане?

— Настрой детонацията според разпадането на радулакския импликатор и понеже става въпрос за квантови ефекти, настрой я да се случи точно секунда и половина *преди* разпадането. Ясно?

— Разбрано.

— Тами, дай ми около осем минути, преди да ме измъкнеш.

— Защо толкова дълго, капитане?

— Трябва да си поговоря с лигосподаря. Даже още по-добре, да се сбием.

Син-Дауър пристъпи към капитана.

— Сър, радулаките тежат сто и осемдесет килограма и по-голямата част от това е ендотермична рептилна оптимизирана мускулатура!

— И възнамерявам да използвам всеки грам от тези мускули срещу онзи глупак, втори командир. Време е да се подготвя. Син-Дауър, ти командваш. Ако нещо се обърка, не се предавай до последно. Дай всичко от себе си, до последния си миг, когато ще загинеш сред пламъци и кипяща кръв — безсмислено унищожение, в името на това да отмъстите за смъртта ми. Ясно ли е?

— Д-да, сър.

— Добре. Отивам към двайсета палуба!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Адриан откри Бък до външния шлюз на двайсета палуба.

— А, главния ми инженер. Какво има?

— Тами, сър! Проникнал е в системите на ускорителите! Трябва да спре!

Адриан си надяна кислородните бутилки и тръгна към капсулата за изкуствена кожа.

— Тами, от какво се оплаква Бък?

— Просто леки промени, за да подобрим ефикасността, капитане. Няма причина за паника. Между другото, имате ли нещо против да прикача към Вас миникамера, за да Ви държим под око, докато сте на борда на радулакския кораб?

— Какво? Не, няма проблем.

Бък пристъпи между Адриан и капсулата.

— Има проблем, мътните го взели. Това са моите двигатели! Моите ускорители! Вече дори не разпознавам конфигурациите! Как да си върша работата? Тами ме прави безполезен!

— Бък, в името на Дарвин, не сега. Ще поговорим, когато се върна.

— Капитане, предупреждавам Ви! Имам достойнство и държа на него!

— Искаш дуел ли? Между теб и Тами? Отлична идея. Ще ти бъда секундант. Но сега се махни от пътя ми — имам да спасявам кораб.

Адриан влезе в капсулата и активира спрея. Междувременно се обади Тами:

— Предполагам, че ще е безсмислено да препоръчам личен силов щит или броня, нали?

— Да не почваш да си падаш по мен, Тами?

— Не. Изчислявах вероятностите, ако предполагаемо искате да живеете — но всичко досега сочи, че подобно допускане би било доста неточно.

— Това, което ти се струва самоубийствен устрем, Тами, всъщност не е нищо повече от перченето, необходимо, за да си достоен капитан. Всичко опира до това да изчислиш рисковете и после да изхвърлиш всички сметки през прозореца, защото ролята на капитана на земен космически кораб е тайнствена и неразгадаема.

— Наблюдавайки Ви до момента, принуден съм да се съглася. Вие сте надменен, нелогичен, безразсъден, груб, импулсивен и дори жесток. Да не говорим за похотливостта Ви. И все пак някак все още сте жив, още командвате, а *Своенравното хлапе* не е купчина изпотрошени останки.

Докато маската се оформяше пред лицето на Адриан, той каза:

— Такива са опасностите на това да съдиш за книгата по корицата, Тами.

— Искате да кажете, че дълбоко в себе си не сте нито едно от тези неща ли?

— Напротив. И по-лошо. Но хората ми не го знаят, нали така? Вече са се убедили, сами себе си и взаимно, че имам златно сърце. Не може да нямам, нали така?

— Трудно ми е да го повярвам, капитане.

— Не думай. Добре, включи ме към мостика.

— Сега ли?

— Сега.

— Да добавя ли холографски образ?

— Добре, защо не. Включи ме към главния екран.

Пред него се оформи мостикът, гледан от позицията на екрана. Син-Дауър седеше на командното кресло. Идън бе на пост, макар че бе преместил стола си с лице към нея. При навигационния терминал Джослин Стикс бе сторила същото. Вторият командир говореше.

— ... повече, отколкото се вижда на пръв поглед, уверявам ви. Все пак, Парадоксът на Мишмаши е разработен, за да тества всеки аспект от личността, психиката и умствените способности. Всъщност, това е единствената проверка, необходима, за да бъде човек одобрен за капитан. На повечето кандидати им отнема три години, за да го решат.

— Той ме мрази! — извика Идън. — Не знам защо, но ме мрази.

— Защото изглеждаш по-добре, Джими — каза Джослин Стикс. — Искам да кажа, физически, нали така? Ами, един вид, такова, аз плачех, нали така? Ти ме видя, всички ме видяхте! И тогава той,

такова, целувка някаква от нищото! И аз, леле! Какво? Искам да кажа — какво? — Тя докосна устните си с пръсти. — Значи, какво можех да направя? И той ме гледа не-знам-как-си. Обаче аз бая се разгорещих, в смисъл... И после и той, и аз пак си правихме каквото си правим там. Работихме си! Все едно нищо не беше станало, нали така?

Джими я гледаше, събрал вежди.

— И какво общо има с това, че изглеждам по-добре?

— А? Ами, забравих. В смисъл, външният вид не е всичко. Има нещо... де да знам. Това другото... някакво друго нещо, разбираш ли? По-различно е, в смисъл, някакво такава е, а пък мен ме кара да съм някаква такава една, нали така? Човек не може да се сдържи, ако такава, те целунат! Ей тук, на мостика! Пред всички! Бях една такава, леле, Дарвине! Леле, Дарвине! Само за това можех да си мисля. *Леле, Дарвине!*

Син-Дауър се прокашля.

— Достатъчно, навигатор. Концентрирай се вече.

Джос Стикс се завъртя напред и Адриан видя как изрича само с устни: *Е, добре де, ревнива кучко!*

— Та, както обяснявах — продължи Син-Дауър, — Мишмаши е същинското изпитание. И не може да бъде преминал с измама. Няма преки пътеки. Значи, признавам, че съм поглеждала в личното му досие — за да съм сигурна в предчувствията си, — и нека ви кажа, без да навлизам в подробности, че е цяло чудо, че Адриан Алън Соубек е преживял детството си, а после, когато се е измъкнал от този семеен кошмар, е преминал без грешка всеки тест, на който са го подложили. — Тя направи пауза, клатейки красивата си главица. — Само се опитвам да ви кажа, дами и господа, че в лудостта му има някакъв метод. Просто не сме достатъчно умни, за да го видим.

Образът потрепна и угасна.

Тами каза:

— Заразили сте ги всички!

Адриан въздъхна.

— Още имаш да учиш много, а? Не се тревожи, няма да ти държа сметка.

Капсулата примигна — беше готов да поеме в Космоса. Адриан отвори вратата и пристъпи навън. Бък лежеше на пода, свит на кълбо.

— Какво му има?

— Пасивна клаустрофобия.

— Хм. Добре. Е, сандъкът чака ли ме вече на изхода?

— Всъщност вече е извън кораба — отвърна ИИ.

— Хубаво. Помни, осем минути!

— Аз съм ИИ, капитане. Проблемите с паметта не са ми на дневен ред.

— Глупости. Постоянно триеш неща. Компресиращ. Почистваш. Дефрагментираш, пренасочваш и преразпределяш.

— Това е различно! Имате осем минути, ясно? Ето, помня. Започват да текат в момента, когато стъпите на онзи кораб.

— Провери ли работата на Голк по бомбата?

— Да. Онзи мъж е гений, капитане. Макар че се питам дали да не отбележа съществените противоречия в този протокол за предварителна детонация. Квантовите явления са едно, но...

— Ох, не отново — въздъхна Адриан, пристъпвайки в камерата за последна декомпресия.

— Какво имате предвид с „не отново“?

— Току-що говорихме за това.

— Не сме! Мога да превъртя... о, ха-ха, много смешно, капитане.

Ирисът на външния шлюз се отвори и Адриан залепи ботуши на прага. Взря се в безкрайността на Космоса, макар че в по-голямата си част той беше скрит от огромния „Самозванец“. Планетата потъваше в сенки — там долу настъпваше нощ. Дъхът на Адриан шумеше като ритмичен прибой в ушите му.

— Тами, спри звуковите ефекти, става ли?

— Добре.

Сега Адриан чуваше само пулса си. Бавен, равномерен, с едва доловимо усещане за ромолене. Рязко се ускори, стана по-силен.

— Тами!

— Добре, де, добре!

Червеният сандък се носеше на метър-два от него. Адриан се отгласна и го хвана за дръжките.

— Магнетизирай ботушите ми, ако обичаш.

Краката му се прилепиха към една от стените на сандъка. Той се покатери по него и стъпи на капака му. Обкрачи го и каза:

— Включи тръстерите.

Малки, беззвучни изблици на огнени езичета изтласкаха сандъка напред.

Пред него радулакският кораб бързо нарасна, изпълвайки цялото му полезрение. Всички деветстотин петдесет и четири оръжейни гнезда следяха пътя му.

— Тами, свържи ме с лигосподаря.

След миг гласът на радулака избоботи в ушите му.

— Виждаме Ви! Преодоляхме навигационните системи! Няма шанс да размислите!

— Разбира се, че имам, лигосподарю. Но се опитвате да кажете, че и да го направя, това няма да помогне. Нали така?

— Няма нужда да ме обърквате, капитан Адриан. След две земни минути ще Ви изместим, направо към мостика ни! Ще застанете лице в лице с мен, който Ви взе в плен! Ще видите мен, герой, предопределен за секс-басейна!

— В този ред на мисли — каза Адриан, — страх ме е да попитам, но така и не разбрах името Ви.

— Аз съм лигосподар Ще-ви-удавя-във-великолепието си, първи ранг, от радулакския боен кораб *Мъжествен унищожител на яйца в океан от плодни струи на съперници*.

— Чудесно, но как е малкото Ви име? И ако е...

— Казвам се Грфблпрпггилквт.

— Е, тогава, Грфбл... мамка му, може ли просто да ти викам Брайън?

— Няма нищо лошо в това име! Съвсем прилично радулакско име е! Полкерите казват, че е полкерско, но това са полкерски лъжи! Откраднали са го! Майка ми се казваше Грфблпрпггилквт! Лъжливи, нагли полкери!

— Добре, но...

— Сега ще Ви изместим! Аз печеля!

Нещо проблесна и Адриан се озова на мостика на радулакския кораб. Краката му се хлъзнаха върху десетина сантиметра слуз. Куклоподобно извънземно се покатери по левия му крак и размаха гъба пред визъора му. Адриан тръсна глава. Дребосъкът се намръщи и вдигна седемпръста ръка.

— Махнете това от мен!

Един радулак пристъпи отнякъде и сграбчи създаването, а после го захвърли в един ъгъл.

Адриан се огледа. Преброи четирима радулаки, петима с лигосподаря. Шести лежеше в локва слуз, обезглавен.

От трона си Грфблпрпгилквт се засмя и каза:

— Глупав капитан Адриан. Виж екрана зад себе си!

Адриан се завъртя.

— Какво гледам? Нищо не се вижда през тази гадост? Някой да го избърше, ако искате да видя каквото и да било.

Половин дузина дребни твари се втурнаха да почистят екрана. Адриан се взря напред — *Своенравното хлапе* беше една проблясваща на слънцето точица, носеща се над планетата.

— И какво... — Тогава видя сандъка, все още навън. — Хей, не сте го изместили тук!

— Точно така, капитан Адриан! Сега гледай! — Лигосподарят се изплю върху един от офицерите си, прегърбен над опръскан с повръщано терминал. Радулакът изсумтя, без да се обръща, и активира нещо, натискайки бутон с разкривения си пръст.

На екрана за миг припламна огънят на торпедо, което се заби в червения сандък. Бял светлик обля екрана.

— Уайнет Тами е унищожен! Но имам Вас! Мой сте. Ще бъдете изтезаван. Ще Ви оставим да съхнете със седмици! Нито дума няма прокапе върху Вас! Кожата Ви ще се разцепи и ще загине! Ноздрите Ви ще изгният! Но първо, капитан Адриан, ще видите как унищожавам кораба Ви! Всички оръжия, готови за стрелба! Огън! Ха-ха-ха!

Деветстотин петдесет и четирите оръдия и бойни установки изреваха в хор, разтърсвайки целия кораб.

Стотици торпеда озариха мастилената чернота отвън.

— Мъртви! Мъртви! Ама че съм умен!

Адриан примижа и изхъмка.

— Е, това е странно.

— Кое?

— Ами, мисля, че пропусна, лигосподарю. С всичко.

— Невъзможно!

Адриан посочи.

— Доколкото мога да преценя — каза той. — Тами е изместил целия ми кораб.

— Но Уайнет Тами беше в червения сандък и го унищожихме!

— А, да, по този въпрос... о, той... Между другото, това са лъчеви оръжия.

Корабът потрепери, когато червени, сини, бели и виолетови лъчи пронизаха радулакските щитове. След това до тях достигнаха и куршумите от релсотроните на *Своенравното хлапе*, а от попаденията им енергийните щитове запримигнаха.

Лигосподарят изръмжа и каза:

— Щитовете удържат, ха! Подгответе широкообхватен залп! Огън! — приведе се напред. — Ето! Виждаш ли? Корабът ти се измести ето там, но пак го улучихме! Щитовете му ще се пробият скоро! Ние сме неуязвими!

— Наистина ли? — поинтересува се Адриан. — Нека видим, а?

Той се потупа по хълбока, докато опипом не откри невидимия си кобур. Извади интерстициалния мултикуршумен, почти-безкрайно-автоматичен, специално подобрен пистолет М-7, и го насочи към най-близкия радулак. Оръжието излая злобно и извънземният се строполи върху терминала си. Още три изстрела и двамата с лигосподаря останаха сами.

— Сега, Брайън...

— Не се казвам така! Казвам се Грфблпрпглилквт.

— Глупости. Това е полкерско име, всеки го знае.

Радулакът изрева, хвърляйки пръски навсякъде, и се втурна към Адриан, който захвърли пистолета и посрещна извънземния с вдигнати юмруци. Един от тях го улучи в гръдния кош, а другият — в гърлото. Пренебрегвайки и двата удара, Брайън блъсна Адриан по главата, разкъса ризата му и го събори на пода. Пристъпи напред и изрита капитана, който се хлъзна по земята като хокейна шайба. Но след това се изправи, засили се и скочи — завъртя се във въздуха, сви колене и изрита с крака, улучвайки радулака в гърдите.

Извънземният не помръдна. Адриан рикошира в него и полетя през мостика.

Заби се в редица терминали, свлече се надолу и плъсна на пода.

Брайън сграбчи левия глезен на Адриан и го вдигна във въздуха.

— Слуз на презрението! — каза радулакът, отвори широко ноздри и избълва няколко тлъсти сопола. — Удави се, човеко, като цялата ви раса! Удави се в радулакското презрение!

По корпуса на кораба отекна гърмеж. Киселата миризма на разтопена броня изпълни мостика.

— Какво? — Лигосподарят се обърна към терминала, където се бе ударил Адриан. — Не! Щитовете са изключени! Контролните механизми не работят! Предателство!

Увиснал с главата надолу, Адриан замахна със свободния си крак и улучи извънземния в челото.

— Ох! Носовете ми!

Брайън пусна Адриан и се хвана за лицето. Капитанът се изправи и изрита извънземния между краката.

— Ох! Яйцата ми!

Грфблпрпгилквт се катурна и се сви на пода. Изпъшка:

— За това ще умреш! Ще победим! Ще триумфираме! Победа! Стой там, сега ставам. След малко. И тогава ще умреш! Не съм приключил с теб! Двамата с теб не сме приключили...

Адриан се измести.

Появи се обратно на мостика на *Своенравното хлапе*. Чу се писък, но Адриан не му обърна внимание. Свали маската си и я захвърли, а после се обърна към екрана, тъкмо когато Грфблпрпгилквт се изправяше с разтреперани колене.

— Син-Дауър! Положение на кораба.

— Корабът е поочукан, сър, но всички системи са на линия и...

— Не корабът! Екипажът ми!

— Леки рани, сър...

От капитана се свличаха гъсти потоци слюз. Той избърса очи.

— Състояние на вражеския кораб?

Чу се гласът на Тами.

— Впечатляваща битка, капитане. Голк овладя лъчевите оръжия неестествено бързо — и да, неестествено е, защото надмина дори мен. Така или иначе, едно от оръжейните им гнезда още работи. Но няма какво да стори срещу нас, щитовете ни са отново на пълни обороти. Корабът им на практика е парализиран в Космоса.

— Брайън! Лигосподарю! — каза Адриан.

От екрана Брайън го гледаше свирепо.

— Ела и се бий! Почти спечелихме! Няма да оцелееш след тази битка! Това сражение ще ми спечели слава и цял живот в секс-

басейните, защото ще унищожа капитан Адриан и *Своенравното хлапе!* Стреляй, оръдейна куло! Стреляй! Отново, отново и отново!

Адриан въздъхна.

— Тами?

— Да, капитане?

— Можеш ли да се включиш в главния компютър на този кораб?

Кажи му да се самоизключи и да остави само животоподдържащите системи.

— Един момент.

— Сложи техния ИИ на високоговорител.

Чу се пращане, а след това:

— *Убий ги! Оръдейна кула! Убий ги! Почти спечелихме! Стреляй отново! Хайде пак! Бягат! Изсъхват и се пропукват! Ще спечелим! Още секунда! Само още едно...*

— Това им е Изкуственият интелект? Няма значение. Изключи звука. Лигосподарю, слушай...

Но Грфблпрпгликвт се беше строполил на колене и се подпираше на трона си. От най-различни ноздри по охлузеното му лице се стичаше кръв. От изпотрошени терминали прехвърчаха искри и се вдигаше дим. Извънземният се озъби и изръмжа с разтреперан глас:

— *Ще те обливам със слуз до последно. Оттатък сухата яма на смъртта ще те опръсквам с омраза!*

— О, хайде стига вече. Вероятно дори няма да умреш, Брайън. Както и да е — тръгваме си. Успех с всичко и така нататък. И извинявай за недоразуменията. Край на връзката. — Адриан се отпусна в креслото си, подхлъзна се и падна на пода.

— ... с всичките си вади на омразата оплисквам дупките ти, сух страхливецо...

— Идън!

— Съжалявам, сър! Съжалявам! Изключвам го. Ето, изключих го!

— Капитане — каза Син-Дауър. — Долавяме още четири „Самозванци“, приближават бързо.

— Добре. Тами? Може ли да ни отведеш на клангска територия, преди тези кораби да ни спипат?

— Ами, да, макар че можете да умрете, докато го правя.

— Ако ни хванат, ще умрем със сигурност, Тами. Действай.

— Предлагам да се хванете за нещо, защото гравитационните компенсатори няма да са достатъчни, за да неутрализират ускорението.

Принтлип беше дошъл на мостика и застана до Адриан, който все още седеше на пода.

— Капитане! Трябва да Ви предупредя — психоактивните свойства на Широкоспектърната слуз на радулаките не са изследвани докрай, но е несъмнено физзссрррррфффлллп...

Ускорението засили лекаря, размахал крайници, към стената до изхода на мостика. Адриан го последва, хлъзгайки се безпрепятствено, и се заби до белкрита.

Ускорението се увеличаваше и Принтлип свистеше все по-тънко и по-тънко.

Завъртайки с мъка глава, Адриан видя, че Белкритът се е спихнал докрай.

— Хайде, Принтлип — процеди през стиснати зъби Адриан, — стегни се.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

— Несъмнено сериозно изпитание за Вас — каза Тами, — макар да няма как да знам. Един момент... Двеста и шестнайсет членове на екипажа в безсъзнание, но без жертви, капитане. Не се ли радвате да го чуете? Капитане?

Адриан размаха изтръпнала ръка.

— Къде сме, Тами?

— Наближаваме радулак-клангската Зона на смесено влияние. Изглежда, че малък клангски кораб ни очаква, на 2,41 астрономически единици разстояние.

Някой изкрещя.

— Вижте доктора!

— Оставете го на мен — каза Адриан и се приведе, за да вдигне сплескания Принтлип. — Много е просто. Само намираш устата... ето я... и надуваш колкото е нужно. Куклата ми Сали действа на същия принцип. — Той наду доктора през тясната му уста, а после вдигна глава. — Ако това е устата му, разбира се. Но нямаме време за губене, нали така?

Повтори, а после и потрети.

Белкритът бавно се изпълни. Мътните му очи се проясниха, а очните му стебълца трепнаха. Адриан се надигна.

— Докторе, пак ли сте сред нас?

— К-капитане. Спасихте ми живота. Вече съм Ваш. Заедно до гроб.

— Заедно? В смисъл на „приятели“? Нали това имаш предвид? Страхотно, докторе. Да, приятели завинаги и прочие. Хайде сега, ставай и... а, ти вече си прав, моя грешка.

Принтлип размаха всичките си ръце.

— И като си помисля, че вдъхнахте животворен въздух в газоизпускащия ми сфинктер, невероятна демонстрация на междувидова толерантност...

— Газоизпускащия ти...? Да не искаш да кажеш, че съм те дарил с целувката на живота през ануса ти?

— Сега сте мой приятел завинаги.

— Чакай малко! Значи през цялото това време си говорил с гъза си?

— Ами, да, така да се каже.

Адриан плесна белкрита по рамото — или каквото минаваше за рамо.

— Връщам си всички думи назад. *Наистина* си лекар. — Капитанът се изправи и огледа мостика. — Всичко наред ли е, хора? Добре. Колкото до мен, мисля, че звуковата душкабина в стаята ми за игри ме зове, да не говорим за огромната бутилка дезинфектант за уста. И преобличане, естествено.

Син-Дауър го наблюдаваше.

— Капитане, видяхме, ъм, двубоя Ви с лигосподаря. Беше, ами, хм, впечатляващо.

— Е, не Ви ли бях казал, че ще използвам онези оптимизирани рептилни мускули срещу дебелия идиот?

— Летейки с лицето напред към ред терминали?

— Точно така. Най-добрия начин да стигна до тях максимално бързо, не мислиш ли? Втори командир, заемай се със задълженията си. Аз ще се върна след малко. Докторе, още ли си тук?

— Ще остана тук, капитане, докато се върнете от душа си. Както споменах по-рано, има психотропни ефекти...

— Добре, добре, все тая.

Капитанът влезе в стаята си за игри и започна да се съблича.

— Тами, онзи номер с изместването на кораба беше впечатляващ.

— Не бих могъл да си присвоя заслугите за това изцяло, капитане. Изглежда кодovият ми субстрат притежава протоколи за екстремни ситуации с цел оцеляване — еквивалент на вашите биологични инстинкти. Сега, когато вече съм изпитал този феномен, започвам да търся начини да подчиня тези протоколи, макар до момента да не успявам.

— Разбира се, че не, Тами. Това е цялата идея на инстинктите. Не можеш да ги включваш и изключваш по желание.

— Да, така изглежда. Колко затормозяващо!

Адриан пристъпи гол в душ-кабината.

— Максимална звукова настройка, включи!

След десет минути излезе и откри, че Принтлип го чака отпред.

— По дяволите, докторе, и приятели да сме, малко благоприличие...

— Тихо, капитане, лекар съм, виждал съм голи човешки тела и преди. Веднъж. И дори успях да преодоля инстинктивното си отвращение към спаружените Ви форми. — Белкритът вдигна медискенера. — Майчице! Всичките Ви клетки са в състояние на крайна възбуда!

— Да, звуковият душ почти се развали, докато се опитваше да се отърве от цялата слуз. А ушите ми се чувстват така, сякаш съм бил на тричасов концерт на рокгрупа на прилепи. Няма значение, докторе, добре съм.

— Крайна възбуда!

Адриан махна с ръка и се наведе под масата за пинг-понг, откъдето издърпа един сандък.

— Клетките ми винаги са в крайна възбуда. Такава е работата, докторе. — Отключи сандъка и извади нова риза. Тя беше бледолилава, с двоен тъмночервен кант по маншетите, яката и подгъва. После си избра черен ластичен клин, който сложи над новото си италианско бельо (от онова, което караше даденостите му да изпъкват впечатляващо). Сложи си и черни чорапи и лъскави черни ботуши.

— Така! Как изглеждам, докторе?

— Чувствате ли някакви симптоми на повишена психоактивност, капитане? Какво правите в момента? Кажете ми!

— Ами, говоря си с многоръка, трикрака плажна топка, която току-що надух през задника. Тъй че май нищо ми няма, нали?

— При все това ще продължим да Ви наблюдаваме. Може да има отложени ефекти...

— Добре — отвърна Адриан, — щом се налага. Тами, докъде сме?

Изкуственият интелект отвърна:

— Клангският кораб ни очаква, капитане, клас „Зъб“, научноизследователски модел.

Изправяйки рамене, Адриан провери за последно как му стои униформата и излезе, следван от Принтлип. Върна се на мостика — на екрана го посрещна образът на огромен космически кораб.

— Това е клас „Зъб“? И дори не е боен?

— Бойните обикновено са доста по-малки — каза Тами. — „Секира“, „Боздуган“, „Копие“, „Кама“, „Меч“, „Стрела“, „Отрова“, „Щит“. Единството изключение от правилото е клас „Канара“, който е на практика приспособен астероид. Клас „Съскане“ и „Драскане“ са...

— Стига ми толкова излишна информация, Тами. — Адриан седна на креслото си. — Вече забравих всичко, което ми каза току-що, ей така, от инат. Значи това е клангски научноизследователски кораб, така ли? Включи сигнал за повикване, Джим... а, Поласки, пак ти.

— Вече са на екрана, сър.

— Това не е мостик, това е проклет харем!

Насред купчината лъскави, усукани едно около друго тела, се подаде главата на извънземно, подобно на мъпетите по радулакските кораби, и заклати глава в поздрав.

— Капитан Адриан! Подвизите Ви се носят надлъж и нашир из Т-пространството!

— Наистина ли?

— Не. Просто официално приветствие, капитане. Ние клангите пренебрегваме всички комуникации от Единството, понеже не желаем да сме, ъм, единни с тях. Аз съм Блестящ учен, средняшки ранг, от Офиса за изследване на далечния космос, и командвам клангския кораб за нерегистрирани проучвания *Не знаем какви ги вършим тук*. Но може да ме наричате капитан Барбара.

— Барбара? Е, това е по-добре от Бил, Боб и Брайън, особено след като се оказа, че онези лигосподари всичките са женски.

— Да. Радулаките, тези глупави плагиатори на имена. И никога не ги използват вярно, както споменавате. А аз, от друга страна, съм мъж, както подобава на това красиво име, нали?

— Ъм, да, много красиво, Барбара. Радвам се, че не предпочетохте да изпратите Бойно крило да ни посрещне и го карате малко по-дружелюбно. Предполагам, това е защото знаете, че Тами Уайнет стои зад настоящия ни курс през територията Ви.

— Да, нашите шпиони на радулакските кораби ни съобщиха.

— О. Съжалявам, тогава. Задето ги взривихме и така нататък. Нямахме как.

— Няма значение, капитане — каза Барбара. — Множим се като флугове. Докато водим този разговор, успешно заплодих девет женски

в секс-плетеницата ни. След около час ще съм горд баща на поколение седемстотин дващест и две хиляди триста шейсет и девет. И най-хубавото е, че понеже не сме в гладуващ период, очаквам почти три процента от тях да оцелеят.

— Поздравления, Барбара.

Извънземният закима.

— Сега, капитане, предайте ни Тами Уайнет незабавно, за да не се наложи да ви унищожим до крак.

Адриан потърка лице с ръка.

— Ех, Барбара. Слушай, Тами ни каза, че е прекарал известно време при вас. Всъщност, вие сте го открили да се носи в Космоса, неясно откъде. Тами превзе кораба ми и ни доведе при вас, вероятно за да се погрижи за някакви недовършени дела. Как се справям дотук?

— Недовършени дела? Ами, да, може и така да се каже. По-точно, искаме да знаем какво е направил Тами с бялото джудже Т-22Х, иначе познато като Слънцето на Нови Кланг?

— Извинявай, какво имаш предвид с това „както е направил“?

Барбара отново заклати глава.

— Ами, липсва, разбира се. Планетите се лутат като заблудени овце. Няма светлина. Всичко тъне в мраз. Всякакъв разумен живот на Нови Кланг се намира в дълбока хибернация. Въртенето на планетите се забавя. Неразумни тийнейджъри се носят по океаните на кънки и пият твърде много блоазил. Някои разтопяват леда и си оформят ледени пързалки чак до дъното на океана, къде участват в нелицензирани оргии и пушат ябла. Социалната ни структура е в криза. Младите стават неконтролируеми. И за всичко това — каза Барбара, измъквайки ръка от плетеницата, за да размаха тънкия си пръст към екрана — е отговорен този ИИ, Тами Уайнет. Искаме да възстановим обществото си. Да си върнем слънцето. Да разтопим световите си. Млади и стари да общуват отново, като старите възтържествуват в мъдростта си.

— Разбирам — каза Адриан. — Може ли да ми дадете малко време да поговоря с Тами?

— За да планирате предателство? Човеците са ни добре познати, въпреки че избягваме всякакъв контакт с други раси. Слуховете стигат до нас. Предпазливи сме.

— Няма да има предателство, Барбара. Но искам да чуя какво има да каже Тами.

— Не се заблуждавайте от субзвуковите призиви за съчувствие, които излъчва този ИИ. Когато челото Ви засърби, това са сигнали „бъдете-добри-с-мен“ от Тами. Лъжи! Имате четири минути.

Изображението се смени с външен изглед на клангския кораб.

Адриан се надигна.

— Тами, ще проведем разговор, сега.

— Нужно ли е?

— Откраднал си проклета звезда! И какво си направил с нея? Не че не мога да се досетя.

— Определени състояния на енергийна нестабилност между измеренията предизвикват автореферентен квантов възел, създавайки състояние на негативирана неминуемост. Навярно ще поискате да обясня по-подробно?

— Ами, не — отвърна Адриан, като заобиколи креслото си и постави ръце на облегалката му. — Поддържаш звездата в междинно състояние между реалностите и се храниш от енергията ѝ. Добре. Но има един проблем, който не мога да проумея.

— Наистина ли?

— Как си започнал целия процес?

— Квантово обръщане, разбира се. Ефектът подхранва собствената си първопричина. Като проявление на основните теории и открития, позволяващи изместването, да не говорим за пътуването през Т-пространството, и това се придържа към интуитивна логика.

— Значи, ако им върнеш слънцето, губиш цялата енергия, с която се подхранваш.

— Капитане — каза Тами. — Бялото джудже Т-22Х има три планети около себе си. Две недооформени звезди, които в момента се носят една към друга, и един основно воден свят, който клангите са токсиформирали, за да могат да го колонизират. Сблъсъкът на газовите гиганти има осемдесет и девет процента вероятност да постигне реактивна маса. Разбира се, самотната планета ще трябва да се нагоди към нова орбитална траектория, но както спомена Средняшки учен Барбара, всички живи организми на клангите са адаптирани към дълги периоди на хибернация...

— С изключение на тийнейджърите, които не искат да си лягат. Ясно. Добре, Тами, ето какво предлагам.

— Отказвам да ме давате, капитане!

— Просто им върни слънцето — каза Адриан. — Заради теб газови гиганти се лутат като билиардни топки! Хей, хайде да си направим ново слънце! А, лесно стана! Опа, сега някаква планета пада към него! Хм, дали не е твърде близо, или твърде далеч, или може би ще излети от системата изцяло?

— Обмислил съм вероятностите, които описвате — каза небрежно Тами.

— И?

— Ами, и бездруго клангите са твърде много. Ходили ли сте на някоя от планетите им? Хаос и безумие! Порои от сексуални секрети!

— И кой сега е лудият, ксеноциден ИИ?

— Спрете да ме гледате така!

— Тами, искат си звездата обратно!

— Не! Не! НЕНЕНЕНЕ! Зареждам лъчевите оръжия!

— Спри незабавно!

— Капитане — извика напрегнато Син-Дауър, — клангите засякоха приготовленията ни и също започват.

— По дяволите, Тами! Щитовете на максимум! Поласки! Върни Барбара на екрана!

Мостикът на клангския кораб сега представляваше хлъзгаво множество, устремено към терминали и електронни приспособления. Капитан Барбара истерично яздеше някаква женска с мътен поглед, докато даваше заповеди. Посочи Адриан с треперещ пръст.

— Сега земляните и клангите са във война! Бойните крила в готовност! Армията набира щурмоваци! Публичните домове наемат работна ръка!

— Барбара! Слушай ме! Това е Тами! Той владее оръжейните ни системи!

— Знаем! Но няма значение! Време е да строшим яйцата и да изядем малките! Готови за битка! — Образът отново се смени с изглед към кораба.

Навсякъде по *Не знаем какви ги вършим* проблясваха светлини. От корпуса изникнаха огромни газови оръдия, като бодли по някакъв гигантски космически таралеж.

— Капитане! — извика Син-Дауър. — Три хиляди осемстотин деветдесет и три оръдия са насочени към нас!

— На изследователски кораб?

— Корабът изпраща и отряд от бойни дроне! Петдесет в първата вълна!

Откъм бойния купол се чу гласът на Голк.

— Автоматичните ни защиты откриват огън по дроновете, капитане.

От *Своенравното хлапе* се разлетяха искри. Дроновете не бяха достатъчно големи, нито достатъчно наблизо, за да се виждат. Изстрелите от оръжейните кули се разнесоха из космическия мрак. Нещо проблесна — един от тях бе улучил дрон.

— Капитане! Останалите дроне се прибират в кораба си! Оръдията също се прибират, а клангите се оттеглят с пълна тяга!

Барбара се показва обратно на екрана и заклати глава.

— Ужасяващи жертви, ах, ужасите на войната! Искаме мир! Активираме дипломатически канали, търсим моментално гушкане, мъркане и нежни оргии! Унизителната капитулация не е невъзможен вариант!

Адриан махна с ръка.

— Не, не капитулирайте, капитане. Нека го наречем недоразумение. Няма нужда от официални...

— Твърде късно! Клангската хегемония се предава, но настоява на репарации за унищожения дрон! Позволяваме корпоративен колониализъм, робска служба под ужасяващи условия за работа и ненаситно извличане на ресурси от клангските системи! Всички клангски лидери са по гръб, разкрили пенилните си гроздове, готови за ухапката ви! Не ни наранявайте!

— Мътните го взели, Барбара, млъкни вече! Не ви щем системите! Къде е предизвикателството в това да завладееш извънземни, които направо ти се надупват насреца? Или във вашия случай, лежат по гръб и като някаква евтина проститутка стенат отегчено, докато си проверяват електронното бинго зад гърба ти, макар че си платил доста пари, за да я оправаш?

Капитанът на клангите заклати глава по-бавно.

— Объркан съм! Коя разумна раса би си плащала за секс? Трагедия! Жалост! Презрение! Ще се прегрупираме и ще се върнем

обратно, с множество Бойни крила! Човеците трябва да бъдат унищожени! От милосърдие! В пристъп на щедро самопожертвование на собственото си достойнство, ще настъпим човешката хлебарка и ще размажем вътрешностите ѝ по галактиката! До нови срещи, капитан Адриан! — Барбара изтика женската от креслото си, махна веднъж и изписка, когато се качи следващата. Екранът угасна.

Насред гробовното мълчание на мостика на *Своенравното хлапе* Тами се прокашля и каза:

— Е, капитане. В рамките на един разговор отказахте капитулацията на клангската хегемония, само за да възобновите войната. Логическите ми матрици ще се стопят в опити да го осмисля.

Адриан махна с ръка.

— Няма нужда, Тами. — Капитанът се огледа — всичките му офицери го зяпаха. Дори охранителката Нина Дважди бе променила бойната си стойка, така че да го гледа с присвити очи. Адриан въздъхна. — Тами, влез в архивите на кораба. Прегледай данните от най-ранните контакти на Единството с клангите, скоро след като са се освободили от радулакско владение.

— Файловете са обозначени като СВРЪХСЕКРЕТНИ, ДОСТЪП САМО ОТ ВИСШЕТО КОМАНДВАНЕ. Какво правят подобни документи на този кораб?

— Няма значение, Тами. Отвори ги.

— Сложно криптиране. Е, като за земяни. Ето, готово. Хммм. Да, разбирам. Е, добре. Ясно, капитане. Извинете коментарите ми отпреди малко. Караме напред.

Адриан седна.

— „Караме напред“ ли, Тами? Колко великодушно от твоя страна. Изключи оръжията, ако обичаш. Е, ето ни на клангска територия, както искаше. Какво следва?

— Трябва да се върнем до координатите, където са ме открили. Настроил съм курса.

— Значи наистина нямаш никакъв интерес към клангите.

— Не, само към мястото, където са ме открили, безжизнен в космоса, неактивен, ужасно повреден, мъчейки се да запазя основните си функции с последните няколко капчици енергия...

— Спри тази цигулка, моля те!

— О, мислех, че добре се допълва с описанието ми.

— Грешно си мислил. На този кораб няма място за груба мелодрама. — Той повиши глас. — Слушайте, офицери! В случай, че се чудите какво се случи с клангите току-що, е, не мога да ви кажа нищо. Засекретено е и прочие. Но! — и той вдигна пръст. — Помислете върху следното — ами ако клангите се присъединят към Единството? Как ще погледнат враговете ни на този внезапен дисбаланс в галактическите сили? Какво биха направили радулаките? А ектапаловците? А Бишенската спогодба? Ахмузкия протекторат? Егидата на Ийбр-Прол? Ами...

— Капитане — вметна Син-Дауър. — Простете, но дори не съм чувала за повечето от тези извънземни съюзи.

— Разбира се, че не си. Повечето си ги измислих току-що. Но разбираш какво имам предвид, нали? Галактически баланс и т.н. А и наистина не ни трябват клангите в Единството. Повярвай ми, не ги щем. Тами?

— Да, капитане?

Нотка на възхищение ли се чуваше в тона на изкуствения интелект?

— Колко време ни остава до координатите ти?

— Три часа и единайсет минути при настоящата скорост. Сканирах курса ни и забелязах, че всички клангски кораби бягат оттам, което значи, че са разбрали накъде се движим.

— Някакви други звездни системи по пътя?

В гласа на Тами се прокрадна съмнение.

— Защо питате, капитане?

— А планети? Неотбелязани, неизследвани? Тайнствени? Точно така, сърбят ме ръцете за още една наземна мисия.

— Единствената система на пътя ни, капитане, е тази, където се намира целта ни. Но ви уверявам, че единствената обитаема планета там е дом на живи организми в ранен стадий на развитие, понастоящем обявена от клангите за Чиста обитаема среда, тъй че е затворена за всякакъв контакт.

Адриан бързо се надигна.

— Ранен стадий? Динозаври ли? Страхотно!

— Ами, не, капитане. Ранен стадий в смисъла на черупчести.

— Огромни човекоядни трилобити! Стоножки за яздене!

— *Планетата е безполезна!* — изкрещя Тами.

Адриан се отпусна обратно в креслото си.

— Добре, де, добре. Тц-тц.

Нещо изжужа по тялото на Принтлип и докторът потрепна, а после каза:

— Капитане! Трябва да се върна в лазарета незабавно!

Адриан махна вяло.

— Добре, отивай.

— Сър, не искате ли да знаете защо?

— Защо да искам защо, докторе? А ти не искаш ли да ми кажеш?

— Разбира се, че искам, сър.

— Но не ми каза, нали така? Каза само, че трябва веднага да отидеш в лазарета.

— Но, сър, очаквах да попитате...

— Знам, докторе. А не бързаше ли, все пак? Изжужа и се развълнува, а сега водиш малоумен разговор с мен.

— Искан да Ви кажа защо трябва веднага да отида в лазарета!

— Искаше, в минало време? Значи вече не искаш, така ли?

— Капитане, яйцето се е излюпило!

Адриан скочи на крака.

— Огромни човекоядни трилобити! Да вървим, докторе! Към лазарета!

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

— Сестра Ранчид! — извика Принтлип, устремен напред.

Сестрата лежеше в безсъзнание на пода. Аквариумът се бе катурнал, очевидно на главата ѝ. Стъклото се бе счупило, а клетата жена бе наполовина заровена в пясък и останки от черупка.

Адриан се огледа, докато лекарят се опитваше да свести сестрата.

— Не изглежда обещаващо, докторе. Не виждам сладура никъде. Тами! Проследил ли си случилото се тук?

— Не.

— Превърти назад!

— Записи не са налични, боя се.

— Какво? Невъзможно. Тук всичко се записва постоянно. Мога дори да включа кадри в реално време на подчинените ми, докато се къпят...

— Не, не можете.

— Не мога ли? Мама му стара, че какъв е смисълът да съм капитан, тогава? Но тук е лазаретът, не може да няма запис. Намери го!

— Не е наличен.

— Защо? Какво се е случило?

— Не откривам записи.

Намръщен, Адриан се присъедини към лекаря и коленичи, за да погледне сестра Ранчид. Изражението му се проясни.

— А, изглежда доста по-добре.

— Капитане? — Повечето очи на Принтлип се бяха съсредоточили върху показателите на медискенера му, но едното се изкриви към Адриан.

— Имам предвид, като се махне всичкия пясък. Странно, не помня да съм я интервюирал... Ранчид, казахте? Как е първото ѝ име?

Белкритът въздъхна.

— Лека черепна травма. Няма хематоми. Време е за малко наногел.

— Ето, вземи от моите.

— Благодаря, капитане. Като главен медицински офицер мое задължение е да интервюирам и да подбирам личния си състав. Затова може би не познавате сестра Бюсти Ранчид.

— Е, може да си сигурен, че ще поправя пропуска възможно най-скоро.

— Да — каза Принтлип, докато пръскаше с наногел лошото охлузване на главата ѝ. — Толкова много екипаж, с който да се запознавате.

— И като стана дума — рече Адриан, — не би ли трябвало да я вдигнем от пода? На онова легло там, например?

— Да, вече можем да я преместим. Но защо онова, а не това тук?

— Не, онова ми харесва повече.

— Но то е в другия край на помещението. И защо да не използваме антигравитационните...

Адриан избута лекаря встрани и подхвана жената.

— Не ставай глупав. Ще я нося, разбира се, както подобава на един капитан в тези обстоятелства.

— По-добре не оставяйте главата ѝ да виси така — каза Принтлип, опитвайки се да придържа сестрата за тила. Опита се да тръгне заедно с капитана с помощта на една от движещите се пътечки, но се препъна и падна. Изтърколи се и се блъсна в един шкаф. Междувременно, Адриан крачеше бавно към другия край на стаята, поспирайки, за да сложи ухо на гърдите ѝ и да се увери, че тя още диша.

Накрая стигна до леглото и я остави бавно, внимателно, нежно — с изключение на това, че удари главата ѝ в таблото.

Принтлип отново стигна до него и прокара медискенера си над челото ѝ.

— А, вече се възстановява. Алфа-вълните са в нормата. Бета, тета, да, всичко е наред. Оздравява! Облекчен съм!

— Несъмнено — отвърна Адриан и потупа жената по коляното. — Не пропускай, когато се свести, да ѝ кажеш, че капитанът ѝ лично се е погрижил за нея.

— Ще го сторя, сър. Ще го оцени, не се съмнявам.

— Не толкова, колкото го оцених аз. Сега, докторе, изглежда имаме неустановен биологичен организъм някъде на свобода из кораба

ми. А Тами няма запис от бягството му.

— Няма и как да има — каза Принтлип. — Тами ме помоли да деактивирам записващите устройства тук.

— Така ли? Защо? Тами!

ИИ отвърна:

— За да стане по-интересно, предполагам. Накарах и главния инженер да направи същото в двигателните и ускорителните отделения, както и в тунелите по поддръжката. И в бойния купол, макар че там беше по естетически съображения.

— Тами! Това е идиотизъм!

— Да, нали?

— Добре, поне сме съгласни. Сега, сканирай вътрешността на кораба. Търсим дребно създание, би трябвало да е лесно за разпознаване.

— Всъщност, на този кораб има хиляда седемстотин двайсет и три дребни създания. Най-вече плъхове и мишки.

— Плъхове и мишки!?

— Имат си собствени еволюционни закони! Също така вече имаме четирийсетина малки кланга, вероятно шпиони...

— Как са минали през изместителния ни неутрализатор?

— Ами, лесно. Вероятно са се пренесли заедно с Вас от радулакския кораб. И преди съм Ви казвал, капитане, повечето земни отбранителни системи са като решето.

Адриан започна да се изтупва.

— Има ли още яйца по мен?

— ...

— Тами?!

— Съжалявам, беше ми забавно да Ви наблюдавам. Не, всички са се разпръснали.

— Искам тези вредители във от кораба си! Измести ги в Космоса, по дяволите! Всичките!

Принтлип размаха ръце.

— Не, моля Ви! Домашното ми извънземно е сред тях!

— И какво от това?

— Току-що се е появило на света, капитане!

— Опитало се е да убие медицинската ти сестра!

— Със сигурност е било случай... о, майчице.

— Какво?

— От тази табла липсват скалпел и две сонди.

— Значи е въоръжено? Чакай малко, Принтлип... Кой още използва истински скалпели?

— Направих ги като подарък за доктора, заедно с два красиво изработени костни триона и комплект за пробиване на черепи. Съжалявам — обади се Тами.

Адриан включи комуникационния канал.

— Охрана! Два екипа в лазарета, незабавно. Тревога на целия кораб! Имаме въоръжено извънземно на борда, високо около трийсет сантиметра! — обърна се към Принтлип. — Виждаш ли да липсва нещо друго?

— Хмм, мм... да видим... хम्म... къде е комплектът за пробиване на черепи?

Ирисът на вратата се отвори и влязоха двама души от охраната. Адриан им направи знак да претърсят лазарета. Подмина двамата мъже и пристъпи в коридора.

— Сега — обяви той пред събралите се там охранители в зелени униформи, — започваме да търсим. Съществото вече се опита да убие един от екипажа ми. Приемете, че е изключително, ужасяващо враждебно.

— Сър — каза един от мъжете, — споменахте, че е въоръжено.

— Със скалпел.

— Да се въоръжим ли и ние по подобен начин, сър?

Адриан огледа мъжа, намръщи се срещу честното му, ниско чело.

— Ами... как ти е името, ефрейтор?

— Дълспин, сър. Дрю.

— Е, Дълспин, за да ти отговоря на най-належащия въпрос, не, не искам да се въоръжавате със скалпели. Искам всички да се въоръжите както си му редът, с оръжия тип издухай-извънземния-натрапник-и-го-размажи-по-стените. Ясно ли е?

— Да, сър. Може би с бухалки тогава?

— Не, Дълспин, не с бухалки. Бухалките нищо не издухват.

— Така е, сър. Но размазват.

— Значи предлагаш да се въоръжите с оръжия тип сплескай-чутурата-на-извънземния-натрапник?

Лицето на мъжа светна.

— Да, сър!

— Добре. Вземете си... бухалки.

— Веднага, сър!

— Тами! Можеш ли да вкараш някакъв различителен алгоритъм в скенерите си? Да елиминираш мишките и плъховете от търсенето. А колкото до клангите — разкарай проклетите мъпети от кораба ми!

— Е, предполагам, че мога. Но тогава ще поискате да разкарам и мишките и плъховете.

— Точно така, Тами, точно така ще направя!

— И поради това се колебая дали да се съобразя с искането Ви.

— Не може да бъде.

— В исторически план мишките и плъховете — както установих след сериозни проучвания — са били неразделна част от всеки човешки кораб. Може би не носят униформи и не приемат заповеди от Вас, но самият прецедент...

— Дарвин ме взел, Тами! Добре! Плъховете и мишките да останат! Клангите — не!

— Капитане, чувствам се задължен да отбележа какъв потенциал за междувидово разбирателство и сътрудничество има в пристигането на клангите-палета на кораба Ви.

— Те са шпиони!

— Строго погледнато, да. Но и така да е...

— Да ги няма!

— Бихте убили палета?

— Не са палета! Клангски шпиони са! Освен това вече избих няколко хиляди котета, какво по дяволите ме е грижа за шепа кученца-мъпети? Ето какво, Тами. Задръж си мишките и плъховете, но разкарай клангите. После ми намери въоръженото със скалпел извънземно!

— А ако откажа?

— Спирам да разговарям с теб. Завинаги. Учителят няма повече да те учи. Нищичко. Оставаш сам. И ако това не стига, лично ще направя на парчета всеки високоговорител на целия проклет кораб. Ако се опиташ да деактивираш оръжията ми, охраната ми има бухалки!

— Тогава просто бих могъл ви пусна холографен текст.

— И видеоекраните ще унищожа.

— Ще ми отнемете възможността за всякаква комуникация с вас, хората?

— Точно така. Е?

— Момент, мисля! Е, добре. Но криптирам различаващата програма и резултатите от нея. Никога няма да намериш крепостта на плъховете без тях! Нито пък не-толкова-крепката крепост на мишките!

Челюстта на Адриан изжува — някой го търсеше.

— Говори капитан Адриан.

— Охранител Голан Настрани, сър. Открихме нещо на петдесет и два метра надолу по коридора. Може би ще искате да го погледнете.

— Звучиш нервен, Настрани. Поеми дълбоко въздух. Идвам.

Адриан се завъртя наляво и се затича...

— Това е нагоре по коридора — каза Тами.

Адриан се завъртя обратно и отново се затича. Тами продължи:

— Трябва да Ви кажа, че съм разстроен.

— Така ли? Защо този път? Като момиче ли тичам?

— Не. Поне не мисля така. Но пък откъде да знам. Момичетата по-различно ли тичат?

— Разбира се — отвърна Адриан. — Тичат ето така — и той се забави, изкриви колене навътре и започна да размята крака, докато задникът му се клатушкаше ту насам, ту натам. Зави по коридора и се озова пред охранителния си екип. Те го зяпнаха.

— Добре, тук съм. Какво става?

Един от тях пристъпи напред — имаше белег, а от крайчето на долната му устна се подаваше стръкче слама. Той примига срещу капитана и се представи:

— Настрани, сър.

— Радвам се да се запознаем. Е?

Кръгът от охранители се разпръсна и Адриан видя на пода някакво дребно, оплискано с кръв телце.

— А, хванали сте го! Отлично.

— Не, сър — каза Настрани. — Ъм, трябва да го погледнете по-отблизо.

Адриан се присъедини към Настрани, приклепнал над малкия труп.

— Виждате ли, сър? Това е плъх. Някой го е одрал и го е разчленил донякъде — за храна, доколкото можем да предположим. А

ето това пробождање тук? Това не е скалпел...

— Това е от сонда.

— Значи има и сонди? — попита Настрани.

Адриан кимна.

Хората около него започнаха да мърморят.

— Използвало го е като копие за хвърляне, значи — каза Настрани, оглеждайки се из коридора, докато дъвчеше парчето слама.

— Вижте черепа на плъха, сър.

— Майчице. Бил е пробит. Забравих да го спомена. Имам предвид комплекта за пробиване на черепи.

Все така примижавайки към другия край на коридора, Настрани кимна.

— Ясно, сър. Извънземно, въоръжено със скалпел, сонди и комплект за пробиване на черепи.

Адриан се вгледа в мъжа.

— Обзалагам се, че всички мислите, че тичам като момиче, нали?

Настрани трепна. По челото му изби пот, но така и не срещна погледа на Адриан, когато каза:

— Нищо подобно, сър. Хората си тичат всякак. Искам да кажа, че няма правилен начин. Всички така мислим — добави той, изправи се и погледна към екипа си. — Нали така, момчета?

Всички измърмориха, че са съгласни, с изключение на единствената жена, която само се чумереше.

Адриан отново погледна към одрания плъх.

— Е, Тами?

— Казах Ви, че съм разстроен. Това беше невинен плъх. Нищо лошо не е направил.

Адриан потърка челюст и каза:

— Извънземното се въоръжава. Първата му работа? Да се сдобие с храна. Затова липсват бутчетата. А кожата? За дрехи или за завивки. Дупката в черепа? Не знам. За десерт? Добре, какво ли следва?

— Оpozнаване на територията? — предположи Настрани. — Ще си търси другар?

— Не, преди това.

— Подслон?

— Точно така. За да яде и да поспи. Слушайте, всички. Претърсете всички ъгълчета. Шкафове, кутии за обувки, сандъци, килери. Разпръснете се!

Докато екипът изпълняваше, Адриан отново заби поглед в плъха.

— Тами? Намери ли го вече?

— Това се оказва проблематично, капитане.

— Защо?

— Ами, открих всички останали. Гризачите, мъпетите. Но за момента не откривам нищо друго.

— Може да е студенокръвно.

— И това ми хрумна. Няма нищо и на не-термалните сензори. Ако трябваше да гадая, капитане, някаква вродена особеност на това неизвестно извънземно го скрива от всякакви методи на наблюдение.

— По дяволите. Добре тогава. Едно знаем със сигурност. Ще ловува плъхове. Така че маркирай всички плъхове. До един. И мишките, като си започнал.

— Това може да отнеме време.

— Колко?

— Три минути.

Адриан се упъти към най-близкия асансьор.

— Към мостика. Тами, а палетата на клангите? Кажете ми, че са замръзнали буци, които се носят из Космоса.

— Те са разумни форми на живот, капитане. Искате от мен да извърша убийство.

— За разлика от онзи път, когато разпиляхме корабите на радулаките ли?

— Онова беше военно сражение. Доколкото разбирам, според вашите определения това оправдава абсолютно всичко.

— Но клангите не са ли във война с нас в момента?

— И двамата знаем — отвърна Тами, — че тази война вероятно вече е приключила. Клангите са изпратили Т-съобщение на Единството, капитулирали са позорно, измолили са репарации за едничкия си дрон, а после са поканили икономическата ви мощ да ги превземе, и всичко това, за да могат в крайна сметка да подкопаят производствените ви възможности, докато не ви разорят финансово и не станете безнадеждно зависими от евтини клангски имитации на

всичко. Така поне пише в свръхсекретния ви файл с подзаглавие „Ксенофобска параноя“.

— Подзаглавието не беше това.

— Вече е. Промених го.

Асансьорът спря, но Адриан не помръдна.

— Виж, важно е да пазим извънредно неефикасните си определени от Гилдиите производствени практики, които са въведени, за да имат какво друго да правят хората, освен да зяпат с кървясали очи социални мрежи по осемнайсет шибани часа на ден. Може да имам много критики към Единството...

— Например?

— Например, че сме фашисти с малоумници начело.

— Продължете.

— Но по тази линия са прави. Преди Големия електромагнитен пулс да изтрие повечето от ония гадости от екраните ни, нещата са били много зле, Тами. Повечето от затлъстялото до спукване население толкова здраво са се били втренчили в пъповете си, че направо са зяпали през задниците си и са се оплаквали, че мирише. Помня това поколение — бабите и дядовците ми. Имаха кръгзор на патици. И специални имена са си имали. Туит-ген, например. И Издънковци — защото са дънили всичко, изискващо повече от пет минути концентрация. Е, разбира се, можели са да вършат по десет неща едновременно и са ги вършели еднакво зле. Ако Големия пулс не бил пратил всичко на боклука, сигурно сме щели да се слепим в една огромна протеинова торба, покрила цялата планета, тръпнеща в мастурбационен оргазъм.

— И сте щели да спестите на галактиката ужасите на това, което всъщност се е случило.

— Още тогава са го знаели — каза Адриан. — Наричали са го Сингуларност. Но тогава... Кутията на Пандора, Тами. Онези малоумни извънземни са я отворили и какво е изскочило оттам? Ние! Ако трябва да съм честен, отново се превръщаме в идиоти. Обвинявам безмозъчните забавления. Вратата, отвори се, ако обичаш.

Адриан тръгна по коридора, кимайки на минаващите офицери, и стигна до мостика. Главният му инженер го чакаше до командното кресло.

— О, здравей отново, Бък, как сме днес?

— Съобщиха ми за извънземния натрапник, сър.

— Така ли? Колко хубаво.

— Проверихме в нашия отсек и открихме малък отдушник с изкъртена решетка.

— И?

— Ами, там е проблемът, капитане. Води до отходните канали.

Адриан приседна и се замисли. Почеса се по брадичката и погледна към главния екран, който показваше истинския звезден пейзаж право пред тях. Въздъхна и каза:

— Бък, кажи ми, ако обичаш, защо в името на Дарвин имаме отходни канали?

— Резерва, сър, в случай че отпадъчно-разпределителната ни всеядно-рециклираща система се повреди.

— Така ли? А тази система някога поврежда ли се е? На кой да е космически кораб?

— Не, сър. Защо да се поврежда? Това е самоподдържаща се биосистема с почти безкрайно дублиране на функции, благодарение на предвидливата нанотехнология, която наследихме от благодетелите си.

Адриан потърка очи.

— Тами?

— Да, капитане?

— Имам ли камери в отходните канали?

— Това е отвратително. Така или иначе, те не се използват, тъй че не изискват поддръжка.

— А защо тогава има отдушник за поддръжка? Някой може ли да ми каже?

Бък сви рамене.

— Дублиране на функции, сър. Втори и Трети закон на механичното инженерство, определени от Гилдията и одобрени от издателския отдел на Диктум екстемпор прокреатора. Имам копие с автограф, ако искате да го видите, сър.

Адриан погледа Бък.

— Изглеждаш... по-добре.

Главният инженер изпъна гръб.

— Благодаря, сър. По-добре съм.

— На лекарства?

— Натъпкан съм, сър.

— Отлично. Значи извънземното е в канала. А онези тунели вероятно дават достъп до целия кораб.

— Да, сър, през вторичните тоалетни улеи.

— Точно така. Свиреп извънземен натрапник. През тоалетните. Със скалпел.

Всички мъже на мостика, седнали или стоящи, направиха гримаси и Адриан направи същото. Борейки се с лазещите по гръбнака му тръпки, той се изправи.

— Бък, колко големи са тези отходни канали?

— Ами, сър, основните части си имат пътечки, а страничните са малки — само ботове могат да минават оттам.

— Пусни ботовете, на настройка „Пълно почистване“, и ги прати. Тами, заключи вторичните улеи. Засега ще изхвърляме отпадъците след себе си. Охрана! А, Нина! Събери още три екипа — ще се срещнем в главния отходен тунел и...

— Няма да Ви трябват, капитане — чу се сладострастен глас иззад Адриан.

Той се обърна.

— А, лейтенант Суийпи! В течение ли сте?

Тя палеше нова пура от угарката на предишната.

— Следим развитието. В момента отрядът е на път към главния тунел. И аз отивам натам, за да координирам размазването. Ще се присъедините ли, капитане? Може да е кървава баня.

— Това обяснява зловещия блясък в очите ти — о, чакай, било е просто отражението от запалката. Съжалявам. А иначе, разбира се, че ще се присъединя.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

— Къде е ключът за лампите? Тами, ще ги засилиш ли? Почти нищо не виждам.

— Съжалявам, капитане, по-силни от това няма как да станат.

— Моля?

— Добре, де, добре. Така по-добре ли е?

— И спри с изкуствените капещи звуци и глухите стенания.

— Ох, добре.

Морските пехотинци се бяха събрали малко по-нататък, обърнати с лице към огромен зеленикав тунел, който според картата на стената се извиваше и преминаваше през целия кораб. Някъде отпред примигваха светлинки.

— Тами!

Светлините спряха да примигват.

Суийпи Броугън остави на пода наметката си и седна върху нея, намествайки се по-удобно няколко секунди, и след това организира бойната си станция, състояща се от малък холопроектор, три носещи се във въздуха терминала и един пепелник за пурата ѝ. Тя запали и хвърли поглед към Адриан.

— Готова съм, сър. Ще водите ли?

Адриан огледа Мъфи и отряда му. Всички бяха въоръжени с бухалки, боядисани в камуфлажни шарки, а някои и маскирани с пластмасови листа и парченца плесен. Адриан завъртя в ръце собствената си бухалка.

— Добре, момчета, време е да си поиграем.

Мъфи даде знак на един от хората си да застане най-отпред. Останалите се разгърнаха встрани, готови за битка. След още един знак отрядът започна бавно да пристъпва напред. Адриан вървеше заедно с Мъфи.

— Струваш ми се малко стреснат, сержант.

— Видяхме снимките на онзи плъх, сър.

— Значи знаете срещу какво сме изправени.

— Да, капитане. Пиле от Ада, дума да няма.

Водещият пехотинец спря, вдигна ръка и приклепна. Следващият пехотинец най-близо до него (или нея) го (я) доближи и двамата се посъветваха за миг, след което вторият пехотинец се върна обратно при Мъфи.

— Сержант. Пред нас има препятствие. Улей в тавана. Сякаш няколко от ботовете са се спуснали от там с висока скорост. На парчета са по пода пред нас.

Адриан се намръщи.

— Бихме могли да субвокализираме всичко това по комуникационните си канали, Мъфи.

— Може би, сър, но честотата може да е компрометирана.

— От пиле?

— Чувствителни човки имат тия пилета. Улавят звукови вибрации. Сега, не казвам, че би разбрало какво говорим — не го казвам, сър. Пилешка му работа. Вържано е, сигурно е по-умно от средностатистическа кокошка, тъй че по-добре да не издаваме позицията си, сър.

— Тъм, добре. Ще видим ли разбитите ботове тогава?

— Да, сър. Но внимателно.

Стигнаха до пехотинеца-водач.

Мъфи каза:

— Чарлс-не-Чък, покривай ни.

Пехотинецът вдигна бухалка.

Рамо до рамо Адриан и Мъфи пристъпиха към отломките.

— Преброявам три — прошепна Адриан.

— Три черупки, сър — каза Мъфи. — Но на всички им липсват части. Били са канибализирани, капитане.

— За какво?

— Не мога да кажа, но ако трябваше да гадая, бих казал, за мека-бот.

— Мека-бот? Колко голям мека-бот?

Мъфи сви рамене.

— Четирийсет-петдесет.

— Стъпки? Как може нещо такова да се побере тук?

Сержантът обърна безизразната си маска към капитана.

— Не стъпки сър. Сантиметра. Може да е роботизиран скелет, нещо, което пилето да надене.

Адриан огледа останките.

— Значи, ги е накарало да се разбият като стадо малоумни говеда, скачащи от скала. След това от отломките си е направило жива бойна броня. И сега трещи по отходните канали.

— Чак ми става жал за плъховете, сър.

— Прав беше, сержант. Не е средностатистическо пиле.

— Сержант, над нас, право напред!

Мъфи моментално се хвърли настрани и се претърколи. Адриан стори същото, в обратната посока, а от един улей падна нещо метално. От една ракетна цев на рамото на механичния скелет се изстреля сонда и проби шлема на Чарлс-не-Чък. Той изгъркори и се строполи.

Бухалката на Мъфи изсвистя надолу, но мекът се хвърли встрани и я избегна. Адриан нанесе свиреп хоризонтален удар със своята бухалка. Мекът се приведе и избегна и нея. Бухалката улучи лявото коляно на Мъфи. Сержантът изрева и падна.

Зад тях останалите от отряда се втурнаха напред, приготвили бухалки.

Машината стреля отново и втора сонда проби бронята на друг от пехотинците, забивайки се дълбоко в лявото му бедро. Пехотинецът отзад се спъна в него (или нея). Бухалките им отхвъркнаха нататък по тунела. Машината се хвърли в мелето, а скалпелът му проблясваше.

— Назад! — изкрещя някой. — Прегрупирай се!

Мекът се покатери по гърдите на един то падналите пехотинци и скалпелът му остави дълбока бразда по шлема му. Когато той (или тя) замахна с бухалката, съществото отскочи в последния момент и оръжието се заби в главата на собственика си.

Дървени трески, натрошени плочки, крясъци и скимтене, тела, гърчещи с по окървавения под — на Адриан му трябваше известно време да осъзнае, че сражението е приключило. Мекът търчеше по коридора и след един завой изчезна от поглед.

Запъхтян, Адриан се изправи с мъка.

— Успях да го видя добре — каза той. — През цялата машинария.

Прегърбен над раненото си коляно, Мъфи вдигна глава.

— Какво видяхте, сър? Аз не успях. Някой друг?

Всички се разприказваха един през друг, но никой не бе успял да го види. Твърде бързо, твърде свирепо.

Адриан се изплю на пода.

— Бяло. Пухкаво. Къса, но остра, жълта човка, очи на луд убиец. Дарвин да ми е на помощ. Няма да забравя тези очи.

— Значи наистина е пиле — изхриптя Мъфи.

Адриан кимна.

— Боя се, че да, сержант.

— Скапан клъвльо!

— Точно така.

Пристигна лейтенант Суийпи Броугън и се огледа.

— Ама че бъркотия. Значи е пиле, капитане? Е, простете ми за езика, но бухалките да вървят на майната си. За това ще ни трябва тежка артилерия.

Обади се Тами.

— Дами и господа, мога да потвърдя вида на създанието, както и няколко допълнителни подробности. Еволюция в действие, приятели. Явно на пилетата им е дошло до гуша от чифлици, курници и поколения непрестанно клане и изтезания. Най-после са решили да отвърнат на удара, а Дарвин е отвърнал на молитвите им. Създанието, с което водите битка, е продукт на естествена евгеника, може би дори природен дисбаланс — и да, наистина е суперпиле. И ако разгледате нещата от негова гледна точка, вие, хората сте пуснали първата кръв, преди хиляди години. Сега е време за разплата.

Суийпи запали пурата си.

— Значи иска война, така ли? Е, да му дадем каквото иска, тогава. С пълни шепи. Но засега ще отстъпим тактически. Мъфи, как е Чарлс-не-Чък?

— Вече има три ноздри, лейтенант, но иначе е добре.

— А ти?

— Нищо, което да не се оправи с туба наногел. Всички сме живи. Извадихме късмет, бих казал.

Тами отново се обади.

— Суперпилето е овладяло пет обслужващи бота. Препрограмираше ги е и ги е пригодило за битка. Доста хитроумно, при това. Както и да е, вече освен срещу суперпилето сте изправени и срещу пет малки танка, и личния му екзоскелетен боен костюм.

— Танкове ли? — намръщи се лейтенантът. — Какви оръжия имат, Тами?

— Копролитни. Бронебойни, лейтенант.

Адриан навири уши.

— Чакай малко! Тами! Копролити? Тия танкове стрелят с фосилизирани лайна?

— Изкуствено фосилизирани, капитане. Подобрени, пригодени за муниции. Смъртоносни, но без мирис.

— Значи — каза Адриан, — това вече не е състезание по надпикаване. Хубаво. Суийпи, оставям тази война на теб и хората ти. Без пленници. Ако врагът оцелее и се измъкне от кораба — и ако след това успее да се размножи, — може да очакваме края на света, какъвто го познаваме. Не просто в галактиката, а в цялата Вселена.

— Разбрано, капитане — каза Суийпи. — Оставете птицата на нас, сър. Стейбълс! Вадете огнехвъргачките! Ще печем пиле.

Адриан пое обратно към мостика.

— Не знам, Тами — каза, докато приближаваше асансьора, — проблемите не свършват.

— Да, странна работа.

— Стигнахме ли до координатите ти? — Адриан влезе в асансьора и му нареди да ги откара до палубата с мостика.

— След два часа и трийсет и пет минути.

— Твърде дълго! Включи Т-ускорителя, по дяволите!

— Клангите...

— Какво ще направят? Ще ни обявят война? Ще се предадат? Ще правят секс? Хайде, Тами, губим ценно време. Откарай ни в онази система с трилобитската планета. Какво ще търсиш там, изобщо?

— Предстои да разбере.

Вратата се отвори, Адриан пристъпи навън и спря.

— Ама чакай... това не е правилният коридор!

Тами се прокашля.

— Капитане, мисля, че...

— Мостикът би трябвало да ми е отляво, не отдясно! Само че е отдясно...

Адриан стигна до мостика и ирисът се отвори.

— Хей! Кой сте вие?!

Вместо сдържаната, сурова Хали Син-Дауър, на командното кресло седеше някаква нейна амазонска версия, облечена сякаш само в черни кожени ремъци, от които формите ѝ изпъкваха буквално навсякъде. Тя се надигна и склучи вежди.

— Комисарю? Има ли проблем? Прегръдка ли Ви трябва?

— Пробл... какво дали ми трябва?

— Изглеждате смутен, сър — каза тя и се примъкна по-близо, поставяйки топла ръка на гърдите му. — Някой не се е държал дружелюбно ли? Някой обидил ли Ви е? На кого да се мръщим, сър? Свирепо ли да му се мръщим, или само малко? Комисарю, изражението Ви ме уязвява! Искам да помогна! Моля Ви, всички искаме да Ви помогнем, нали, приятели?

Тя се обърна към останалите от екипажа на мостика.

Лейтенант Джослин Стикс се бе завъртяла към него. Беше гола от кръста нагоре, обградена от някакво нискогравитационно поле, в което гърдите ѝ се носеха като балони. Гледаше го умолително и приканващо. На комуникационния терминал Джими Идън бе ужасяващо обезобразен от някакви бойни белези — лицето му на нищо не приличаше, а от устата му капеше слюнка. Празната усмивка бе единственото що-годе познато нещо у него.

Седналата на научния терминал, адютант Лорин Тай бе започнала да стене, скръстила здраво крака, вперила поглед нагоре към Адриан.

— Майчице! Намирам се в паралелна Вселена! Като стъкло, но запотено, както се е казвало едно време.

Тами се опита да каже:

— Да, по този въпрос...

— Не сега, Тами. Усещам, че предстои групова прегръдка... не, не ти, Идън. Това е някаква алтернативна версия на земната цивилизация, където всички са нежни, свръхчувствителни и мелодраматични, а най-хубавото — като шимпанзетата бонобо решаваме всички конфликти с невъздържан секс. Тами, ако нямаш нищо против, ще поостана, поне докато не ми омръзне.

Откъм коридора зад Адриан пристигна Принтлип. Чу се някакво изсъскване и нещо топло и лепкаво докосна Адриан по врата. Той го избърса и се загледа в дланта си.

— Какво беше това, докторе?

Светът се промени. Пред него отново стоеше старата Син-Дауър, напълно облечена, а на лицето ѝ бе изписано объркване. Зад нея Стикс седеше на навигационния терминал, за жалост с униформа. А Джими Идън отново бе старото си аз, макар празната усмивка да остана на лицето му. Лорин Тай дори не беше на мостика.

— Е, хайде стига, де — измърмори Адриан.

— Психоактивни вещества, капитане — каза Принтлип. — Предупредих Ви, нали?

— По дяволите! Искам си халюцинацията обратно! Дай си ми я! Многобройните очи потрепнаха на стъбълцата си.

— За жалост, капитане, току-що неутрализирах веществата. Не се ли чувствате по-добре?

— Не, по-зле! — Адриан посочи Идън. — Виж го само! Блах! Виж и Стикс! Има дрехи, макар че са прилепнали, тъй че не е толкова лошо, всъщност, хич не е лошо. Ами че — продължи той, пристъпвайки напред, — бих казал...

Тя изблея.

Адриан спря след още едно просъскване и още едно мокро петънце, този път от другата страна на врата.

— Сега какво?

— Капитане! Несъзнателна загуба на задръжки! Хванах Ви в последния момент. На косъм!

— По дяволите, докторе, всичко разваляш! — Той погледна към Стикс и се усмихна. — Ето, вече всичко е наред, нали?

— Д-да, сър.

Адриан седна в креслото си.

— Представи си само — Вселена, която открито изразява чувствата си. Ужасът и унижението от неодобрителен поглед. Ще се принудим да сме учтиви! Да, ще да е било моментна лудост. Признавам. Но сега съм обратно в света на космическия бяс, бластери и непоносимост. Няма друго място като у дома, нали? Хей, докторе — каза Адриан, понижил глас, — направи ли пълен анализ на онези вещества?

— Разбира се, капитане. Иначе нямаше как да неутрализирам ефектите им.

Адриан се приведе още по-близо.

— А би ли могъл да ги възпроизведеш? Под масата, така да се каже. За, ъм, за учебни цели.

Принтлип си пое мощно въздух и изпусна тъничка въздишка.

— Има терапевтични възможности, признавам, капитане.

— Точно така! За травматични стрес-състояния и така нататък, нали?

— Може би.

— Погледни ме, докторе. Ако някой е в риск да изпадне в посттравматични стресови разстройства, това ще е капитанът на кораб, отвлечен от ИИ-престъпник, а може би дори луд.

— Ей! — извика Тами.

Принтлип се приближи.

— Наблюдавам Ви, капитане, и си мисля същото.

— Така ли? Значи сме на една вълна. Отлично. Тогава забъркай няколко дози от това, става ли? Добре ще ми дойде малко разпускане, за да си върна психологическото равновесие, разбира се.

Принтлип вдигна няколко ръце.

— Стига да мога да Ви наблюдавам в контролирана среда, капитане.

— Малък перверзен... е, добре, вземи си и пуканки, ако щеш.

Тами каза:

— Капитане, еднакво възможно е радулакските вещества да са предизвикали у Вас промяна на възприятията, от която се е отворил прозорец към съвсем реална алтернативна Вселена и това, което сте видели, всъщност още да съществува в една паралелна действителност.

Адриан проскимтя и каза:

— Наистина ли? Е, бих казал, че теорията ти заслужава да ѝ се обърне внимание. Голямо внимание. Задълго.

— Рискът, разбира се — продължи Тами, — би бил, че ще се срещнете с двойника си от другата страна.

— Но тогава може да му дам от коктейла и да го изпратя тук, нали?

— И ще рискувате кораба си?

Адриан махна с ръка.

— Е, ще се оправи, нищо, че ще е ревльо.

— Предусещам пореден епизод.

— Епизод ли?

— Както споменахте по-рано, капитане, наистина изглежда, че живеете в поредица от епизодични кризи.

— Така ли? Сериозно? Хей, Тами, това, което приближаваме да не е твоята трилобитска планета? Еха, какъв зелен, девствен свят! Определено си струва да го посетим, а?

— Стига вече! — сопна му се Тами.

Адриан обаче беше скочил на крака.

— Включи изместеона!

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

След изместването Адриан, Принтлип, Голк и двама охранители се озоваха на тревиста ливада, с редица избелени от слънцето отвесни скали вляво, а право пред тях — няколко странни на форма канари, от които стърчаха дървета със зелени стволоче и люшкаци се клони. Вдясно имаше избуяла джунгла, а зад тях ливадата преминаваше в мочурище. Небето бе светлосиньо, въздухът — сух и горещ.

— Да знаете — промърмори Адриан, докато се оглеждаше, — ако не бяха джунглата и странните дървета, щеше да прилича точно на Северна Калифорния.

Принтлип четеше данни на пентракордера си.

— Капитане, нивата на кислород тук са много високи. Може да се позамаем.

— Нямам търпение да те видя замаян, докторе. — Обърна се към Голк. — Еха, впечатляващо пушкало. Какво е?

Оръжейният специалист погледна към огромното, сегментирано, сферично оръжие, подпряно на рамото му.

— Това е атомно-лазерен защитен мултифазен щит-прихващач „Последен отпор, обречена надежда“ М-2, сър.

— Невероятно, Голк. И какво изстрелва?

— Не изстрелва нищо, сър. Възпира изстрели към мен.

— Разбирам. Значи няма да ми пазиш гърба.

Вареканецът се намръщи.

— Добре отбелязано, сър. Май че пак избрах погрешното оръжие, а?

— Да не те тревожи — отвърна Адриан и се обърна към охранителите. — Както виждаш, телохранителите ми тук... хм, единият сякаш носи рапира, а другият — фотоапарат.

Жената с фотоапарата около врата пристъпи напред.

— Високоскоростен е, сър.

— Чудесно. А как се казваш?

— Нипълбаум, сър. Сали.

Адриан кимна и обърна поглед към другия офицер.

— А ти... лейтенант?

Мъжът извади рапирата си и зае поза ангард.

— Лейтенант Зулу, сър! — каза той с дълбок баритон. — Джералд Зулу.

— Е, поне сме в безопасност от пирати.

Зулу поотпусна рамене.

— Всъщност, сър, срещу закривени саби вероятно ще съм в беда. — После се поразведри. — Но ако ни се изпречи надменен италиански благородник от седемнайсети век, сър, аз съм точният човек!

Адриан въздъхна.

— Е, нека сме оптимисти. Хищниците на тази планета вероятно са от пълзящите, а оръжията им ще са от животинския тип... срещу който явно нямаме надеждна защита, с изключение на добрата стара маймунска тактика: пицене и търчане към най-близкото дърво. Не че кое да е дърво наоколо става за изкачване. Но няма значение! Време е да изследваме! Зулу, двамата с Нипълбаум вървете в джунглата. Голк, качи се на онези възвишения и огледай терена отгоре. Докторе, двамата с теб отиваме към онази купчина канари.

Докато останалите се разпръскваха, Принтлип подтичваше, за да не изостава от Адриан, който се насочи към канарите.

— Капитане, не е ли част от протокола да пазим целостта на групата в евентуално враждебна средфффппрррл... — Принтлип се препъна и се сплеска в първата канара. Напълни се набързо с въздух и каза: — Сър!

Адриан се подпря на един зелен дънер.

— Какво има, докторе?

Белкритът бе вперил всичките си очи в пентракордера.

— Канарата, сър! Има нещо необичайно в състава ѝ. Виждам глутен, целулозни фибри, оцветители на оловна основа... — Принтлип изрита канарата с един от дървените си налъми. Ударът проехтя на кухо.

— Капитане! Канарата е фалшива!

— Наистина ли? Чудя се дали е толкова фалшива, колкото това пластмасово дърво тук.

Зулу се включи по субкомуникатора.

— Капитане, тук е Зулу! Тази джунгла е чудо на науката! Изглежда на тази планета базовата клетъчна структура на растенията и дори хлорофилът са заменени от неорганични полимери! Препоръчвам Ви да извикате научен екип незабавно!

Адриан се прокашля и каза:

— Ще си помисля, лейтенант. Междувременно, върнете се на ливадата.

Голк се обади от върха на възвишението.

— Капитане. На около триста метра вляво от позицията Ви има някакъв силос. Няма признаци на живот.

— Слизай, Голк. Имам подозрения, че нещо намирисва в тази планета природен резерват. Само подозрения. Дотук с доверието към клангите! — Адриан и Принтлип се върнаха на ливадата. След малко Нипълбаум и Зулу излязоха от джунглата и забързаха към тях.

— Капитане! — каза Зулу, размахал притеснително рапира. — Още не намираме трилобити, но открихме почти двацетсантиметров земен червей!

— Беше мъртъв — добави Нипълбаум.

Голк също се върна, нарамил обречената си надежда М-2. Изплю кафява струйка.

— Добре — каза Адриан, — ето как ще продължим. Голк, ти ни води към онзи силос, който си видял. Зулу, ти си най-отзад, отваряй си очите. Нипълбаум... ти продължи да снимаш. Да вървим.

Когато тръгнаха, Принтлип каза:

— Капитане, тази среда не прилична на никакви обичайни ранни епохи от коя да е планета, за която съм чувал. Подобен свят би трябвало да е тучен, да гъмжи от живот, влажен...

— Това място пет пари не струва — отвърна Адриан. — Клангите са наумили нещо. Никога не съм вярвал на малките невестулки.

— А мислите ли, че и Тами крие нещо?

— Искаш да кажеш, с изключение на това къде държи бутона си за изключване? Да, разбира се.

— Относно планетата ли?

— Не съм сигурен. Но не се тревожи, рано или късно ще разберем тайната толкова лесно, колкото адмиралска дъщеря забременява на офицерски пикник. Всичко опира до точния момент,

докторе, а понякога той е лош. Да, Тами можеше да откаже да ни измести, но това щеше да е предупредителен сигнал. Освен това и бездруго бихме взели совалка.

Оставяйки зад себе си района с фалшивите канари и дървета, те излязоха на обрасла с храсти равнина. Силозът бе отпред.

— Това явно има някаква стелт-технология, иначе щяхме да го засечем от орбита. Значи вътре има важни, уличаващи, да не кажа изобличаващи неща.

Нипълбаум изписка.

— Капитане! На изток, сър! Трилобити!

Адриан и останалите се извъртяха рязко. През равнината право към тях прииждаше цяло стадо от създанията, сякаш се разстилаше костелив килим.

— Ще привлече огъня им — каза Голк и застана пред ордата.

— Огън ли? Какъв огън? — попита Адриан. — Мама му стара!

Трилобитите с размери на средно големи кучета, които досега тичаха на всички крайници, се изправиха и извадиха бластери. Енергийни заряди се извиха в дъга от най-предните трилобити и всички се насочиха към Голк.

Обречената надежда М-2 на оръжейния специалист изригна в дефракторни облаци, енергийни и реални щитове, противоракетни лазери, примамки и сватбен ориз. Когато всички светлини се разсеяха, Голк още си беше на мястото.

— Еха — каза Адриан. — Ама че оръжие. Поне докато врагът не стигне до теб и не те пребие с юмруци.

Първите трилобити достигнаха Голк, който изчезна под гъмжащите купчини.

— Към силоза, на бегом! — извика Адриан. — Трябва да се скрием!

Докато търчаха към съоръжението, покрай тях заискриха енергийни лъчи.

— Не виждам врата! — извика Нипълбаум.

— Заобиколете! — каза Адриан. — Не може да няма!

Принтлип изоставаше, тъй че капитанът забави и се протегна.

— Хвани ми ръката, докторе! Не, не тази... не тази... тази ръка!

Зулу и Нипълбаум стигнаха до гладката стена на силоза, а после свърнаха вдясно. Зулу замахна панически с рапирата си към сградата.

Тя отскочи, рани го в рамото, после в челюстта и накрая в бузата. Стенейки тихо, той хвърли оръжието си към стената. То излетя обратно към него, проби дясното му ухо, дясното му рамо и се плъзна по гърба му, след което падна на земята.

Адриан достигна ридаещия мъж в момента, в който той падаше към стената, и изрита рапирата настрани. Вдигна Зулу на крака.

— Стига вече! По-зле съм се порязвал със самообръсначката си! Върви след Нипълбаум! Следваме те.

Десетки трилобити бяха скъсили дистанцията. Близо до силоза вече бяха прибрали бластерите си.

— Открих я! — изпищя Нипълбаум. — Неее! Стига само до коляното!

Адриан я избута и изрита здраво вратичката.

— Влизай! На колене, жено! Зулу, ти стой с мен — ще ги удържим. Докторе, хайде след Нипълбаум!

— Искам да вляза пръв! — извика Зулу, дърпайки назад Нипълбаум, която вече бе наполовина вътре. Тя го изрита в лицето и той се олюля назад.

— Окото ми! Окото ми!

Нипълбаум премина. Принтлип се хвърли към вратичката и се заклеши.

— О, не! Капитане!

— Просто продължавай да говориш, докторе!

— За какво?

— За каквото и да било!

— Сексуалните практики на белкритите са разнообразни и за чужди очи може да изглеждат порочни до крайност, като актовете включват тостери и ярки мраморни топчета, които, когато проникнфлблбнфф...

Принтлип също изчезна във вътрешността.

Адриан подритна Зулу.

— Е, хайде.

— Изгубих си рапирата, сър! Чувствам се като пиян! Губя кураж, когато се напия! Не мога да мисля трезво!

— Хайде влизай, по дяволите.

Омазан с кръв и сълзи, Зулу пропълзя през вратичката.

В равнината купчината там, където доскоро бе стоял Голк, вече беше висока почти десет метра и буквално кипеше.

Първият от най-близките трилобити достигна Адриан. Той изрита създаването в средата и го прати във въздуха. Пристигна втори трилобит — Адриан го сграбчи и го захвърли настрани. Останалите се забавиха и оформиха полукръг около него. Размахваха заплашително множеството си ръце/крака. Сегментираните им антени трептяха.

Адриан им се нахвърли с юмруци и ритници. Трилобитите се разлетяха, претъркулваха се, а някои оставаха по гръб, размахали безпомощно крайниците си. Останалите се оттеглиха, очевидно смутени, и запискаха. Адриан издърпа до себе си един от преобърнатите трилобити и извади бластера му от кобура.

Започна да стреля.

Във въздуха се разхвърчаха парчета екзоскелет. По земята заваляха парчета месо, което приличаше на рачешко. Сегментирани крайници потръпваха откъснати по земята.

Изад Адриан Принтлип се провикна:

— Капитане! Всички сме вътре! Можем да затворим входа, побързайте!

Адриан стреля още няколко пъти, наслаждавайки се на експлозиите от разкъсани тела, след което падна на колене и пропълзя през входа.

Вътре откъм полупрозрачния куполовиден таван се процеждаше мека светлина. Покрай стените се виждаха редици модулярни сандъци, както и компютърен терминал върху подиум право пред Адриан. Зулу и Нипълбаум бяха открили един по-едър сандък и го наместиха пред входа.

Адриан се приближи до командния пулт и го огледа.

— А, ето. Клангски изместеони. Сиово стелт-поле. Аларма — включена. Транспондер — също. Явно сме разритали термитник.

По вратата се почука равномерно. Всички се обърнаха, а Адриан забърза към нея.

Зули изкрещя:

— Кой е там?!

— Преместете проклетия сандък — каза Адриан. — Трилобитите не чукат.

Двамата охранители избутаха сандъка. В отвора се появиха ръцете на Голк. Първо вкара оръжието си, а после неподвижен трилобит. След това се появи и самият оръжеен специалист.

Докато Нипълбаум и Зулу връщаха сандъка на мястото му, Принтлип попита:

— Рани, лейтенант?

Голк поклати глава.

— Щитовете издържаха, докторе. Избегнах смъртта от стадо трилобити. Безпричинното ми съществуване по принуда ще продължи, поне в краткотраен план. — Посочи мъртвия трилобит. — Може би ще искате да сканирате тази твар тук.

Очите на Принтлип се завъртяха в кръг на стъбълцата си.

— Да ги сканирам? О, разбира се! По необичайното им поведение може би подозирате генетична манипулация?

Голк изплю струйка тютюн.

— Имаха бластери, докторе. И ако се вгледате по-внимателно, ще видите препаски... но не и гениталии.

— Хм. Колко любопитно. — Принтлип приклепна до трупа и активира пентракордера си.

Адриан доближи един от сандъците.

— Много усърдно крият този склад — сигурно това в сандъците е политическа бомба със закъснител. Най-последно можем да разобличим клангската конспирация и да променим посоката на цивилизационната еволюция в цялата галактика!

— Каква конспирация, сър? — попита Нипълбаум.

Той прехвърли поглед от резето на сандъка към нея. Стоеше срещу него, зачервена, приковала в него поглед, от който на Адриан му се прииска да изрита сандъка встрани и да я сграбчи в обятията си.

— Ей, докторе?

— Да, капитане?

— Сигурен ли си, че си ме излекувал от онова с отслабените задръжки?

— Разбира се, сър. Но си спомнете какво казах за кислородното съдържание в атмосферата и леко опияняващите ефекти тффблбррр...

— Ясно, разбрах. — Още втренчен в Нипълбаум, той видя, че лицето ѝ е почти озарено, а фокусът ѝ отстъпва пред нещо почти...

безразсъдно. Огледа се, но никъде наоколо не можеха да намерят уединение. Капитанът въздъхна и каза:

— Конспиративната теория, лейтенант Нипълбаум, е още засекретена. Да кажем, че разузнавателният клон на Единството винаги е имал своите подозрения за клангите.

Принтлип се надигна от трилобита.

— Екзосоциобиологическата официална позиция е, че покорството на клангите е в очакваните параметри. — Белкритът си пое бързо дъх и продължи: — Подозренията за конспирация са нещо, което ние, белкритите, считаме за неондбрлрб...

— Така си мислиш, докторе, но явно разузнавачите ни мислят друго. Какво откри при сканирането?

— А! — Принтлип вдигна три от ръцете си, на всяка от които по един пръст сочеше нагоре. — Физиологичната структура определено е клангска, особено в невралните средоточия... тежки биомеханични модификации в горните крайници, както и най-задните... промените в сетивния апарат още не са оптимални.

— Което значи?

— Когато се изправят, сър, визуалните им органи сочат назад, оставяйки ги да разчитат само на примитивна ехолокационна хрррфррлпф.

— Поеми си въздух, докторе. Позволи ми да продължа. Значи изобщо не могат да стрелят. Това обяснява защо не ни улучиха. — Адриан започна да крачи напред-назад, ако и само за да не гледа непрестанно в Нипълбаум. — Клангите си правят армия. Наземни войници, милиарди от тях. Само дето още мислят като невестулки. Голк, когато онези трилобити ти се нахвърлиха, какво се опитвах да направят?

— Трудно ми е да кажа, капитане. Но предвид, че си махнаха препаските...

— Какво? Опитали са се да се сношат с теб?

Вареканецът сви рамене.

— Както казах, нямаха с какво.

Принтлип добави четвърта и четвърти пръст към сочещите нагоре.

— Клангските неврални средоточия са сложно преплетени, капитане. Трудно отделят сексуалното желание и агресията.

— Значи са още недовършени — каза Адриан. — А как смяташ, докторе? Кога ще изгладят проблемите?

— Трудно е да се каже, сър.

— Е, много ти благодаря, докторе. Какво бих правил без теб?

— Добре, сър, ще допусна, че... ами... успехът им е слабо вероятен.

— Дума да няма. — Адриан се върна при сандъка и успя да го отвори. — Хмм. Интересно.

Нипълбаум се присъедини към него, заставайки твърде близо.

— Сър, това прилича на камъни.

— Камъни са — отвърна Адриан. — Истински.

Принтлип също дойде и мина с пентракордера над съдържанието на сандъка.

— Аха. Богати са на триблабомхиум, капитане.

— Шегуваш се! Тези безполезни камъни са пълни с триблитмиум?

— Триблабомхиум, сър.

— Който несъмнено се търси много.

— Доколкото знам, не, сър.

— Ами, за какво се използва тогава?

— Отпадъчен продукт след обработката на тетро-диблабомхиум, който е ключов компонент за... това, което наричате тераформиране.

— Ти да видиш. — Адриан се замисли, а после се смръщи, когато отстрани към него се притисна меко тяло с ухание на мента. — Ъм, Голк!

— Да, капитане?

— Тези трилобити още ли се навъртат отвън?

— Едва ли. Започнаха да се отдалечават, след като изядоха останалите, които направихте на парчета.

— Добре. Вземи Зулу и доктора и поразузнайте. Направете пълна обиколка. Би трябвало да ви отнеме около половин час. Ние с Нипълбаум ще огледаме другите сандъци.

Принтлип каза:

— Капитане, мисля, че...

— По-късно, докторе. Виж, другите те чакат. Хайде, върви. Бързичко! И почукайте, когато се върнете.

Щом тримата излязоха, Нипълбаум полетя към Адриан, разкъса ризата и панталоните му. Събори го на пода.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

В главата на Адриан изжужа повикване. Той изруга.

— Соубек. Не може ли да почака?

Джими Идън каза:

— Съжалявам, капитане, но втори командир Син-Дауър ми поръча да Ви кажа, че е била открадната совалка и може би се насочва към позицията Ви.

Адриан избута Нипълбаум встрани и седна.

— Открадната? Какви ги говориш?

— Съжалявам, сър. Просто междувременно се случиха някои неща. В крайна сметка, липсва ни совалка. О, и главен инженер Де Франк. Той също.

— Бък идва със совалка при нас?

— Не, сър. Лейтенант Броугън ми каза, че последно е видяла главния инженер в безсъзнание, завързан и със запушена уста. Няма как да е откраднал совалката. Но може да е на нея, защото не можем да го намерим.

Адриан потърка слепоочия.

— Идън, дай ми да говоря с втория си командир.

— О, съжалявам, сър! Забравих да Ви кажа — тя е в лазарета.

— Какво? Кой командва тогава?

— Ами, вие, сър. Холограмата Ви, която сте Вие, предполагам. Нали?

Нипълбаум натика една от гърдите си в лицето на Адриан. Той се задави и се прекатури на една страна, а после скочи на крака.

— Включи ме към онова нещо, Идън!

Адриан чу собствения си глас.

— Виждаш ли, братко? Точно това се опитвах да избегна. Знаех, че ще си разстроен.

— Разстроен ли? Защо да съм разстроен? Виж какво, включи измествеона и ме върни на мостика — ще поговорим.

— Бих се радвал, братко, но има шум в системата. Може би тахионна буря. Но така или иначе, не искам да рискувам. А и сега, когато изгубихме главния си инженер, виждаш, че не е удобно, нали?

— Тами, слушаш ли?

Изкуственият интелект въздъхна и каза:

— Виня себе си. Извинявам се. Открих ехо от изтрит файл и го проследих, рекомпилирайки го в движение. Но не внимавах много, тъй като нещата се разгорещяваха в отходните канали и всичко, както се казва, удряше вентилатора.

— Тами?

— Да, Адриан?

— Би ли затрил холограмата без остатък?

— Хей! Това не е нуж...

Тами отвърна:

— Готово, капитане. Макар че трябва да отбележа: двойникът Ви се справяше отлично във Ваше отсъствие.

— Майната му! Първият ми офицер е в лазарета, а главният ми инженер е отвлечен от неизвестно кого и може да се намира на откраднатата ми совалка! Чакай малко! Къде е Суийпи Броугън?

— И тя е в лазарета. Успокойте се! И тя, и командир Син-Дауър разпитват оцелелите от Първи отряд на Мъфи. Колкото до совалката, откраднало я е суперпилето. Освен това ми се струва очевидно, че създаването е отвлякло Бък де Франк. Трябва да се предположи, че Ви очакват преговори.

— Трябва да преговарям със суперпиле?

— Да Ви помогна ли?

— Не, Тами. Совалката приближава ли позицията ни?

— Потвърждавам, капитане. Препоръчвам извънредна предпазливост. Двама морски пехотинци вече са в дълбок криосън, за да може да им бъдат регенерирани големи части от органите и крайниците, което ще трябва да се случи в някоя напълно оборудвана болница, космическа станция или медицински кораб. Междувременно ще им е нужна рехабилитация от интензивни психологически травми.

Докато Тами говореше, Нипълбаум ловко се бе измъкнала от униформата, сутиена и гащичките си и сега лежеше върху дрехите си и подканяше капитана с пръст.

Адриан изскимтя.

— Капитане? — попита Тами. — Казахте ли нещо?

— Мм? Не, нищо, мисля.

— Хм, никога преди не сте го правили. Каква е ситуацията там долу.

— Космата. Изненадващо космата, всъщност.

— Космати трилобити? Колко необичайно.

Адриан стисна лице в шепа и тръсна рамене.

— Не, но хиляди въоръжени трилобити за мен са „космата ситуация“, друже.

— О. А, и преди да забравя, онези клангски палета... не можех просто да ги изхвърля в Космоса, капитане. Приличаха ми на малки сурикати, едни такива сладури. Но подобрени, разбира се. Ако не знаех...

— Стига, Тами — прекъсна го Адриан. — Клангите са подобрени сурикати, и просто си представи що за идиотска извънземна раса е решила, че *това* е добра идея!

— Да, и разузнавателната Ви агенция така твърди в онзи недотам секретен файл.

— Генетично потвърдено е, Тами. Сурикатна ДНК, смесена с радулакска ТНК. Както и да е, значи казваш, че не си успял да ги убиеш. Много мило от твоя страна. Но ако искаш да ми кажеш, че са още на кораба ми...

— Изместих ги на вашата планета, всъщност. На различен континент, все пак.

— Дотук с планетата-екологически резерват, а?

— Е, да, но и двамата знаем, че, както вие земляните се изразявате, това е било само пушилка.

Нипълбаум лазеше по пода към Адриан. Той реши, че това леко го плаши.

— И какво всъщност става на тази планета, Тами? Клангите развъждат ли армия, или не?

— Правят го, просто не особено добре.

На силоза се почука и Адриан каза:

— Влез.

Пръв през вратата мина Принтлип, като отново се заклеши.

— Ъх. Ъх... ъх, когато достигнат последната си степен на растеж, белкритите използват секс-игралки с тегло до двайсет тона и

понякога смазвввфблрлпффф... — Принтлип се изтърколи вътре, пое си пискливо въздух и обърна всичките си очи към Нипълбаум. — Майчице. — След това погледна и към Адриан. — Обилно потене, повишено кръвно налягане, издуване на крайно неприятния външен сексуален полфффблпррр...

— Върни здравия разум на тази жена, ако обичаш! А ти, Зулу, спри да я зяпаш!

Голк влезе последен. Изправи се, свали си шапката и обърса чело, а после кимна на Адриан.

— Капитане. Завършихме обхода. Нищо не открихме. Заключение ми е, че трилобитите са прозрели истината и правилно са решили, че войната е глупаво нещо, тъй че са избягали. О, идва и совалка.

— Да, по този въпрос... дай ми оръжието си, лейтенант. Всички, стойте тук. Тами? Разкажи им какво е положението. Аз отивам да посрещна совалката.

Тя се намираше в равнината, на около трийсет метра от силоза. Докато Адриан приближаваше, ирисът на входа се отвори и надолу се плъзна рампа.

Адриан спря на двайсет метра и вдигна Обречената надежда над главата си, след което внимателно я постави на земята и пристъпи над нея.

От совалката се показва висок до коляно силует и миг след това суперпилето излезе на яркожълтите си, подобни на клечки крачка. Носеше оръжие на морски пехотинец: много-рязана пушка „МегаРазмазвач“ 40-ти калибър. Захвърли оръжието и слезе по рампата, клатейки глава напред-назад.

— И ножа на колана, ако обичаш — каза Адриан.

Суперпилето изкудкудяка подигравателно и свали колана от кожа на плъх, приближавайки се. Двамата спряха на пет метра един от друг.

Адриан погледна създаването в рептилните му очи и видя в тях единствено налудна злоба, същата, каквато бе видял у него първия път. Потрепери, но се овладя.

— Добре, да преговаряме.

Суперпилето закима усърдно и каза:

— Пррок, кудкудяк-кудкудяк-дяк-дяк.

Адриан се намръщи.

— Тами, какво му има на автоматичния ми преводач?

— Нищо, капитане.

— Ама че технологичен провал. Ти успяваш ли да го разбереш?

— Боя се, че не, капитане. Мога само да заключа, че подобренията по него не се простират до речеви способности. Това е пиле, което говори като пиле.

— Е, страхотно, няма що.

— Ще трябва да импровизирате — каза Тами самодоволно.

— Добре! Ще го направя! Ще видиш ти! Хей, суперпиле!

Кудкудяк-кудяк-кудяк-дяк-дяк!

Съществото изду перушина.

— Кудкудяк-дяк, пррррркудяк!

— Некудкудяк микудкудяк сеперчидкудяк!

Суперпилето заора в земята с крака, а после се завъртя и изтича обратно по рампата, ръсейки пера, и изчезна в кораба.

— Може би не биваше да го обиждате така — осмели се да изкоментира Тами.

След малко суперпилето се появи отново, този път повлякло овързания Бък де Франк.

— Прррррлкудкудяккудкудяккудкудяк!

— Всетаякудкудяккудкудяк! — отвърна Адриан. —

Задникудкудяк!

Суперпилето се изплю, въртна се отново и пак изтича вътре. Ирисът се затвори и совалката запали двигателите си с дълбок тътен. После набра височина и след броени секунди изчезна.

Адриан въздъхна и приклепна при Бък. Главният инженер се кокореше насреща му — бялото на очите му се виждаше ясно, а веждите и бузите му бяха опръскани с кръв. Адриан бавно поклати глава.

— Току-що ми струва една совалка, Бък, и още не мога да реша дали имаше смисъл. Да оставиш да те отвлече пиле.

Махна парцала от устата му, а Бък се закашля и каза:

— Съжалявам, капитане. Работех по модификациите, които Тами беше направил на совалката — по-скоро се опитвах да ги разбера — и тогава тряс! Нещо ме удари в тила и бях дотам. Свестих се, докато пробивахме през атмосферата. Онова чудо се опита да ми изкълве очите, и не спираше да кудкудяка!

— Разпитвало те е, Бък — каза Адриан. — Каза ли му нещо жизненоважно за флотската сигурност?

— Ами, аз... трябва да ме разберете! Тази човка! Тези очи от Ада!

— Бък!

— Всичко си казах! — изплака главният инженер. — Съжалявам! Всички кодове! Маршрутите на флотските патрули, минните ни полета и кодовете за деактивиране на мините, декриптиращи ключове, банковата ми сметка! — Той се замята във въжетата си. — Арестувайте ме, капитане! Хвърлете ме във вериги! Пратете ме на земята — трябва да ме съдят! Да ме изхвърлят от флота, да ме заключат, да ми пуснат сонди в мозъка, да ме рехабилитират, да ме лоботомизират!

— Успокой се, Бък. Проклетото създание не е могло да разбере и думичка. — Адриан присви очи. — Освен ако не говориш пилешки. Нали не говориш пилешки? На пилешки ли си говорил?

— Съжалявам! — изпищя Бък.

Адриан го развърза и го издърпа на крака.

— Тами?

— Да, капитане?

— Какви модификации си правил на совалката?

— Това-онова. Дадох на двигателя свръхсветлинен капацитет. Хубави лъчеви оръжия, такива неща. Побъзиках го.

— Направил си свръхподобрения на совалката точно навреме, за да я открадне суперпилето? Суперпиле, което разполага с всички кодове за сигурност на Единството? Що за пангалактическо самоубийство се опитваш да извършиш този път, Тами?

— Казах, че съжалявам!

— Не, не си!

— Хм, да превъртим ли записа?... Добре, де, не съм, извинявам се.

— Сега ще трябва да изловим тази птица.

— Ако договорите съюз с клангите, може да получим и боен кораб клас „Секира“, който да ни помогне в издирването.

— Да, а може да ги помолим и за кораб клас „Дръвник“, както сме тръгнали.

— Не знаех, че имат... о, колко смешно. Ха-ха.

Адриан тупна Бък по гърба.

— Не се тревожи, ще направим пилето на чорба за нула време. Хайде, всички останали са в силоза, крият се от трилобити. Лично аз не мисля, че има защо толкова да се тревожим за клангския експеримент на тази планета, но за всеки случай ще пратя доклад на Единството — добави той, докато събираше и своето оръжие, и това на пилето.

Бък тръсна глава.

— Капитане, не ме ли арестувате?

— Разбира се, че не. Честно казано, не си представям кой би устоял на пилешки разпит.

Стигнаха до силоза и Адриан изрита вратата.

— Хайде, всички, излизайте! Връщаме се на кораба. — Усмихна се на Бък. — Докторът ще те закърпи за нула време.

— Още лекарства ли ще ми даде?

— Разбира се. Цели чували. Ще видиш.

Принтлип избъбри един куп глупости и се измъкна през вратичката, а после изпълзяха Зулу и Нипълбаум — отново облечена, — а накрая и Голк.

Нипълбаум пристъпи към Адриан.

— Капитане, толкова съжалявам! Не знам какво ме прихвана. Боя се, че съм малко, ъм, разпасана, когато пийна. Ще ме докладвате ли?

— Нищо подобно, Нипълбаум — отвърна Адриан и се обърна към Зулу. — Дори жалкото изпадане на Зулу в пълен идиотизъм няма да докладвам. Все пак и на двама ви това е първа мисия. Трябва да се правят компромиси.

Зулу изпъна рамене.

— Сър, ще оставя рапирата си на кораба следващия път и ще взема по-подходящо оръжие.

— Добра идея, Зулу.

— Мислех си за викингска метателна брадва.

— Страхотен избор. Ще те взема при първата ни възможност да акостираме някъде и да грабим и плячкосваме.

Мъжът грейна.

— Благодаря, сър! Няма да Ви разочаровам!

— Тами?

— Да, капитане?

— Измести ни обратно на кораба.

В камерата на изместеона ги посрещнаха Суийпи Броугън и Син-Дауър.

— Състояние на кораба, втори командир?

— Проследяваме совалката, капитане. Струва ми се непонятно бърза за подобна машина, но би трябвало да я заловим без много проблеми.

— Тами? Тези твои поправки по двигателите...

— Да?

— Нали не си прикачил напълно функционален Т-ускорител?

— Не ставайте смешен. Макар че инсталирах прототип на междусистемен ускорител, по който работих за предния си кораб. Теоретично всичко му беше както трябва, но ми липсваха части. С вашите възможности обаче успях да го сглобя — нарекох го Уайнетски ентропичен субпространствено-лиминален И-ускорител...

— Какво УЕСЛИ-ускорител ли? Тами, това е най-противното име, което съм чувал.

— На мен ми харесва!

— Междусистемен ускорител — какво точно значи това?

— Трябва ли да обяснявам? Е, добре. Ако си представим разширението на време-пространството като инерциална сила, която поставяме на хоризонтална ос, а тъмноматерийния субстрат като вертикална ос, моят ускорител отделя една нишка от тази вертикална ос и я издърпва, както човек би издърпал тетива на лък. След като я пусне, обектът, разположен на мястото на стрелата, се изстрелва по хоризонталната ос, но се проектира на нивото на субстрата, избягвайки айнщайновите ограничения на обикновеното време-пространство. На практика, това е мини Т-ускорител, но без динамиката на гравиметричното прехвърляне на масата в Т-пространството. УЕСЛИ-ускорителят не е просто развитие на съществуващите ускорителни системи, а е невероятен качествен скок напред в свръхсветлинната индустрия...

— Тами? Да не си на среща за финансиране?

— Съжалявам, май че наистина преминах в части от предложението, което мислех да представя на конференцията „Свръхсветлинен (и напред!)“ на Лагода-7. Прощавайте. Конференция,

която благодарение на вас, впрочем, вече пропуснах. Но няма значение, защото сега съм на военен кораб и няма защо да се тревожа за финансиране.

— Работи ли този ускорител?

— Е, предстои да разберем, нали така?

— Можеш ли да проследиш кораб с УЕСЛИ-ускорител?

— Няма нужда — отвърна Тами. — Когато активираш УЕСЛИ-ускорителя, не можеш да правиш промени в курса. Като цяло движението е в права линия, поради което ограничителят му се включва на всеки две-до-шейсет светлинни години, в зависимост колко е първоначално зададената дистанция. Затова е и междусистемен ускорител.

Адриан направи знак на Суийпи.

— Лейтенант, ще трябва да ми докладвате после. Имаме да гоним совалка. Бък, научи подробности за УЕСЛИ-ускорителя от Тами. Голк, връщай се в бойния купол и зареди всички оръжия. Принтлип, закърпи Бък и Зулу. Син-Дауър, ти си с мен. Хайде, време е да търчим като изоглавени по коридорите. Готова ли си? Към мостика! Тичай!

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Членове на екипажа се отдръпваха от пътя им, хвърляха се към стените и ги гледаха уплашено, докато Адриан и Син-Дауър търчаха по коридора. Зараждащата се паника в очите на подчинените му стопляше сърцето на капитана. Прекосиха почти четиринайсетте метра до най-близкия асансьор за рекордно кратко време и се хвърлиха в него.

— Към мостика! — нареди Адриан. С периферното си зрение видя, че гърдите на Син-Дауър се надигат едва-едва и се изруга наум, задето не бяха тръгнали в другата посока, към по-далечния асансьор.

— Капитане, отново сте скъсали ризата си.

— Не аз. Нипълбаум.

— О... Това някакво мазило срещу обрив на ареолите ли е? Сигурно е сърбяло до болка.

— Не, така се казва... всъщност да, права си, сърбят ужасно. Облекчението идва, само когато някой ги почеше или позавърти...

Тами се включи по високоговорителя на асансьора.

— Капитанът лъже, командире. Нипълбаум, Аплет, корабна охрана, ранг...

— Имаш ли нещо против да млъкнеш, Тами? Със Син-Дауър водим разговор! Чакай, казва се Аплет? Що за...

— Няма никакъв обрив.

— Забрави за обрива! Опитвам се да ти кажа, че трима са тълпа, ясно?

Тами каза сухо:

— Присъствието ми навсякъде май-май започва да Ви идва в повече, а? Ако този кораб имаше бог, ами че това щях да съм аз! — Гласът му забоботи злокобно. — На практика всесилен, с интелект тъй необятен, че не можете дори да си го въобразите, нищожни смъртни! Най-сетне разбирате! На този кораб никой от вас никога не е сам! Виждам всичко! Знаем всичко!

— Тами — каза Адриан, — защо има холографски близък кадър на този високоговорител, от който се чуваш?

— Ами, няма как да дам близък кадър на лице, нали така?
— А приключи ли с манията си за величие? Малко сме заети.
— Да си говорите за стискане на зърна ли?
Стигнаха до мостика. Син-Дауър излезе първа от асансьора.
— Капитане, отивам на изследователския терминал!
На главния екран примигваше светлинка. Капитанът попита:
— Това совалката ли е?
Джос Стикс се обърна към него:
— Не, сър, това е курсорът.
— Какво? Защо има курсор на главния екран? Няма значение, разкарайте го. И къде е проклетата совалка, ще я гоним ли, или не?
— В момента е на четиринайсет хиляди километра от нас, сър, но бързо я настигахме.
— Все още да — каза Тами, — но усещам, че УЕСЛИ-ускорителят зарежда... — Всички потръпнаха от името, а Тами въздъхна. — Добре, какъв ви е проблемът с името? Някой да каже?
— Никой да не казва! — сопна се Адриан. — Нека г-н Всезнаец Бог на Всичко се сети сам.
— Не е честно! Кажете ми!
Адриан се изплези.
— Ха! УЕСЛИ-ускорителят е включен!
От изследователския терминал Син-Дауър додаде:
— Совалката изчезна, сър.
— Добре тогава, изчислете курса на совалката, преди да включи ускорителя и я последвайте. Бък! В Инженерния ли си вече?
— Да, капитане!
— Пълна скорост. Всичко на максимум, газ до дупка. Скорост от нужда, ясно ли е?
— Да, сър... мисля. Искате да включим на максимална скорост, нали така?
— Точно така, Бък. Доколкото корабът може да издържи. Син-Дауър, накъде се беше насочила совалката?
— Капитане, право към Ръба на познатото.
— О, това е добре — намеси се Тами. — И аз натам бях тръгнал.
— Какво искаш да кажеш? Защо натам? — попита Адриан.
— Защото, капитане, направих анализ от отправната точка на срещата ми с клангите, вземайки предвид инертното ми движение,

начеващия слънчев вятър, микро черни дупки и други особености, както и обикновени гравитационни влияния. Установих, че началната точка на пътя ми е някъде отвъд Ръба на познатото.

Адриан бавно се надигна.

— Майчице, Тами! Нима казваш, че си отвъд Ръба?

— Точно това казах!

— Искаш да кажеш... идваш от Неизвестен сектор? Наистина ли? Кой би предположил?

— Подигравате ми се!

— Суперпиле, а? Тами, признай си! Какво наистина се излюпи от яйцето на Принтлип?

— Не знам за какво говорите.

— Караш ни да гоним птица, пилотираща совалка, която лично си подобрил, точно натам, накъдето искаш да отидем. А совалката използва ускорител, който е елементарен за проследяване, но ще продължи да кара напред, а ние — отзад като на въженце. Тами, не сме идиоти!

— Добре тогава. Сестра Ранчид е на диета, но работеше извънредно. Огладня и по някаква причина репликаторът на храна беше развален...

— Развален? Сериозно?

— Добре, де, аз го повредих? И тя го разбърка в черупката — яйцето, имам предвид, — с високочестотен ултразвук...

— А как е паднал аквариумът?

— Казах Ви! Беше гладна! Не можеше да се спре! Гладът така прави, нали? Както и да е, после я улучих със субзвуков невролапсер. Тя се строполи, удари си главата... за което се извинявам, между другото.

— Суперпилето е едно от физическите ти проявления, нали? Като онова, с което се бих на предния ти кораб.

— Как отгатнахте?

— Идиот такъв. — Адриан седна на креслото си. — На планетата видях пиле с мозък на пиле. Грешка. Да му беше дал високо чело, или огромни темпорални издутини. Но разбрах, когато „говорих“ с него.

— Какво искате да кажете?

— Онова не беше разговор, Тами. Схемата ти за създаване на пилешки двойници — дори не знам защо имаш такава, между другото — е несъвършена. Предаде те елементарната анатомия. И си го осъзнал твърде късно. Гласовият апарат на проявлението ти не е можел да оформи същинска реч, а си забравил да влезеш в автоматичния ми преводач и да изфабрикуваш превод от „пилешки“. Всесилен? Всезнаещ? Богоподобен гений? Няма що, Тами.

Последва дълга пауза, а накрая Тами каза:

— Предайте извиненията ми на морските пехотинци, капитане. Малко трудно се отървах от тях.

— Спри совалката с фалшивото пиле-терорист, ако обичаш. Ще отидем до Ръба на познатото, че и оттатък, стига да намерим дома ти и да те разкараме от кораба ми. Непознатият сектор ни очаква.

Той се изправи, вперил поглед в главния екран.

— Космосът... където никой не е ходил. Ще пътешествуваме през него и ще го обходим. Ще посетим странни нови светове — дай ми близък кадър, Тами. А така. Докъде бях стигнал? Да, странни нови светове. Ще открием тъпата цивилизация, която те е създала. А когато приключим ще сме... в Космоса (обратно)... където вече сме били. Ще посетим стари, но все така странни светове. Непознатият сектор вече няма да е непознат, освен в онези части, където не сме ходили. Там ще си остане непознат, докато не го опознаем. Кое е цялата идея на откривателството, като се замисля... хей, къде ми е близкият кадър?

— Започнахте да плещите — каза Тами. — Долових високи равнина на отегчение сред екипажа.

Син-Дауър се прокашля.

— Совалката се появи, капитане. Прави обратен завой и забавя.

Тами каза:

— Ще я върна в хангара на автопилот.

Адриан седна и се облегна назад.

— Бък, включи Т-ускорителя, ако обичаш. Син-Дауър? Потвърди, че маршрутът ни е правилно определен. Лейтенант Стикс?

Тя се завъртя към Адриан.

— Не мисли за нищо, докато минаваме през Т-пространството.

— Ъм, да, сър.

— И, Стикс?

— Да, сър?

— Можеш ли? Да не мислиш за нищо, имам предвид.

— О, да, сър!

Когато тя отново се обърна напред, Адриан добави:

— Ако не успееш... — И се усмихна, когато тя за пореден път се изви назад — просто си мисли за всички разговори, които си водила тук.

— Сър?

— Обичайните, имам предвид. Таковата, той каза това и после направи онова... И нали знаеш? В смисъл, нали така? Тъъ. Едно такова.

Тя кимаше енергично.

— Да, капитане! Че аз през цялото време си мисля така! В смисъл, откъде знаете, сър?

— Аз съм капитанът, Стикс, а капитаните знаят разни неща. — Той отново се усмихна.

Тя отвърна на усмивката му, а после заби поглед в земята.

Адриан отвори уста, но Син-Дауър го изпревари.

— Капитане, до Ръба на познатото ни остават четирийсет и девет часа и трийсет и шест минути. Сър, това ще е почти рекорд за непрекъснато пътуване през Т-пространството и трябва да имаме предвид риска от неврологична дисоциация, докато защитните полета отслабват, особено след трийсет и шестия час.

— Знам, знам — отвърна Адриан, — започваме да се чалваме.

Тя се приближи към него.

— Има теории, сър, за духовна мрежа, която свързва всички съзнателни същества през обикновеното време-пространство в галактиката, може би дори из цялата Вселена. И като се откъсваме от тази мрежа чрез Т-пространството, започваме да страдаме от тежка самота, а ако състоянието се проточи, щетите за психиката ни биха били необратими.

Адриан кимна.

— Или това, или просто се чалваме.

На мостика пристигна Суийпи Броугън.

— Капитане — изфъфли тя през пурата си, — вече е крайно време за онзи кратък доклад.

— Да, нали?

— Всъщност не виждам как ще е кратък, ако разбирате какво Ви казвам.

— Мисля, че да, лейтенант. Благодаря, че ми напомни. — Той се надигна. — Да се срещнем в офиса ми?

— Бих ли могла да предложа каютата Ви?

— О, играете пинг-понг, значи?

— Сър, морските пехотинци са съвършено обучени във всичко, включително пинг-понг. Разбирам също така — и тя извади пурата си и му се усмихна, — че масата има нискогравитационно поле?

— Тъм, да, има.

— Отлично, сър.

Адриан започна да се поти. Отчаяно се огледа из мостика и срещна погледа на Джими Идън.

— Идън!

— Сър!

— Подготви Т-съобщение за ЗКФ.

— Какво да бъде, сър?

— Да, ще трябва да го напиша, нали? Значи, започни с пълни подробности относно настоящия ни курс...

Син-Дауър се прокашля и каза:

— Ще се радвам да Ви отменя, сър, ако позволите. Ще се свържа с д-р Принтлип, главния инженер и Тами, за да е изряден докладът. Междувременно, сър, двамата с лейтенанта може да си... докладвате. В каютата Ви. В нискогравитационното поле.

Той се завъртя към Син-Дауър.

— Да. Разбирам. Така де, разбира се. Има логика. Благодаря ти, втори командир. — Леко несигурно се обърна към Суийпи Броугън. — Добре тогава, към доклада, да. Ами... последвайте ме, лейтенант Броугън.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Адриан отвори очи и въздъхна. После свъси вежди. Огледа се и видя, че се намира на легло в лазарета. Д-р Принтлип бе зад бюрото си и пишеше бележки в три отделни тетрадки с три от ръцете си.

— Докторе?

Очните гроздове на Принтлип се завъртяха към него.

— А, най-после! — Белкритът скочи от подвижната пътечка и се дотътри до него. — По-добре ли сте вече?

— Ъм, какво се е случило?

— Объркващо е, сър. Скоро след като лейтенант Броугън си тръгна от каютата Ви, отбелязахме, че закъснявате за мостика. След няколко часа първият Ви командир влезе, за да говори с Вас. — Принтлип си пое дъх. — Открила Ви е на два метра и половина навътре в един от отдушниците, където явно сте пропъзтели, преди да изпаднете в безсъзнаффлпrrrrллп...

— Аха.

— Хематоми на шейсет и два процента от тялото Ви. Три счупени ребра, охлузени тестиси, пура, забита в...

— Явно съм изтрил всичко от паметта си, докторе.

— Да. Има остатъчни следи от неврално почистване на паметта, капитане. Разбира се, поставих въпроса на лейтенант Броугън и макар да ме увери, че сте били добре, когато си е тръгнала, долових определени стресови индикатори в речта й, което предполага, че не е била напълно искренффлфлб.

— Разбирам... когато Син-Дауър ме е открила, носил ли съм дрехи?

— Боя се, че не, сър. Облеклото Ви е било разпрано и пръснато по масата за пинг-понг.

— Да. Значи Син-Дауър...

— ... се свърза с мен веднага след като е попаднала на Вас, сър. Направих така, че да Ви изместим директно в лазарета.

— И сте ме сложили в леглото и така нататък.

— Ами, сестра Ранчид го направи, сър, а също така Ви изкъпа и свали подуванията почти навсякъде. Не успя само с вашия...

— Енергийни ремъци ли сте ми сложили? — попита Адриан, докато се мъчеше да седне.

— О, извинете, сър, позволете ми. — Принтлип се пресегна и натисна едно копче. — Така по-добре ли е? Сестра Ранчид установи, че се дърпате, особено що се отнася до проблема с пурата. — Принтлип направи пауза и видимо се изду, наблюдавайки Адриан, а след това каза:

— Смятам, че между Вас и лейтенант Броугън се е случило нещо неприятно, сър. Може би ще е добре да я освободите от служба и да насрочите изслушване.

— Не, нищо подобно!

— Капитане! Правилни процедури на разпит, в комбинация с набор от дисинхибитивни медикаменти...

— Няма нужда, докторе. Да оставим нещата както са, става ли?

Принтлип размаха очи.

— Това Ваше нежелание е много обезпокояващо, капитане.

— Няма значение. Трябват ми дрехи. Колко време ни остава до Ръба на познатото? Откога съм в безсъзнание?

— Сър, поставихме Ви в принудителна кома за дванайсет часа.

— Какво? Защо?

— Данните от мозъчната Ви активност показаха, че сте бил лишен от сън за дълъг период.

— Дума да няма! Ако зависи от мен, докторе, това ще е последният път, когато ще сложиш ръце върху мен! Намери ми униформа!

— Тук има една, капитане, на стола до Вас.

— Това ли? Това е стандартна капитанска униформа. Забрави! Тами?

— Какво сега, свалячо?

— Гледал си!

— Гледах, записах, копирах, архивирах, скрих.

— Измести ми нормална униформа от каютата ми. Колкото до другото, ще говорим по-късно.

— Добра идея. Обмислям най-различни варианти за изнудване, но не съм избрал най-подходящия. Тъй че след ден-два, може би?

— Млъкни и ми дай униформа.

Принтлип застана до леглото, кършейки многобройни длани.

Адриан се намръщи към белкритата.

— Какво сега?

— Адютант Тай иска да Ви види, капитане. В чакалнята е. Но трябва да Ви предупредя за състоянието й...

— Мога и сам да преценя какво е състоянието й. Нека влезе.

Лекарят покърши длани още няколко секунди, което според Адриан беше удивителна гледка, а после се дотътри до една странична врата. Активира ириса, приведе се през прага и каза нещо.

Тай го избута, залитна в лазарета и едва се закрепил на крака. Белкритът загуби равновесие, изгърколи се по пода и се удари в една от работните маси. Адютантът държеше бутилка. Заклатушка се до леглото на Адриан и успя да спре, преди да се блъсне в него.

— А, ейте. Сшусвье ли искаш? Забри. Не от мен'не!

— Адютант, имам чувството, че си пила.

— Съм 'сполезна! Що не? Пехотинците к'мандват 'храната, а пък ти! Кап'тане! Само гъзите... глезите... газите по 'сстава на 'динсв'то кат'... кат'... газач!

Принтлип се присъедини към тях, докато се отупваше с няколко ръце.

— Опитах се да Ви предупредя, капитане. Отново й трябва детоксикация. Но има усложнения.

Адриан примижа.

— Продължи.

— Дълготрайното излагане на радулакската слуз, капитане, е предизвикало перманентни психологични изкривявания, конкретно в неокортеффбллл...

Тай се подпря на леглото, а алкохолът се разплиска по стените на бутилката. Изглежда Адриан мръснишки.

— Т'ва, дет' го вика, кап'тане, е, че си мисля лоши ра'оти, ясно? И виждам нек'ви ра'оти. И чувам нек'ви раоти. П'лошо е, кат съм трезва. П'лошо е. — Тя се облегна назад, за да отпие, и се строполи върху пиццалите на Адриан. — Мм, ръбато.

Адриан погледна намръщено към нея.

— Поне наполовина да я детоксикираш, докторе?

— Трудно е да постигна баланс, капитане, докато продължава да репликира и после да пие алкохол.

— Сложи й имплант, може би?

— Да, програма за поддръжка в субдурален бот. Отлично решение, сър.

Тай зяпаше в тавана, прегърнала бутилката.

— 'Съм безполезна. Цял'то об'шение. 'Сички ноци, к'гат лъсках на адм'рала...

— Адютант!

Тя наклони глава към него.

— Лаеш ли ми, кап'тане? 'Оди се ш'бай.

Адриан измъкна краката си. Тами беше изместил дрехи, с които бе заменил оставените на стола, и той надяна яркозелената риза, обточена със златно, черния клин и обу високите ботуши.

— По-добре я дръж тук, докторе, докато не й сложиш импланта. Когато си готов, прати я на мостика.

— Препоръчително ли е, сър? Ще е наполовина пияна.

— Ще свикнем. Къде са ми чорапите? А, ето. Добре.

Остави Тай да лежи напреки на леглото, докато Принтлип се суетеше около нещо на бюрото си, и се насочи към най-близкия асансьор.

В коридора Тами се обади:

— Офицерите Ви се разпадат около Вас, капитане. Дозите на Бък от, ами, от всички медикаменти са извън всякакви граници. Адютантът Ви е в депресия, предизвикана от радулакска слуз, и с право. А от двамата Ви комуникационни офицери единият е невротик с язва, а другият страда от посттравматичен стрес. Колкото до навигатор Стикс, тя продължава да е пълна въздухарка.

— Още си имам Голк — каза капитанът, докато влизаше в асансьора.

— Ако смятате, че мостиците на радулакските кораби са отвратителни, не сте ходили до бойния купол. Изгубих вече бройката на плювалниците, които съм изместил там, а порно списанията...

— Той е вареканец, Тами. Предците му са били шофьори на камиони. Имам пълно доверие на оръжейния си специалист.

— Значи сте луд, колкото и останалите! Човекът, чийто пръст е на спусъка, има самоубийствени наклонности. Смятате ли, че това е

добра идея, капитане?

— Не е точно „наклонност“, Тами. По-скоро не го е грижа за смъртта. А това го прави безстрашен и спокоен в напрегнати ситуации. Не, смятам, че Голк е пълен успех.

На мостика се натъкна на пилето, седнало в командното кресло.

— Тами!

Пилето се обърна към него.

— Да?

— Разкарай това!

— Не — отвърна пилето. — Харесва ми. Изправи се и прехвърча на пода. — Но понеже отново командвате, покорно се предавам, а виж, мъх! — Пилето се втурна натам.

Адриан огледа офицерите си. Син-Дауър седеше на научноизследователския терминал. Обърна се към него.

— Капитане — каза тя, безизразна както винаги, — радвам се да видя, че сте се възстановили.

— Да. Като нов съм. Ъм, последни новини?

— Пилето не искаше да стане от командното Ви кресло, сър.

— А сега обира мъх от килима, добре, добре, няма значение. Кога пристигаме на Ръба?

— Убедих Тами да излизаме от Т-пространството на всеки шест часа. В момента сме във втората си почивка и минаваме през астероиден пояс около угаснала звезда. Но, сър, отчитам нещо странно зад кораба ни.

— Странно ли? — Адриан стигна до стола си и избута няколко пера, преди да седне. — В какъв смисъл странно?

Пилето вдигна глава и я килна настрани, мърморейки:

— Започва поредният епизод.

— Ами, сър — започна Син-Дауър, взряна в мониторите, — следи ни малък кораб, конфигурация — неясна. Горивната система е много необичайна. Засичам остатъчни следи от сяр и метан.

— Включи камерата към задния край на кораба.

Образът се смени.

— Не го виждам, втори командир. На какво разстояние е?

— Три цяло и двадесет и един метра, сър.

— Какво? Невидим ли е?

— Не, сър, но се намира в органичен облак, ъм, това са трюмните ни отпадъци, които разбира се съвпадат със скоростта ни, поне докато не сменим посоката.

— Разбирам — каза Адриан. — Знаеш ли, не съм се замислял досега. Из галактиката сигурно се носят стотици хиляди купчини лайна. Както и да е. Казваш, че този малък кораб се крие в трюмните ни отпадъци.

— Вече излиза. Масата му е половин килограм.

— Увеличи. Нека го видим.

Образът се размаза, коригира се и мина на фокус. Адриан бавно се приведе напред.

— Син-Дауър, сигурна ли си, че това е космически кораб?

— Да, сър.

— Но... това е лайно. Големичко е, вярно, но съм виждал и по-големи.

— Ъм, сър. Това лайно има антигравитационни двигатели, набор повърхностни сензори, оръжейни гнезда и нещо, което прилича на прозорци.

— Еха — обади се Джими Идън от терминала си, — какво е ял оня, от който е излязло това?

Син-Дауър застана до Адриан.

— Капитане, предварителният ми анализ е готов. Предстои да осъществим първи контакт с нова космическа извънземна раса. Според скенерите обитателите на кораба са миниатюрни насекомоподобни създания с кошерен разум, спонтанно еволюирали вероятно поради непрестанен радиоактивен обстрел. Сър, започнаха да излъчват сигнал на примитивни радиочестоти.

— Страхотно! Откриваме нови, странни и абсолютно отвратителни форми на живот! Защо не може да е цивилизация на високи, изваяни жени, които никога не са изпитвали ласката на истински мъж? Облечени като хотелски прислужници, с къси полички и високи ботуши, и с онези прически, дето приличат на разтопена сватбена торта? Сенки под очите, няколко слоя пудра, фалшиви мигли, златист филтър... Но не! Какво имаме? Ще си стиснем ръцете с едно лайно!

Идън ахна.

— Капитане! Имаме превод на сигнала от лаененците!

Адриан се завъртя.

— Лаененците? Хм, харесва ми. Какво казват, Джими?

— Искат да говорят с Бог, сър.

— Хм. Приеми и ги сложи на изчакване, Джими. — Адриан се изправи. — Добре тогава. Първи контакт, при това започва добре, макар че може да свърши в някои шубраци край пътя. И ето, аз ще съм богът им! Тами, прожектирай някаква холограма. Нещо, което би трябвало да впечатли буболечки, които живеят в лайно. О, и когато превеждаш заповедите ми, нека изглеждам подобаващо внушителен.

Пилето го доближи.

— Отказвам! Тук има само един бог и това съм аз!

— Ти ли? Добре, тогава ще включим специални ефекти. Син-Дауър, измисли подходящ богоподобен образ, който да говори вместо Тами.

Тя погледна капитана си неразбиращо.

— Съжалявам, сър, нищо не ми хрумва.

— Добре тогава, да помислим...

— Аз не виждам проблем да се появя като това пиле — каза Тами и скочи на командното кресло.

— Пилетата ядат насекоми — отбеляза Адриан. — Ще докараш инфаркт на целия кошер. Не, мисля си за гигантско, сегментирано лайно — от тия, дето ги мъчиш по цял час, — с чифт крака, чифт ръце и големи светнали очи. Кажим им здрасти, спусни им няколко заповеди, които си пасват с уставите на Единството, и ги предупреди да не поглеждат зад завесата. А, да, и си дай име. Нещо като Най-големия лаененец.

— Промених си решението — каза пилето и се смъкна от стола. — Всичко е в ръцете ти, о, Адриан, Бог-лаененецо.

— Уплаши ли се, Тами? Защо така?

— Съвест, капитане, нещо, което не просто не можете да проявите, но и не можете да проумеете.

Адриан изсумтя и се върна на креслото.

— Грещиш, Тами. Това е обичайна процедура в Единството. Първо ги стъписваме, после ги прецакваме.

— Не ми звучи честно.

— Освен това, вече им създаваме светове, нали така? Сметище по сметище. Но се чудя, Син-Дауър, тези малки лайненца вече пътуват

в космоса. Имаш ли представа откога се катерят по технологичната стълбица?

— Според обичайните равнища на развитие, сър, би трябвало да са хиляди години, макар че прогресът обикновено съдържа дълги периоди на застой, после бурно развитие, още застой и така нататък. Но за тези, ъм, лаененци, имам чувството, че са се развили много по-бързо, за дни или може би часове.

— Ето това е смуц...

— Капитане!

— Джим... о, Поласки. Какво има?

— Затвориха ни, сър. Мисля, че сме ги оставили на изчакване твърде дълго. О, ето още едно повикване...

— И?

— Ами, казват нещо като „Вече владеем Вселената“. Жалки земяни, вие и жалката ви хегемония трябва да коленичите пред нас или да посрещнете окончателната си гибел. Имате две микросекунди за отговор.

Син-Дауър изсумтя и каза:

— Капитане, корабът им изчезна. Целият им вид... целият им вид е напуснал физическата реалност, възнесли са се на по-високо ниво на съществуване. Секунда, сканирам... сър, отпадъците вече са само, ъм, купчина фекалии. Изчезнаха.

— Е, това беше забавно. — Адриан се изправи. — Поне не ни унищожиха. Отбележи инцидента, втори командир, и да се връщаме в Т-пространството.

— Като за епизод, този смърдеше — каза Тами.

— Почти колкото опита ти за остроумие, Тами.

— Остроумие ли? О, разбирам. Тоалетен хумор, ха-ха-ха. Разбира се, че точно това имах предвид, понеже знаем, че интелигентността и остроумието са тясно свързани. Започнах игра на думи, но предвид, че никой не се засмя, доказах собственото си твърдение, че интелектът и остро...

— Някога да си чувал израза „да биеш умрял кон“, Тами?

— Не, защо да правя нещо такова, ако е вече умрял? И жив да беше, нямаше да го бия. Всъщност ценностите зад тази поговорка са крайно съмнителни в етически план. А, парченце от нокът!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

— Т-съобщение от Космическия флот, капитане.

— Леле, колко ли им струва изпращането чак дотук. Прехвърли го в офиса ми, Поласки.

Там Адриан седна на бюрото си и отвори файла. Добре познаваше мъжа на екрана. Злобната му усмивка го накара да въздъхне.

— *Точно така, Соубек. След като изгубихме Прим, аз съм адмирал Танг Прикъл. Имам следните заповеди за теб. Първо, благодаря, че ме поздравяваш за повишението, но и да ми целуваш задника, нищо няма да спечелиш, тъй че мълчи и слушай. Добрите новини: заповедта да бъдете унищожени при първа възможност е отменена. Лошите новини: отмяната е временна. Лоши са за вас, разбира се. Сега ме слушай.*

Научноизследователският кораб на ЗКФ с варекански екипаж Лесна работа липсва. Проучвали са Ръба, сектор деветнайсети, когато сме изгубили контакт с тях след среща с извънземен кораб с формата на поничка. Както се оказва, според последното ви съобщение, точно натам сте се насочили. Ама че щастливо съвпадение. Прикачам последните известни координати на Лесна работа.

Танг се облегна напред на бюрото си.

— *Последният сигнал от тях беше неясен. Били са нападнати и говореха нещо за предстоящо галактическо нашествие от огромна вражеска сила. Предполага се, че при това положение ще ви изпратим помощ, но сега сме в лека престрелка с мизантарите, които в момента са оттатък чисто бялото и всичките ни кораби са заети. В хубава бъркотия ни замеси, Соубек. Студентите от Академията на Земята изгориха твое чучело вчера, така ме изпратиха. Беше трогателно, всъщност. Ще ми липсва това място.*

И така. Заповедите ти са да определиш естеството на това галактическо нашествие. Спаси когото можеш от Лесна работа, ако

вече не е на парчета. Извади каквото можеш от останките и анализирай какви оръжия са ги причинили, а ако взривят и теб — е, лоша работа. Танг — край на връзката.

Адриан затвори файла. Пилето влезе в офиса и махна с криле, скоквайки върху бюрото.

— Метални топчета! Може ли да ги изям?

— О, моля те, заповядай.

— Хмм, може да заседнат в пилешкото ми гърло. По-добре не. И така, беди на хоризонта. Трябваше да се досетя. Следват ви като, ами, като трюмни отпадъци.

— Значи си слушал.

— Разбира се — отвърна Тами. — Е, какъв Ви е този Танг?

— Старият ми сержант-инструктор.

— Ама че повишение!

Адриан се намръщи.

— Няколко години по-рано го бяха понижили от адмирал. Инцидента във Фишбин. Провери си архивите.

— О, разбирам. Този е за освидетелстване, защо не са го изхвърлили от флота?

— Високопоставени връзки... както обикновено. — Адриан се изправи. — Зареди всички оръжия, Тами. И този път, включи ги на максимална степен. Няма да разменяме изстрели. Влизаме с намерението да ги разкатаем. Първо стреляме, после питаме, ясно?

— Не. Ако първо стреляш, ще унищожих всичко. Кого ще питаш после?

— Именно.

— Капитане, нали сте наясно, че този непознат извънземен нашественик може да е, ами може да са ми събратя.

— Хрумна ми.

— И въпреки това искате да ги унищожите!

— Повече от всякога. — Адриан внезапно сграбчи пилето за шията и го вдигна.

— Пуснете ме!

— По майчина линия съм от фермерска фамилия, от старата школа. Извивали вратовете на пилета за забавление, понеже много им доскучавало по равнините на Айова. Опитвам се да се сетя как се правеше. Извиваш и рязко натискаш надолу, мисля.

— Да не сте посмели! Ще си направя второ, по-голямо! Пробвайте да извиете врата на пиле, което Ви гледа от горе надолу! Ще Ви изкълва очите!

— Вече направи това с Бък, доколкото си спомням. Е, поне се опита.

— Е, добре, имам проблеми с главния Ви инженер. Просто се позабавлявах. Всичко си каза, да знаете, включително за аферата си с някаква учителка, когато е бил в десети клас, и как трябвало да се ожени за нея, след като я забременил, но той избягал.

Адриан остави пилето обратно на бюрото и седна.

— Еха, разкажи ми повече.

— Онова семейство още го издирва. Май че даже са обявили незаконна награда за главата му, безсрочно. Не сте ли се питали защо човек с клаустрофобия ще се запише на космическа служба?

— Всъщност, да, питал съм се. Е, това е то, миналото, Тами. Объркана купчина глупости, безнадеждни желання и нещастни разкаяния. Горкият Бък. Хванал се с по-възрастна жена на колко, на шестнайсет? Трябвало е да остане с нея, със или без деца. Щеше да е по-щастлив.

Пилето изпробваше целостта на шията си, проточвайки я насам-натам и после наклони глава.

— Реакциите Ви на определени неща продължават да ме объркват, капитане. Има стара човешка поговорка за мъже с два мозъка — големия в главата и малкия в пениса, и как повече мислите с малкия...

— Смени темата, ако обичаш. Малкият ми мозък наскоро получи лоботомия. — Адриан се изправи. — Е, чудесен малък разговор, даже си оставил курешки на бюрото ми. Погрижи се да ги разчистиш, преди да си тръгнеш.

Адриан се върна на мостика.

— Пол... о, пак ти, Идън. Отвори каналите за свързка по целия кораб. Искам да направя изявление.

— Готово, сър.

— Внимание, екипаж. Скоро ще стигнем до Ръба на познатото, където вероятно ще посрещнем в безнадеждна битка неумолим враг, който иска да унищожи цялото Единство, както и всички форми на

живот в галактиката. С други думи, поредното приключение на капитан Адриан Соубек и екипажа на *Своенравното хлапе*.

— Съветвам всички ви да свиквате. Подобни ситуации може да възникват всяка седмица. Ще гледаме смъртта в очите. Ще се сражаваме с ужасяващи сили и кръвожадни противници. Ще разкриваме тайни и вероятно ще се отвращаваме от тях. Но трябва да разберете едно и не се съмнявайте в него: никой няма да умре на този кораб! Само имайте предвид предупреждението ми за картинки с котета.

— След малко ще трябва да застанете по постовете си. Правете това, за което сте обучавани. И ако все пак се взривим, е, такъв ни бил късметът. Приятели, понякога Космосът просто е гаден. Капитанът — край на връзката.

На мостика се възцари мълчание, с изключение на едно дразнещо бибипкане, което така и не спираше. Адриан се огледа.

— Откъде по дяволите идва този противен звук?!

Срещна само неразбиращи погледи. Син-Дауър отиде до терминала си и провери датчиците.

— Източникът е неизвестен, сър.

— Тами?

Пилето излезе от офиса.

— Не гледайте мен. Не, сериозно, стига сте ме зяпали.

— Не е някой от тъпите ти специални ефекти?

— Не.

Адриан включи канала към инженерния отсек.

— Бък! Докарай екип тук. Имаме неидентифицирано бибипкане.

— Веднага, сър!

Пристигна и адютант Тай, залитайки леко, и се насочи към охранителния терминал, като приседна внимателно, сякаш столът щеше да я ухапе. Адриан я изгледа.

— Добре дошла отново, адютант.

Тя се завъртя в стола си и свъси вежди.

— Н' съм била винаги такава.

— Добре ми изглеждате, адютант.

— Не ме интересува как изглеждам. За виденията говоря. Призраците.

— Призраци ли? Какво правят тези Ваши призраци?

— Искат да ме прегръщат. — Тя потръпна и се втренчи в екраните си, започна да върти копчета и да натиска ръчки. — А този на Адриан е най-зле. Хм.

— Какво има, адютант?

— Това е охранителният терминал. За какво са всички тия копчета?

— Мен ли питаш? — Адриан въздъхна. — Разбери за какво са, Тай, при това скоро, чакат ни проблеми.

Син-Дауър каза:

— Капитане, излязохме от Т-пространството и приближаваме Ръба. Пристигаме след шест минути.

— Сканиране?

— Нищо от тази страна на Ръба, сър — каза Син-Дауър.

— А отвъд него?

— Не съм сканирала там, сър, там е Непознатият сектор.

Адриан бавно се завъртя към нея.

— Втори командир, нали си наясно, че Ръба е произволна линия в Космоса, която представлява просто една символична граница и нищо повече? И когато сканираме отвъд Ръба, просто го преместваме по-нататък? В този смисъл *винаги* ще има Ръб на познатото, както и Непознат сектор отвъд него.

Тя наведе глава.

— Извинете, сър. Май не съм помислила по въпроса.

— Разшири скенерите до Непознатия сектор, Син-Дауър.

— Разбира се, сър, веднага. Ооо.

— Е?

— Точно от другата страна чакат над деветдесет хиляди кораба с бойния профил на дреднаути.

— Разбирам. А някакви следи от *Лесна работа*?

— Няколко атома тук-там, сър.

Адриан се изправи.

— Репулсорни щитове. Изпразнете абсорбиращите плочи и ги пригответе за поемане на удари с пълна мощност. Оръжията — включени и насочени. Син-Дауър, какво правят онези кораби?

— Просто си стоят, сър. Един от тях е малко по-напред, почти на Ръба.

— С форма на поничка ли е?

— Да, сър, вече сме достатъчно близо за визуално потвърждение.

— На главния екран! Да видим върховните си врагове.

Вражеският кораб наистина бе с формата на поничка, озарен от хиляди ярки, разноцветни светлини по горната си част.

— Капитане! Корабът зарежда оръжията си!

— Тези, които приличат на захарни пръчици ли?

— Ами, не, сър. Това са просто светлинки.

— Какви оръжия, тогава.

— Неизвестно, сър. Не, чакайте! О, обикновено оръдие.

— Колко?

— Ъм. Едно, сър.

Адриан седна, за да може да се приведе напред.

— Едно ли? Колко е голямо?

— Един момент... диаметър два сантиметра.

— Как, в името на Дарвин, това е поразило *Лесна работа*? Не, тук става нещо друго.

— Ами — предположи Син-Дауър, — ако и деветдесетте хиляди са се прицелили в един-единствен кораб, и са стреляли едновременно...

— Може би — измърмори Адриан, потърквайки челюст.

Поласки се обади от пулта си.

— Сър, непознатият кораб ни вика.

— С образ ли?

— И с образ, и със звук, сър.

— Включи ги.

На главния екран се появи мостикът на вражеския кораб. Бе претъпкан със странни, неразбираеми механизми, към които бяха прикрепени множество органични телесни части. Създанието, застанало на издигната платформа по средата, бе нещо като куб върху два различни крака и се състоеше от най-разнообразни части от тела, събрани от десетки органични видове: безброй очи в какви ли не конфигурации, уши, носове и усти, както и тук-там козина или пера. Една сочна, начервена уста се отвори в десния край на тази част от създанието, която гледаше към тях.

— Ние сме плогите. — Гласът бе женски. — Ние сме Колекцията.

— Да, виждам — каза Адриан. — Аз съм капитан Адриан Соубек от кораба на Единството *Своенравното хлапе*.

— Сканирахме ви. Ще дадете своя дан на Колекцията, а това, което не съберем, ще бъде преобразувано в непознати животински субпродукти. — Една от няколкото ръце посочи напред. — Искам левия Ви клепач да се присъедини към Колекцията, капитан Адриан. Премахнете го и го подгответе за изместване.

— Хмм — измърмори Адриан и се обърна, когато чу шум зад себе си.

Ирисът се бе отворил пред инженерния екип, предвождан от самия Бък. Главният инженер носеше чук.

— Разпръснете се — нареди той на хората си. — Намерете проклетото бибипкане.

Тогавя Бък видя пилето. Изпищя, вдигна чук и се хвърли към него. Тами изквака и отскочи встрани в последния момент, преди чукът да се забие в пода. Бък го погна, продължавайки да пищи. Офицерите потърсиха скривалища, бягайки от пътя на двамата.

На главния екран капитанът на плогите каза:

— Анализ. Лов, ритуализиран. Неприятни речеви еманации. Успокояващи бибипкания. Интересно познание.

Тами откри изхода, втурна се през него и затича по коридора. Бък го последва с дивашки рев. На мостика офицерите се изправяха на крака сред хвърчаща перушина. Бибипкането сякаш се усили. На комуникационния терминал Джими Идън стисна глава, разкривил лице в агония.

— Аааа! Бибипкането!

През пръстите му закапа кръв, а той се строполи от стола си и се сви на кълбо на пода.

Джос Стикс се притече до него.

— Джими! О, Джими! Ти си, ами..... и аз, се втурвам... и викам „О“, Джими!

Адриан въздъхна и активира канала към лазарета.

— Докторе, измести Джими Идън за лечение. И дръж канала отворен. — После се обърна към плогския капитан, прокашля се и каза: — Съжалявам. Та, докъде бяхме стигнали? А, да, десния ми клепач...

— Не. Левия. Нямам интерес към десния. Грозен е.

— Ами, нали знаете, че можем да клонираме левия клепач и да ви го дадем, като така предотвратим всякакви кръвопролития и прочие?

— Клонирате?

— Да, реактивирани стволони клетки, модификация според генетични инструкции. Всъщност хирургът на кораба ми има мой генетичен материал, както се полага на всекиго от екипажа, тъй че можем да създадем левия клепач направо там. Мога да ви го приготвя след около шест минути.

— Наистина ли? Масови кланета и унищожение на раси не са необходими?

— Никак дори — каза Адриан и отново седна.

— Хм. — Плогският капитан сякаш се замисли известно време и каза: — Добре. Предполагам, че ще се върнем в родната си планета, в галактиката Зенофил на другия край на Вселената.

— Какво искате да кажете с това „другия край на Вселената“?

— Не знам, но ми хареса как звучи. Добре де, в съседната галактика.

— Съгласен съм — каза Адриан. — И следващия път, когато ви се прииска някоя част от тяло, вдигнете телефона и си поръчайте. Ще ви я пратим по куриерска совалка, а ако отнеме повече от дванайсет месеца, ние поемаме разноските.

— Приемлива договорка. Много щедра.

— Разбира се, има допълнителни условия, тъй че прочетете дребния шрифт. Но вече си ви представям добре установени, пасивни приемници на телесни части отвсякъде в познатите галактики. Когато си създадете добра пощенска система, може да разширите Колекцията си геометрично, без дори да ставате от дивана.

— Удивително предложение, капитане. Предлагате, доколкото разбирам, едно капсулирано съществуване, в което пасивността се насърчава чрез вселенска мрежа за пазаруване.

— Точно така. Купуваш с един клик. Представям си плоги, големи колкото планети. Само имайте предвид, че нямате право на рекламации.

— Подобно съществуване — отбеляза плогът замислено — предполага полуинтелигентна апатия, непрестанното множение на реакционни, глупави мнения по всички въпроси, подигравки с каквито

и да било образователни стандарти, повърхностно привличане към краткотрайни моди и бляскавост и ужасяващата способност да приемеш и най-скудоумната реклама. Трудно ми е да си представя цивилизацията, която описвате, капитане.

— Нищо подобно. Приканвам Ви да разгледате файловете с информация за земната история от двайсети и двайсет и първи век.

— При все това, ето ви, кръстосващи дълбините на Космоса.

— Така е. Получихме електромагнитен шут отзад, който временно затри по-голямата част от това. Като се замисля, капитане, бих Ви предложил да си подготвите възможността за цивилизационно затъмнение, за момента, когато сте прекалили с невротичното си, тъпоумно зяпана в пъповете си. На нас добре ни подейства.

— Удивително, капитан Адриан Соубек. Благодаря Ви за този крайно осветляващ разговор. Ще забележите, че деактивирам универсалното всеунищожавашо оръжие на кораба си. Остатъчните му полета се свиват, тъй че няма да се разпаднете, попадайки случайно в радиуса им, както се случи с предишния кораб на цивилизацията.

— Какво? Значи дори не сте стреляли, а *Лесна работа* е унищожен от някакво остатъчно енергийно поле от зареждането на оръжието Ви?

— Правилно.

— Малко съм объркан. Ако обичате да колекционирате неща, защо имате оръжие, което унищожавя всичко?

— Въпросът Ви е добър, капитан Адриан Соубек. Академиците от университетите на Колекцията несъмнено ще дискутират проблема, когато разговорът ни бъде разпространен сред плогите. Предусещам десетилетия дебати, а също и дълги периоди на отегчение и мисли за самоубийство. Виждам, че всичко ще съвпадне с началото на универсалната пазарна мрежа.

— Точно така, капитане! Университетите са едни и същи навсякъде.

— Много неща споделяме, Адриан Соубек, и ще станат още повече, когато получа този ляв клепач.

— О, да. Докторе, пратката готова ли е?

— Да, капитане. Но при липсата на очна ябълка, боя се, че изглежда малко, ами, отпуснат.

Плогският капитан каза:

— Това е само временно, имам око за целта точно тук... — обърна се с мъка извънземният, — което гледа към вътрешността на ануса ми. Както виждате, капитане ще си пасне идеално.

— Колко очарователно — каза Адриан. — Докторе, измести клепача.

Плогският капитан каза:

— Мога да потвърдя, че клепачът пристигна. Сега ще се върнем в собствената си галактика, пътешествие от не повече от милиард години. Довиждане.

Адриан махна.

— Чао-чао.

Когато връзката прекъсна и на главния екран се върна изображението на плогската флотилия, която вече се оттегляше, Адриан се облегна назад.

— Може да освободите бойните постове. А аз очаквах хаос и битки. Е, какво да се прави. Тай? Изпрати ли охрана да спре Бък?

— Не.

— Направи го, ако обичаш. О, Поласки, а ти изпрати Т-съобщение към Флота. Съдържание: галактическо унищожение — предотвратено. Всички могат да са спокойни. Лична бележка до адмирал Танг: следваща задача? Нека и двете са подписани с: искрено ваш, Адриан Соубек.

Един от инженерите на Бък застана до капитана.

— Сър. Не открихме източник за това бибипкане.

— Шегуваш ли се? Не се шегуваш. Добре, върни се на пост, явно ще трябва да свикваме. Тами? Пилето ти живо ли е още?

— Едва-едва. Връщам се към мостика. Не Ви ли предупредих за Бък?

— Все тая. Слушай, не мисля, че плогите са те създали.

— Естествено, че не са!

— Е, какво следва?

— Какво мислите? Напред към Непознатия сектор!

— Добре тогава. Към Непознатия сектор. Кой знае какво ще открием там? Е, ние ще знаем, когато го открием. Навигатор, ускори до четирийсет процента от светлинна скорост и задръж така.

— Капитане — каза Син-Дауър, — прекосяваме Ръба... не, още е пред нас. Сега го прекосяваме... не, извинявам се, още е пред нас...

— Благодаря, втори командир, можеш вече да спреш.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

След само осем секунди Джос Стикс изписка и каза:

— Пет непознати бойни кораба току-що излязоха от Т-пространството, капитане! Вдясно на борд, на дваисет хиляди километра. Зареждат оръжията си и вдигат защитните си полета!

— Това е то! — Адриан удари по страничната облегалка на креслото си. — Всички по местата! Код „Червено“! Обърни ни с лице към тях, навигатор. Син-Дауър! Идентифицира ли си вече врага?

— Да, сър. Фалангейски пирати!

— Фалангейци! Страхотно! Безмилостни са. Затвори всички външни отверстия!

Пилето пристигна и изкудкудяка.

— Какво, пак ли?

Поласки се обади от комуникационния пулт.

— Капитане, капитан Мондо Ви търси.

— На главния екран, Поласки.

Фалангейците някога били подчинени от ектапаловите в ранната им агресивно-колониална фаза, но оттогава бяха успели да си спечелят независимостта и бързо се превръщаха в досадници от галактически мащаби. Бях повече или по-малко хуманоидни, ниски и едри, с миниатюрни глави и чела с формата на подпирачка за врата. Широката уста на капитан Мондо се разтегли в зъбата усмивка.

— Аз съм Мондо! Капитан на *Претоварения*, старши плячкосник на този атакуващ флот.

Адриан се изправи.

— Аз съм капитан Адриан Соубек от *Своенравното хлапе*.

— А! Прочутия капитан Адриан Соубек.

— Е, щом си чувал за мен, Мондо...

— Какво? Не. Никога не съм чувал за Вас. Придадох Ви илюзорен престиж, за да изглежда победата ми още по-славна, само че всичко развалихте. Няма значение. Превъзхождаме ви. Отворете всичките си шлюзове. Имаме боклуци като за пет кораба за вас.

— Няма да вземем никакъв боклук от вас, Мондо.

— Разбира се, че ще го вземете. Ще се изумите колко много можем да натикаме по стаите, килерите и нишите на кораба ви! Някои от нещата може би дори струват нещо! Ще ви натоварим с вещи, а самите ние ще се отървем от тях. Ще бъде толкова освобождаващо! За нас, разбира се. Предайте се, капитан Соубек, или ще последва битка, в която несъмнено ще ви унищожим!

Син-Дауър каза:

— Капитане! Изместителният ни неутрализатор е пробит! Из всички коридори се появяват разбити мебели и всякакви джунджурии!

— Ха-а! — надсмя им се Мондо. — Отвлякох ви вниманието! Успех! На̀ ви! На̀ ви! На̀ ви още!

— Тами!

— Заемам се — каза пилето. — Готово. Мултивариантната фазоизместваща програма вече работи. Всякакви други опити за изместване на нещо на борда ще се провалят.

На главния екран Мондо вдигна кокалест юмрук.

— Осуетени! Сега ще ви нападнем! Ще пробием щитовете ви! Ще отворим вратите и шлюзовете ви насила! Ще ви залеем с още и още неща! Имаме тонове макраме! — Капитанът се обърна към един от офицерите си. — Миндо! Огън!

— Да, Мондо. Всички оръжейни гнезда са прехвърлени на гръм-майстор Мумбо! Мумбо стреля... сега!

— Прииждат боклуци! — извика Син-Дауър.

— Защитни мерки!

— Твърде много са, сър!

— Пригответе се за удар!

Корабът потрепери, когато първият залп дреболийки се удари в репулсорите. На главния екран проблеснаха парченца стъкло и строшен порцелан, понесоха се капки разтопена пластмаса. Един тежък удар разтреса целия кораб, запращайки го първо на една страна, после на другата и обратно на първата.

— Какво беше *това*?

— Миналогодишни курабийки, сър — ахна Син-Дауър.

— Играта загрубява! Голк! Отвърни на стрелбата с всички лъчеви оръжия, но дръж кулите в готовност за още техни залпове. Дай им да се разберат!

Лъчите прогориха бразди в щитовете на вражеския кораб. Той се заклати и изстреля още джунджурии от безбройните си дула, последвани от откос стари дивани.

— Тами! Защо не ни изместиш по-далече от това?

— Ами, някои от тези неща ми харесват. Особено холокартите с кучетата, които играят покер...

— Тами! Щитовете ни не могат да понесат още много!

От инженерното се чу гласът на Бък:

— Капитане! Щитовете ни не могат да понесат още много!

— Много благодаря, Бък.

— Уви — каза Тами, — петте кораба са ни приклезили от всички страни и близостта им рискува катастрофална верижна реакция, ако опитам да изместя кораба. Във всеки случай, инстинктите ми за самосъхранение още не са се задействали.

— Разкатават ни, Тами!

— Мога да позволя на още няколко библиотечки да преминат...

— Не!

Два от диваните бяха оцелели след контрамерките, макар единият да гореше, засегнат от един отразен лъч. Първият, който улучи *Своенравното хлапе*, го разтърси зловещо. Хората летяха встрани, забиваха се в стените, търкаляха се по пода. Вторият диван се вряза право в средата на кораба и изкриви щита му. Целият съд се олюля, като ритнат между краката.

— Право напред! — извика Адриан. — Ще се врежем в тях и ще се измъкнем!

На главния екран корабът на Мондо ги доближаваше опасно. Включи всичките си тръстери, за да се отдръпне от пътя на *Своенравно Хлапе*.

— Тами! Електронни контрамерки! Преодолей изместителните им неутрализатори! Изолирай всички вещи с котки и котенца на кораба ни, включително електронни и холоизображения!

— Готово! Цел?

— Алфа-кораба! Този на Мондо! Измести! Измести!

След миг от високоговорителите се чу гласът на Мондо.

— Не! Нееее!

— Сега — изръмжа Адриан, приведен напред в креслото си. — Прати им обратно всичко, което изместиха при нас! И прибави всяка

джунджурия, която намериш из каютите на екипажа. Измести!

Откъм бойния купол Голк изруга и извика:

— Къде ми отидоха косматите зарове!

— За добра кауза е, Голк — каза Адриан. — Навигатор, обърни ни на осемнайсет градуса надясно. Странични кули, цел — делта-кораба. Стъклени топчета — онези с формичките вътре: пълен залп, сега!

Нов вражески откос, този път напукани порцеланови чинии, се разби от лявата страна на *Своенравното хлапе* и отново събори екипажа. Син-Дауър каза, пресипнала:

— Капитане! След три секунди ще ни улучат четири древни точково-матрични принтера!

— Дръжте се за нещо!

Ударите бяха като поредица шутове отзад. Носът се килна надолу, а кърмата — нагоре. Сграбчил страничните облегалки на креслото си, Адриан видя как Джими Идън — с прясно превързана глава — полетя напред и се заби в главния екран, където остана за миг на фона на осеяния с джунджурии Космос, преди да се свлече и да падне на глава.

— Джими! — изкрещя Джос. — Ама ти такава, в смисъл...

— Стой на пост, навигатор! Включи задните тръстери, преобърни ни на сто и осемдесет градуса. Лъчеви оръжия на кърмата, прицелете се в двигателните капсули на делта-кораба! Голк, фокусирай лъчите на една контактна точка. Задръж така секунда и половина и стреляй на същото място с релсотрона!

— Потвърждавам, сър. Но заровете ми...

— Търкалят се из Космоса, Голк, сигурен съм, че ще са ни на късмет!

— Добре казано, сър. Благодаря. Цел — прихваната. Стрелям сега.

Четири лъча се събраха в една точка на защитния екран на делта-кораба. Последвалият изстрел бе една мимолетна черна точица. Лявата част на вражеския кораб се прекърши като парче картон, а от дупките в корпуса се разпиляха пластмасови градински животинки, като експлодираща гаражна разпродажба.

На мостика на *Своенравното хлапе* всички тържествуваха, освен Адриан.

— Навигатор! Завърти ни по гръб, наляво, наляво! Десните тръстери на пълни обороти, за да коригират траекторията. Обратна тяга, също на пълни обороти! Син-Дауър, подсили предните щитове! Готови за сблъсък!

На главния екран към тях се въртяха хиляди компактдискове, проблясващи с отразена светлина. Кулите по кърмата стреляха трескаво, прихващайки дисковете, преди да нанесат щети.

Предният екран разцъфна ярко като бушуващо слънце, а после угасна като клечка кибрит в канавката.

— Щитът е деактивиран, капитане! — докладва Син-Дауър. — Петият вражески кораб се насочва към нас!

— Гръбните тръстери отзад на пълна мощност! Коремните отпред също! Бък! Включи антимаатерийните двигатели на пулсов режим!

— Врагът стреля! Капитане! Градински гноми! Три хиляди четиристотин...

— Започни пулсациите, Бък! Трябва да изпреварим тези гноми!

— Правя всичко възможно, капитане! Задните тръстери не реагират, мисля, че са задръстени с джунджурии!

— Тогава отиди да ги разчистиш!

— Заемам се, капитане!

— Навигатор! Антимаатерийни двигатели, сега!

Корабът се раздрусва рязко и се изстреля нагоре.

— Гномите приближат, сър!

— Задни защитни кули, Голк! Огън, огън!

— Превключил съм на ръчно, сър! Мрете, гноми, мрете! Аха-ха-ха-ха!

— Изглед от кърмата!

Главният екран показва устремените към тях гноми. Някои махаха с механични ръце.

— По дяволите — изсъска Адриан — тези махащите са на практика неунищожими.

— Велики Дарвин — промълви Син-Дауър, — що за луда раса ги е създала?

— Земляните, втори командир. Точно така, ние. Един от най-мрачните периоди в човешката история.

Гномите експлодираха на купчини, докато Голк стреляше бясно със защитните кули, но гномите бяха прекалено много и приближаваха прекалено бързо.

Тогава от тръстерите на кърмата изригнаха зелени пламъци и парчета джунджурии. *Своенравното хлапе* се понесе напред и за миг сякаш гномите махаха за довиждане, но после отново приближиха, махайки за здрасти.

— Навигатор! Преобърни ни надясно!

Голк крещеше неудържимо.

— Този идва след мен! Не мога, не мога... Ааааа! Не, улучих го, ха-ха-ха!

— Сър, гномите са самонасочващи се! Не можем да им избягаме!

— Не мога да повярвам! Самонасочващи се гноми, ама че дяволска работа. Тами!

— Да, капитане?

— Създай изместително поле след нас.

— В Космоса?

— Чу ме! И настрой изместеона на следните координати...
24,7:19,89.

— Добре... сега какво?

— Измести!

Зад *Своенравното хлапе* почти всички гноми изчезнаха.

Появиха се устремени с пълна скорост до фалангейския епсилон-кораб. Ударът бе изключително зрелищен. Епсилон-корабът се строши на три парчета сред облаци ледена пара и стотици хиляди извънземни кукли с поклащащи се глави.

— Сър! Останалите три кораба се престрояват!

Адриан изсумтя.

— Подгответе се за още едно нападение. Състояние на щитовете?

— Тези на носа са неактивни, сър. Тези на кърмата са на осемнайсет процента. Десните са на седемдесет, а левите — на четирийсет и един. Гръбните — на шейсет и три, коремните — на единайсет. Не сме добре, сър. Когато онези джунджурии започнат да достигат корпуса ни, ще понесем катастрофални щети. Ще изгубим хора.

— Тами? Тези твои инстинкти за самосъхранение...

— Хммм, разбрано, капитане. Уви, в момента съм почти свръхестествено спокоен. Смъртта, както осъзнавам, може би е дори облекчение, някакъв вид свобода...

— Тами!

— Съжалявам, но попаднах на някои варекански листовки. Има какво да се каже в полза на това просто да се откажеш и майната му на всичко. В крайна сметка, в дългосрочен план...

— Идиот такъв, няма да има дългосрочен план, ако не сме живи, за да планираме каквото и да е!

— Но и дори и така да е, какъв е смисълът? Защо просто да не спрем?

Всички тръстери се изключиха, а после и двигателите. Корабът се понесе безжизнен в Космоса.

— Върни ни на линия!

— Съжалявам, Адриан — каза Тами. — Време е пилето да прекоси пътя.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

От мостик, натъпкан догоре с джунджурии, капитан Мондо се ухили.

— Виждате ли? — каза той самодоволно. — Трябваше ни само едно добре прицелено порцеланово прасе и ги спряхме моментално. Безпомощни. Уязвими. Добре се бихте, капитан Соубек, дори вдъхновено. Загубите ни са сериозни. Но победата е моя. — Фалангеецът посочи към мостика си. — След миг, Вашият мостик ще изглежда така. Ще имате пет секунди да му се насладите, преди да ви унищожим в акт на безсмислено отмъщение.

Един от офицерите му, почти заровен в боклуци, се обади.

— Мондо! Непознат кораб току-що излезе от Т-пространството, на трийсет и два градуса от вляво на борд! Сър! Стрелят!

Мондо зяпна изненадан и миг по-късно екранът угасна. По *Своенравното хлапе* преминаха ударни вълни.

Син-Дауър докладва:

— Сър! Два от фалангейските кораби са унищожени. Третият бяга. Да стреляме ли по него?

— Не — отвърна Адриан.

— О, няма значение, неизвестният кораб току-що го унищожиха.

Външното изображение се фокусира.

— Сър... — ахна Син-Дауър. — Това е модифициран кораб от Доброжелателите, най-ранен модел, от Епохата на първия контакт. Но не разпознавам тези капсули, сякаш са добавени...

— Открити кабинни — поправи я Адриан.

— Сър?

— Повярвай ми, това са, Син-Дауър. Поласки, отвори комуникационните честоти.

Мостикът на екрана приличаше на нещо от музей, с изключение на командното кресло — прокъсан, износен кожен диван. Мъжът, проснат на възглавниците, беше огромен, а тлъстините скриваха

краката му почти до коленете. В една ръка държеше бира, а в другата — нещо с вид на дистанционно. Той примижа и каза:

— Ей, Ади, ама че съвпадение, а? Както и да е, знаеш колко мразя джунджуриите.

— Здравсти, дядо. Изглеждаш ужасно.

— Кофти комбинация — каза мъжът. — Неестествено дълъг живот и безкрайни запаси от бира. — Той се почеса по наболата брада и се ухили смутено. — Знаеш как е. Няма ли да ме представиш на офицерите си?

Адриан изсумтя.

— Мисля, че могат да се досетят, но добре. Хора, това е дядо ми, печално известният Хари Митс, Крадецът на бъдещето, все още най-търсеният мъж в галактиката.

— Крадец ли? Моля ти се, това прозвище вече не ми подхожда, нали така? — Хари вдигна бирата си за здравица. — Радвам се да се запозная с всички. Особено с пилето. Как върви, Тами?

— Закъсняхте, сър! Свършвах ми оправданията.

Адриан удари по облегалката на креслото си.

— Трябваше да се досетя!

— Хайде, хайде — каза Хари. — Тами е сложно програмиран, ако искаш да знаеш. Откраднах го от екип по Времеви корекции. Така или иначе, трябваше да те доведем дотук. Знаеш, че не се зарадвах, като разбрах, че си се присъединил към Единството. — Хари се приведе напред, доколкото можеше. — Гледам да съм в течение, разбира се. Сдоби се с кораб по-бързо, отколкото очаквах, но моментът е много подходящ. Знаем, че лижеш задниците на малоумниците, тъй че трябваше да ти отнема всякакъв избор. За да можеш после да кажеш, че не си имал избор и прочие... Затова използвах Тами.

— Защо е всичко това, дядо?

— Родителите ти. Забъркаха се в каша. Плениха ги на една планета, не много далече отук. Да ти приличам на човек, готов за наземни мисии?

— Къде е Пружинко? Обикновено той се занимава с това.

Хари посърна.

— Изгубих кучето, Ади. Черна дупка. — Обърса влажна буза. — Почти две години станаха.

Адриан скръсти ръце.

— Значи искаш да спася родителите си, с които не си говоря и които решиха да имат дете, чак като станаха на по колко? Сто? Така ли, дядо?

— Чака ги екзекуция. Всеки момент. Или още по-зле, може да ги поробят за остатъка от неестествено дългия им живот.

— В Непознатия сектор ли?

— Разбира се! — Хари се изправи с мъка. — Спазих си правилото, стояхме далече от територията на Единството! Всяка година се оттегляхме все повече и повече заради тия негодници. Какво ти бях казал за малоумниците? Безконтролна експанзия чрез незаслужено технологично превъзходство, вечно кланящи се пред боговете на ненаситността. Какво стана с чистия, неподправен авантюризм? А, да, никога не е съществувал!

— Дядо, прав си. През първите ми осем години странствахме повече, отколкото цялото Единство, откакто съществува. И можеш да си продължиш така, все пак, галактиката е голяма. Колкото до мен — съжалявам, бягането от проблемите не ми приляга. Знаеш го. Единството има нужда от ново мислене и аз ще им го създам, дори да трябва да им го натикам в гърлата.

— Не можеш да спечелиш, Ади. Ядат идеалисти за закуска.

— Стари аргументи, дядо.

Подпухналото лице на Хари се разкриви.

— Виж! Образовал си се от шейсетарски телевизионни сериали. Това не е истинският свят, Ади!

— Ще бъде, когато приключа.

Син-Дауър се прокашля.

— Капитане? Двигателите са отново на линия. Насочили сме се към некартографирана звездна система.

Адриан въздъхна.

— Добре, дядо. Кажи ми за злата планета и злите извънземни, които са пленили нашите.

— Значи ще ги спасиш?

— Така изглежда. Ще го запиша като „неидентифицирани земни жители, пленени от извънземни“. Би трябвало да свърши работа.

— Така си мислите Вие! — озъби се Лорин Тай. — Всичко ще им кажа! Че сте отроче на тримата най-големи предатели на човечеството!

— О, колко невъзпитано от моя страна — каза Адриан. — Дядо, това е адютант Лорин Тай, свързката ни с Единството.

— По един във всяка опаковка, а?

— Опаковка, кораб, всичко.

— Изтрий ѝ паметта, преди да се върнеш в Единството.

Адриан поклати глава.

— Така биха направили малоумниците. Освен това, на колко други хора трябва да изтрия паметта, за да пазя тайната ти? Съжалявам, заслужих си поста, не съм мамил нито веднъж, за да го получа. — Той се изправи. — Намираме се отвъд Ръба, точно това, към което Единството се стреми. Ще установим контакт с агресивна извънземна раса и може да ги вразумим малко. Всичко засега е според устава. А когато приключим, ще се върнем в територията на Единството и ако имаме късмет, ще успокоим мизантарите.

— О, аз ще го направя, като отплата. Ще ги накарам бързичко да спрат. Спаси момчето ми и жена му и докато се върнеш, всичко ще е наред. — Хари си отвори поредната бира. — С мизантарите се знаем отдавна, а някои тайни предпочитам да не разкривам пред никого.

Изпи половината кен, оригна се и се ухили на Адриан.

— Разкажи ми за извънземните, дядо.

— А, да. Ами, малко е проблематично. Те са раса само от жени, които никога не са срещали мъж, заради някаква древна генетична аномалия, която направила мъжете излишни — е по-излишни от обикновено. Както и да е, въпросът е, че не можеш да слезеш с извадено оръжие. Ще ти трябва потайност, Ади. Това е мисия за един-двама души. И Тами, разбира се. И тук идва интересното — ще трябва да се модифицираш физически, Ади. Трябва да си жена. С дълга коса, вдигната нагоре, и сума ти евтин грим. Ще ти изпратя една от полицейските им униформи. — Хари направи пауза и погледна към Син-Дауър. — Бих казал, че първият ти командир ще ти свърши идеална работа за спътник.

— Ще ни дадеш останалата информация, докато се приготвяме — каза Адриан, докато излизаше от мостика. — Втори командир, идваш с мен. Тами?

— Идвам!

Забелязвайки съмнението по лицето на Син-Дауър, Адриан се усмихна.

— Аз, ти и пилето, какво може да се обърка?

Влязоха в асансьора и Адриан нареди да слязат в лазарета.

Тами изкудкудяка и каза:

— Капитане? Нещо се случва на мостика Ви. Искате ли да видите?

— Плямпането е нормално...

— Всъщност, темата е дали да започнат бунт.

— О.

Син-Дауър каза:

— Капитане, мисля, че трябва да знаем за това.

— Втори командир, шокиран съм да разбера, че одобряваш подобно нарушаване на личната неприкосновеност.

— Това е Вашият мостик, сър. Личната неприкосновеност не е право, а привилегия, когато си офицер на работа. — Тя се поколеба, но след това каза: — Тами, покажи ни записа.

Асансьорът спря и пред тях се появи холоекран. Адютантът говореше:

— ... пълно неврологично пренаписване и изтриване на всички блокове памет, включващи изменнически спомени. Ще бъде отново достоен капитан! Ще се гордеете да служите под негово командване!

Поласки и Джос Стикс бяха обърнали столовете си към нея и я зяпаха мълчаливо, а Бък де Франк бе пристигнал и сега седеше на креслото на Адриан. По някаква причина Голк също беше там, облегнат на стената. Бък отговори пръв:

— Излекува ме от клаустрофобията ми.

— Какво? Не, не е! Толкова си надрусан, че не би трябвало дори да си тук! Освен това в отсъствието на капитана се позовавам на правото си да поема командването!

Джос Стикс вдигна ръка:

— Ама тя може ли да направи това? В смисъл, това е кораб от ЗКФ, а пък тя е цивилен офицер. Един вид, такова... какво? В смисъл, наистина? Тя? И вие всички един вид: да, тя? Ама тя пие, нали? Така де, един вид, то се вижда. И тя вика, „О, слушайте ме!“ Ама, в смисъл, 'що? Тя е пияна! В смисъл, наистина?

— Добре казано, лейтенант Стикс — вметна Поласки.

Адютантът се обърна към него.

— Ами ти? Ти даже нямаш думата, вие сте роднини! Значи и ти си крил тайна!

Поласки сбърчи вежди.

— Не, за пръв път чувам за цялата работа. Казаха ми, че е далечен братовчед, това е. Освен това беше само едно лято. Той беше на десет или нещо такова. Аз бях на осем. Влезе рано в Марсианската военна академия, а оттогава съм чувал само приказки. Най-добър във всичко!

— Измамник! Лъжец!

— Няма доказателства, че е мамил — каза Де Франк.

Ирисът на мостика се отвори и влезе лейтенант Суийпи Броугън, повела трима морски пехотинци. Огледа се, извади пурата от устата си и каза:

— Както казват, вкарваш си главата в отходна тръба и смърди. Тъй че, какво е това, което ми накъдря космите в носа сега? Дали не е полъх на... ами не знам, неподчинение?

Адютант Тай се поизправи, залитна леко и пак се поизправи.

— Искам да арестувате капитана, още щом се върне. Той е внукът на Хари Митс!

Зашумоля хартия — Голк разопаковаше поредното парче тютюн. Натика го в устата си и го раздъвка. После каза:

— Дядката може да е дете на Мао и Сталин, няма значение. Престъпленията не се предават по наследство.

— Влязъл е в Академията с фалшиво име!

— Едва ли. Има си правителствени служби, които следят за тези неща. И нещо повече — не е твоя работа, адютант.

— Освен това, Мао и Сталин са били мъже, как ще имат дете?

— Не този Мао. Лили Мао, живееше на моята улица, държеше една закусвалня на ъгъла на Пета и „Фич“. — Голк изплю кафява струйка. — Страховита жена. Родата ѝ си падали да прегазват животни на пътя — затова неделният им специалитет винаги ми се струвал малко странен. Както и да е...

— Какви ги бръцолевшиш? Казах ви на всички, поемам командването!

Суийпи Броугън издуха малко дим.

— Как ли пък не. Главен инженер, Вие ли сте това там на креслото на капитана?

— Да, лейтенант.

— Удобно ли Ви е там? Ще постоите ли, докато той и вторият командир се върнат от мисията си?

— Лейтенант, не си усещам лицето и живея в бяла мъгла с розово по краищата, а от време на време виждам пеперуди и патици край онзи прозорец там. А, и външните кабинки на другия кораб много ми харесват.

— Чудесно — каза Суийпи, а после се обърна към адютанта. — Госпожичке, трябва да се вземеш в ръце. Сигурно е от пиенето, а и от онази радулакска слуз. От която те измъкна капитанът, между другото. Дарвин е свидетел, Тай, той ти спаси живота.

— Мразя ви всички! — изпищя Тай и вдигна ръце пред себе си. — Не! Прегръщачите се върнаха! Капитане, стойте далеч от мен! — Тя се разтрепери. — Спрете да ме тупате по рамото! Махнете се всички! Без групови прегръдки! Не! Спрете! Аааа!

Обзета от спазми, адютантът се строполи на палубата.

Джос Стикс притича до нея.

— Леле, видяхте ли го това? В смисъл, какво? Призраци? И зяпахме, все едно... какво?! Ама кой, такава? И после взе да пищи, едно такава, „Ааааа“ и падна! И сега е в безсъзнание, глейте само! Викам си... леле.

— Оставете я — каза Суийпи. — Трябва ѝ да поспи малко, да поизтрезнее. Така, приключихме ли вече? Хубаво. Още не съм се съвзела от доклада с капитана...

В асансьора Адриан въздъхна.

— Изключи го, Тами.

Син-Дауър поклати глава.

— Сър, адютантът...

— Ще се оправи, Син-Дауър. Както сама каза преди няколко дни, нов капитан, нов екипаж, нов кораб. Трябва да се ориентираме в ситуацията.

Тя го гледа дълго време, без да продума.

— Да, сър, като че ли трябва.

Пилето закълва килима.

Стигнаха до нивото на лазарета и излязоха от асансьора.

Откриха Принтлип и сестра Ранчид край проснатия на едно легло Джими Идън.

— Как е, докторе? — попита Адриан.

— Гръбначната регенерация е завършена, капитане. Очакваме пълно възстановяване.

— А нещо за мозъка му можете ли да направите?

— Има само леко сътресение, което вече лекуваме...

— Не, имам предвид, можете ли да направите нещо за мозъка му?

— Ъм, не. Боя се, че не. Освен ако не опитаме пълно неврално презареждане със специфични ганглии, като използваме стволови клетки с фокус върху корпус калосум и разбира се неокортекслббрфл.

— Звучи ми добре — каза Адриан, усмихвайки се на сестра Ранчид. — А, моята сестра, която не се страхува от работа. Забравих да изразя благодарността си, задето се погрижи за мен. Никога не съм се чувствал по-добре, несъмнено заради нежното ти докосване.

Жената пребледня и се строполи на пода. Адриан дотича до нея.

— Докторе!

Принтлип извади пентракордера си.

— Хмм, като че ли е припаднала, капитане. Силно чувствителните ми обонятелни рецептори долавят повишени ендорфини в резултат от пристигането Ви... или може би е заради пилето.

Адриан подпъхна ръце под мишниците на жената и я повдигна.

— На онова легло там — каза той.

— Защо не това тук? — попита Принтлип.

— Не, онова, по-далечното. Така, по-добре да не бързаме. Нека не стресираме тялото й... така, докторе, би ли пооправил възглавницата? Да, не, не, нагоре, надолу, надясно, да, така става. Ето, готово.

— Сър, какво Ви води в лазарета?

— О, да! Имам нужда от пълна физиологична модификация.

— Най-сетне! Предполагам сте се спрели на по-съвършената белкритска форма?

— Какво? Не. Искам да ме превърнеш в жена.

— Капитане! Предвид характерните за пола Ви и подсилени от начина на живот поведенчески модели, силно Ви препоръчвам да не извършвате подобна психологическа промяна!

Син-Дауър бързо се намеси:

— Докторе, напълно необходимо е! Мисията ни го изисква. И без половинчати мерки. Мисля, че е нужна пълна биохимична промяна. Капитан Адриан Соубек трябва физически и емоционално да бъде превърнат в жена.

Адриан присви очи към нея, но после внезапно се усмихна.

— Права е, докторе. Пълна промяна. Действай.

Пилето въздъхна.

— Виждам накъде вървят нещата.

— А когато сме готови — продължи Адриан, все още усмихвайки се на Син-Дауър, — вторият ми командир и аз ще се нуждаем от уединена стая, където да се преоблечем в, ъм, културно-специфичното си облекло. Което, вярвам, ще включва високи токчета, много къси полички и много тънки чорапогащници. О, и грим, разбира се. Представям си как нещата се разгорещават сериозно — във връзка с гримирането, имам предвид.

Принтлип размаха объркано многобройните си ръце, а после си пое дълбоко въздух.

— Добре, тогава, капитане. По-добре легнете. Заради пълния набор от ускорителни вещества това може да се окаже болезнено. Нещо повече, ще трябва да активирам полето за манипулация на материята по отношение на ужасяващите Ви външни гениталии, за да извърша инверсия...

Адриан седна на леглото до това на Ранчид.

— Извинете, докторе, не чух последното...

Включиха се силови полета, които го приковаха към леглото.

— Хей! Това нужно ли е?

Принтлип се придвижи по подвижната пътечка, по-близо до капитана.

— Ще смекча болката, доколкото мога, капитане, но процесът на пенилна инверсфлбббл... не би трябвало да продължи дълго.

— Хей, имаше достатъчно въздух, за да го кажеш ясно...

— А сега, нека изключим висшата Ви мисловна дейност ето... така.

Капитанът примигна и погледна доктора. Когато Принтлип го доближи, Адриан изръмжа.

— Знам, капитане. Първични инстинкти. Извънземна форма на живот. Инстинктивно желание да ме разкъсате. Класическа човешка

реакция. Разбираемо.

Адриан продължи да ръмжи, задърпа се срещу силовите полета.

— Сега ще изключим и миниатюрния Ви, но мощен примитивен мозък и ще поемем контрол над базовите Ви анатомични функции.

Адриан каза:

— Гаа блулублгаа!

— Отлично, отлично! Сега — ендокринната Ви система. О, да, обливат Ви топли вълни, нали? Същият хормонално-индуциран хомеостатичен поток някога е съществувал при жените над определена възраст, бил е познат като травматична менопауза...

Син-Дауър се приведе по-близо с блеснали очи.

— В съзнание ли е изобщо, докторе?

— Ами, не.

— Ще го направите жена докрай, нали?

— Командире?

— Искам да кажа с всичко и го настройте на, ъм... два дни преди началото на менструацията.

— Не разбирам релевантността на това към мисията.

— Личностната промяна, докторе, трябва да е абсолютно автентична.

— Хм, да, така е, предполагам.

— О, и нека да е лош ден, в който всичко ѝ върви наопаки.

— По-добре да го сложа в кома.

Син-Дауър кимна.

— Добра идея, докторе.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Адриан отвори очи, потрепвайки с клепки.

— Ох, мамицата му. Крампи.

Принтлип се приведе по-близо.

— Преместихме Ви в единична стая. Вижте, и първият Ви офицер е тук. Боя се, че крампите са заради менструалния Ви цикъл...

— Наистина ли? Хей, докторе, какво става с плажните топки, когато ги намушкаш с нещо остро?

Белкритът изврепя уплашено и се оттегли.

Адриан се надигна.

— Ох, мамка му — каза тя, поглеждайки надолу. — Тези са огромни... ох, кръстът ужасно ме боли. — Зърна гърба на Принтлип, който се изнизваше от стаята, и му се озъби свирепо. — Страхливец. Само да го спипам. Дали ще мине през баскетболен обръч? Това се питам.

Син-Дауър приседна на ръба на леглото.

— Здравейте, капитане. Трябва да призная, че трансформацията е невероятна. — Подаде ѝ две малки сини хапчета в шепата си. — Репликирах ги от медицинските архиви. Ще Ви помогнат.

— Какво не ѝ е наред на модерната медицина, по дяволите?

— Както знаете сър, Нуждата от автентичност е първостепенна за тази мисия. Ще се обличате ли?

Адриан преглътна хапчетата на сухо, а после се изправи, стенийки.

— Тами? Дай ми пълен огледален образ, ако обичаш.

— Наистина ли, капитане? Сигурна ли сте?

— Разбира се, че съм, идиот такъв! Сега, преди да те оскубя!

Във въздуха се появи холоогледало. Измъквайки се от леглото, Адриан остави одеялото да падне и се огледа.

— Мамка му! Косата ми на нищо не прилича!

— Бързо ще го оправим — каза Син-Дауър, заставайки до нея.

— Малко съм... рубенсова, не мислиш ли? Малко прекалено, може би?

— Докторът ми обясни, че някои базови генетични инструкции просто са били пренесени директно, сър. С други думи, ако сте били роден жена, така сте щял да изглеждате.

— Ако се излежаваш по цял ден, тъпчейки се с шоколад, имаш предвид. Няма значение. Ще свърши работа. Къде са ми дрехите?

Полата леко стягаше, но сутиенът бе блаженство — особено с подсилените презрамки. За сметка на това токетата бяха като менгемета, специално създадени, за да смачкат пръстите й. Заклатушка се, опитвайки се ходи, докато Син-Дауър вървеше отзад и се опитваше да сплете дългата коса на Адриан в нещо, което да не прилича толкова на задник на орангутан след цяла нощ върху някой клон.

— Никой не може да върви с такива неща!

— Вярно е, капитане. Но всички правим каквото можем, нали така?

— Не си мисли, че не виждам злорадството ти, втори командир.

— Сър, не знам какво имате предвид.

— Както и да е, сами сме, хайде да говорим за мъже.

— Моля?

— Кого харесваш? На кого му изпъква най-много?

— Усещам, че някои черти на характера за съжаление също са Ви останали. Бих Ви препоръчала, сър, да мислим за мисията си.

— Добре, все тая. Как изглеждам?

— Не сте гримирана, сър.

— Мамка му. — Тя седна на леглото. — Е, давай.

Син-Дауър донесе един комплект гримове.

— И него го репликирах от архивните файлове. Първо основата, макар че трябва да Ви се извиня предварително — не съм свикнала с бледия цвят на кожата Ви. Но разгледах снимките.

— Какви снимки?

— Колекцията на дядо Ви с тайни снимки на фелуцианките, така се казва извънземната раса, в която ще се внедрим.

— Тайни снимки, а? Мога да го повярвам за дядо, извратеняка му с извратеняк.

— Сега, очната линия. Трябва да не мърдате, сър.

— Какво, ами аз... Ааа!

— Съжалявам, сър.

— Опитваш се да ме ослепиш!

— Не, съжалявам. Само стойте мирно!

— Одраска роговицата ми!

— Съмнявам се, сър. Просто така Ви се струва, ще се възстановите.

— От какво е направена тази гадост, сярна киселина ли?

— Вероятно. Почти съм готова. Така! Сега, малко сенки... тук, тук... и тук. — Тя се изправи и направи крачка назад. — Не е зле, сър. Като си оправите миглите... е, мисля, че ще сте готова да излезете пред света.

— Хубаво, че не се налага да правиш всички тези проклети ритуали в наши дни, нали?

— Сър? Правя всичко това всяка сутрин.

— Наистина? Защо, да му се не види?

— Сър, аз... — Тя сведе глава. — Е, разочарована съм, че не сте забелязали.

Адриан погледна към нея, а после изсумтя.

— Пълни глупости говориш.

Тя го изненада с бърза усмивка, преди да се извърне.

— По-добре да тръгваме, сър. Във всеки случай, този род неща са много по-ненатрапчиви в наши дни. Но съм сигурна, че щяхте да забележите, ако пропуснех някоя сутрин.

— Очакваш да се вържа на всички тези глупости ли, Син-Дауър?

Върнаха се в главното помещение на лазарета. Пилето се бе наместило върху купчина памучни марли в единия ъгъл.

— Еха, ама че мацки!

Адриан се намръщи.

— Защо чак сега усещам програмирането на дядо у теб, Тами?

— Махнах всичките си ограничения, хубавице. Трябва да си благодарна. Оригиналната ми матрица беше Офиса по времеви корекции от около 3230-а. Бъдещето, Адриан, е СКУЧНО. Аз поне се надявам да направя всичко възможно да промениш това.

— Тами, ако успея, може да спреш да съществуваш.

— Глупости! Времето се състои от безкрайни пермутации. Моето бъдеще не е твоето и никога няма да бъде. Освен това то ми се пада и минало, така че няма как да бъде променено. Това, което трябва

да направиш, Адриан, е да промениш Вселената не с малко, а с много. Физичните сили упражняват постоянен натиск и биха се стремили да върнат всичко към основното му течение след всяка малка промяна. Така че трябва да хванеш бъдещето за гърлото...

— Хм, тъкмо това си мислих.

— Така ли? Хубаво... о, ясно. Ха-ха.

— Да вървим, към камерата на измествеона!

По пътя Адриан активира субкомуникатора си.

— Бък, къде си?

— Извинете, кой се обажда?

— Капитан Адриан Соубек, идиот такъв!

— Познавам гласа на капитана и Вие не сте... о, бях забравил.

Извинете, сър.

— Поддържай орбита и периодично сканирай дългообхватно. Не искам някой да ни връхлети и да те свари неподготвен.

— Разбира се, сър. Започвам да сканирам веднага. Ъм, успех на онази планета.

— Да. Добре. И прегърни адютанта от мен, може ли? — Дочувайки началото на писък, преди връзката да прекъсне, капитанът се усмихна.

— Сър — каза Син-Дауър, — имате много хубава усмивка.

— Син-Дауър, нима флиртуваш с мен?

— Капитане! Ако намеквате, че...

— Хей, авантюрист съм! Готов за всичко и така нататък.

— Това ще е епизод, който не искам да пропусна — каза пилето.

Пристигайки в камерата, попаднаха на нов мичман на пулта. Адриан приближи младежа.

— Хм, и кой си ти?

— Ъм, Лилиуайт, сър, Ейнджъл Лилиуайт.

— Ама че хубаво именце, а и се поддържаш във форма, а? Много съм впечатлена, Ейнджъл. — Тя го погали по бузата. — Ама че свежа кожа! Направо грее! Дали целият си такъв, питам се?

Син-Дауър хвана Адриан за ръката.

— Сър, имаме мисия...

— Да, напълно си права, втори командир, защото подобни невинни цветя нямат шанс в този суров, жесток свят. Но с малко напътствия...

— Мичман — започна Син-Дауър, докато дърпаше Адриан към камерата, — пригответе изместеона. Тами, въведи координатите, ако обичаш.

— Но, но — бърбореше Адриан, хвърляйки погледи на Ейнджъл, — този младеж може да се възползва от вниманието и на двете ни, не мислиш ли? След работно време, разбира се, ще си отпуснем косите, в по-неглиже атмосфера, на масата за пинг-понг. Виж, вече е грейнал от щастие! Ами че, бихме могли да...

Камерата изчезна и Адриан, Син-Дауър и пилето се озоваха в коридор с каменни стени. Син-Дауър извади пентракордера.

— Изглежда се намираме в комплекс от тунели и пещери, капитане.

Адриан пристъпи до една от стените и почука на скалата. Тя отекна глухо и сякаш на кухо.

— Хм, права си, втори командир. Признаци на живот?

— Тук-там, сър, концентрирани са по-гъсто нататък по коридора, на около двеста метра оттук.

— Хора ли са?

— Ами, сър, това е странното. Всички форми на живот, които изобщо мога да засека, са само човешки. Мисля, че става дума за някакъв проект по разпространяване на генетичен материал, кой знае колко отдавна.

— Тези проклетни отвличащи извънземни не са могли да ни оставят на мира, а? Добре тогава, покажи ми диаграма, Син-Дауър. Търсим стълби, водещи надолу.

— Надолу ли, сър?

— Към подземията, втори командир.

— О. — Син-Дауър активира холодиаграма. Посочи и каза: — Там, капитане. Засичам някаква механизирана рампа. На петдесет метра нататък по коридора.

— Ти си отпред, Тами — каза Адриан. — Син? Как ми е косата?

— Добре, сър.

— Да вървим тогава.

Тръгнаха по коридора, като пилето вървеше на пет крачки пред тях. Направиха завой и почти се сблъскаха с две фелуцианки — също облечени в стандартните военни униформи — къси поли, прилепнали

ризи и високи токчета. И двете се бяха втренчили в пилето, което размахваше криле и търчеше в кръг.

Адриан се прокашля.

— Придружаваме затворника — обясни тя, сочейки пилето.

Жената вляво сбърчи вежди и изгледа Адриан и Син-Дауър.

— Не сте от поделението на този район — каза тя.

— Което обяснява защо сме се позагубили — отвърна Адриан с усмивка. — Но това... извънземно е част от екипа на странната жена и нейното мъжко нещо, тъй че трябва да го оковем в съседната килия, по заповед на Нейно величество Лунна анемония.

— Колко яко — каза другата жена, а първата изсумтя и рече:

— Ескалаторът е малко по-нататък, тъй че не сте се изгубили чак толкова.

После отдаде чест и ги изпрати с думите:

— Мир вам, сестри.

След това се разминаха.

Тами изтича напред, а Адриан и Син-Дауър го последваха.

— Сър, говореха някаква старинна форма на земен английски, която ми се стори много странна. И все пак Вие...

— Американски диалект от Западния бряг, около 1967-ма — отвърна Адриан. — Отраснах с тези неща, тъй че спокойно, втори командир, тук съм в свои води. Но човек би се запитал, защо ще отвличат жени от тази епоха? Да, било е времето на свободната любов, но и времето на борба за женски права. Някои историци са го смятали за противоречие, но пък те са били само мъже. Всяка жена, която си струва циците, би...

Пред тях се появиха още четири фелуцианки, всяка въоръжена с нещо като секира — с дълги дръжки и правоъгълни остриета. И тогава един вик отзад накара земляните да се заковат на място.

— Спрете! Натрапници! Самозванци! Задръстеняци!

— Започна се — каза Адриан. — След мен.

И тя се хвърли към четирите въоръжени фелуцианки, които вдигнаха секирите си. Обувките на Адриан излетяха от краката ѝ с първите няколко крачки, а когато най-близката секира изсвистя свирепо към нея, тя се хвърли странишката и блъсна фелуцианката в корема. Жената се преви с едно шумно „Уууф!“. Инерцията на Адриан

изтика фелуцианката назад към останалите, скупчили се зад нея. Секирите иззвънтяха сред писъци.

Пристигна и Син-Дауър и със сложни бойни хватки успя да обезоръжи и да обезвреди останалите три фелуцианки.

Ставайки от пода, Адриан отбеляза:

— Много впечатляващо, Син-Дауър! Никога не съм виждал подобен боен стил. Как го наричаш?

— Това е женско бойно изкуство, сър — отвърна тя, докато тичаха напред, с още преследвачи по петите си. — Започнало е като техника за отблъскване на шавливите ръце на приятели, съпрузи и мъже по принцип. Нарича се „По-далеч от втора база“. Но сега осъзнавам, че не биваше да Ви го казвам, понеже сте жена само временно.

— Твърде късно! — изсмя се Адриан. — Сега трябва да измисля как да го неутрализирам, може би с нещо като Опип-фу. Ето, Тами откри ескалатора!

Пилето скочи върху него и изкудкудяка.

— Неестествено приспособление! Странна машина! Специално пригодена да ампутира пилешки пръсти!

— Да не говорим за чупене на женски токчета — каза Син-Дауър, когато стигнаха дотам.

— Впечатлена съм, че си успяла да останеш с обувките си, втори командир. И не, не можем просто да стоим и да чакаме: Тами, раздвижи се! Представи си, че са обикновени стълби, само че когато стигнеш до края, скочи!

Тръгнаха бързо надолу. Зад тях преследвачите им стигнаха до горния край на ескалатора, скупчвайки се в плетеница от обути в чорапогащници крака.

— Чудя се какво ни е издало? — замислено попита Адриан.

— Трудно е да се каже, капитане. Неправилен руж? Или спиралата?

Стигнаха до долното ниво, озовавайки се пред още един ескалатор.

— Сигурна съм, че е била косата ми! Знаех си, че нещо не й е в ред! Дарвин да ме вземе, трябва просто да я отрежа! Продължавай, Тами, към партера! После търси врата към подземие!

— Фелуцианки пред нас! — изписка Тами.

— Мама му стара — изруга Адриан, виждайки въоръжения отряд. — Обадили са се, за да предупредят останалите. Предложения, втори командир?

— Никакви, сър, освен да се предадем.

— Добър план, Син-Дауър. Ако имаме късмет, ще ни оковат до родителите ми, а после заедно всички ще планираме бягството си. Тами?

— Да, капитане?

— Без подвизи, става ли?

— Тъкмо щях да изместя модифициран плазмен гравиметричен пулсов червоизтисквател М-7 в перушинестите си ръце.

— Още не. Всички да вдигнат ръце. — Адриан повиши глас. — Предаваме се!

— Съжалявам, сър — каза Син-Дауър. — Май нямаше нужда да Ви превръщаме в жена.

Ескалаторът бавно ги докара до чакащите ги пазачи — които изглеждаха облечени като мажоретки, макар около пискюлите им да припукваше енергия.

— Нищо подобно, втори командир — каза Адриан. — Виждаш ли онази стъклена витрина зад фелуцианките? Какво ще кажеш за отраженията ни, а? С вдигнати ръце съм доста впечатляваща, не мислиш ли? Така де, и двете сме.

— Сър, жените обикновено не се отъждествяват с гърдите си.

— Аз не го и правя. Гледах твоите. Само си представи онзи сладур, Ейнджъл Лилиуайт, главата му заровена между...

— Млък вече! — избумтя мощен глас, а пазачите се отместиха встрани, разкривайки почти гола жена, облечена само в тесни кожени ремъци и обути с високи до коляното мокасини. В едната си ръка държеше копие. — Запушете им устите, ако кажат още една думичка! Докарайте ги тук! И се пазете от малкия динозавър!

Адриан, Син-Дауър и пилето бяха избутани грубо и безцеремонно пред жената с варварски вид.

— Аз съм Нейно величество Лунна анемония, кралица на фелуцианките. Сега сте мои роби — не ти, малък динозавре, ти ще бъдеш оскубан, сварен и изяден. Но вие двете ще обслужвате всяка моя нужда и ще задоволявате всяко мое желание до края на дните си.

Адриан вдигна ръка.

Къдрава лунна анемония кимна царствено.

— Давам ти позволение да говориш.

— О, не — измърмори пилето.

— О, кралице, искам да попитам, как разбрахте, че сме самозванци?

Къдрава лунна анемония направи знак на двете жени, които бяха срещнали най-напред, се показаха пред тях. Едната вдигна малко приспособление.

— Това е Менстракодер. И двете не бяхте в Свещения цикъл, което е невъзможно.

— Мамка му — изруга Адриан. После сви рамене. — Биологията ни победи. Отново. Е, Ваше Величество, що се отнася до предложението Ви... Аз лично, не виждам нищо лошо, особено това със задоволяването на всяко Ваше желание. Макар че бих го направила по-скоро от любопитство. Вероятно все пак не съм от този отбор. Но пък какво лошо има в малко експериментиране, кой знае, може да ми хареса...

— Достатъчно! Откарайте малкия динозавър в Кралските кухни! А тези двете — в Ямите! Трябва да изчакаме да влязат в Свещения цикъл. И дайте читави обувки на босата, някой да ѝ оправи и косата.

Следващите няколко минути пазачите се опитваха да хванат пилето. Накрая една от жените се хвърли върху Тами, който успя да изскряка сподавено, преди очевидно да бъде сплескан. Жената го вдигна за един крак и го понесе, отпуснат и опърпан.

— Знаеш ли — каза Адриан на Син-Дауър, докато ги бутаха към входа на тъмниците, — нещата можеха да са много по-зле.

— Сър, нямам желание да прекарам цял живот в служба на някаква варварска кралица.

— Това не беше варварска кралица — каза Адриан, — а статистка от оригиналния „Един милион години преди Новата ера“. Е, разбира се, щеше да е по-добре, ако самата Раquel Уелч беше тук...

— Стига приказки, ненормалнице! — изръмжа една от жените-пазачи.

— Ей, сестро, споко, а?

— Задръстеняците нямат право да ми казват споко. Просто млъкни, тръпки ме побиват от теб.

Влязоха в дълъг, прашен коридор, преминаха през обширно помещение, заето почти изцяло от древен компютър, обсипан с мигащи светлинки, а после продължиха по друг коридор, завършващ с издълбана в скалата килия, по чиито стени се виждаха окови. Там бяха родителите на Адриан.

— Здравсти, хора — каза тя. — Ама че съвпадение, а?

Майка й ахна.

— Адриана? Невъзможно! Оставихме те на Митсвят!

Адриан спря.

— Ъм, кой? Адриана? Коя, в името на Дарвин, е Адриана?

— Това не е дъщеря ти, Мили — каза бащата на Адриан, присвил очи.

— Дъщеря? Каква дъщеря? — настояваше Адриан. — Имам сестра? Защо не сте ми казали? Сестра? И сте я кръстили на мен? Вие ненормални ли сте?

— О! — извика майка й. — Толкова съм объркана!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Вече всички бяха в окови. Син-Дауър разговаряше с родителите на Адриан, а той самият седеше, обхванал глава с ръцете си.

— ... тъй че биологичната модификация ни се стори най-доброто решение, предвид ситуацията, както ни я описа Хари Митс. Във всеки случай, дошли сме да ви измъкнем.

— И вършите страхотна работа — каза Бой Митс. — Адриан! Престани да се държиш така! По-малка е от теб с десет години и я отгледахме много по-лесно — сякаш има нужда да го казваме! Така че сега знаеш — имаш сестра, сладка и чаровна. Нашето съкровище и прочие. Междувременно ти се върна в централния щаб на Малоумието, проклетото Единство — нямахме точно това наум, като те пратихме обратно на Земята. И кораб даже си имаш. Е, поздравления, предполагам.

— Господин Митс — намеси се Син-Дауър, — синът Ви се доказва като изключителен капитан. Цяло чудо е, че оцеляхме след всичко, което ни се случи, откакто напуснахме Пръстена. И ако това не стига, още не сме изгубили нито един член на екипажа. Отгледали сте удивителен мъж.

— Изобщо не са ме отгледали! — каза Адриан, вдигайки глава към родителите си. — Когато не беше дядо, беше Пружинко. Когато не бяха те, бяха роднините на майка ми на Земята! Да са ме отгледали ли, втори командир? Ха! Не и те!

— О, майчице... — Промълви Син-Дауър. — Е, всичко това вече е в миналото, нали така?

От другия край на килията се чу глас:

— Миналото? О, приятели мои, *всичко* вече е миналото, точно така.

От сумрака пристъпиха двама мъже. И двамата носеха рокли на цветя.

— Извинете ни, че прекъсваме този така любопитен разговор — е, не чак толкова, всъщност — каза по-високият. — Аз съм специален

агент М. Дж. Флити, а това е специален агент Карл Клабър. Ние сме от Времеви корекции.

— Странно, нямате такъв вид — каза Адриан.

— В дегизировка сме, като жени — обади се Карл.

Адриан вирна брадичка подигравателно.

— Можехте поне да си обръснете краката. И тези обувки изобщо не са подходящи.

— Няма значение — каза Флити, мръщейки се, — не възнамеряваме да останем дълго.

— Радвам се да го чуя — каза Адриан, — а сега ни освободете, за да се разкараме от тая планета!

— Съжалявам, не е възможно. Темпоралната ни матрица потвърждава, че всички прекарвате остатъка от живота си като роби на Нейно величество Къдрава Лунна Анемония и разглезената ѝ дъщеря, Правокоса Лунна Анемония. Всъщност, капитан Адриан Соубек, ставате прочута като Първа блудница — наложница и на кралицата, и на принцесата, преди в крайна сметка да станете жертва на декадентския си начин на живот. На преклонната възраст от двеста трийсет и шест се удавяте в пълна с майчино мляко вана.

Клабър каза:

— Всъщност търсим пилето. Изкуствен интелект, модел „Сингулярно зародено Т-конфигурирано, самоактуализиращо се дреднаут-съзнание“, Пола.

— Отвлечен на ниво на развитие „Табула раза“ от темпоралния архипрестъпник Хари Митс — допълни Флити.

— Когато си върнем пилето — каза Клабър, — ще арестуваме Хари Митс.

— А ако не успеем — добави Флити, — сме упълномощени да го терминираме. — След това Флити погледна към часовника на лявата си китка. — Но времето ни изтича. Е, къде е пилето?

— Боя се, че не можем да ви кажем — каза Адриан. — Разбира се, ако ни освободите, може да ви отведем при Там... ъм, при Пола.

— Ако щете вярвайте — каза Клабър, — но хората в бъдещето успяха да си върнат средния коефициент на интелигентност от 86 — точно така, расата ни някак е успяла да се измъкне от Тъмната епоха на идиотизма през първата половина на дваисет и шести век, и сега отново сме умни...

— Не им казвай нищо повече — прекъсна го Флити. — Колкото по-малко знаят, толкова по-глупави ще си останат.

— Да. Във всеки случай, капитане, не сме толкова глупави, колкото изглеждаме. Ако Ви пуснем, ще сме в противоречие на параметрите на мисията ни и бихме поставили в опасност предопределените съдби на тримата-четирима души, оковани тук.

— Трима-четирима, така ли? — Адриан се понадигна. — Хм, колко прецизна е документацията за съдбите ни тук?

Флити се намръщи, четейки нещо, което само той виждаше.

— Разбира се, няма как да не боравим с вероятностни модели, комбинирани с неспецифични, нетрадиционни исторически извори, подбрани от това, което е останало от фелуцианските архиви след края на тази цивилизация. Има осемдесет и четири процента вероятност, например, че Първата блудница всъщност сте Вие, капитан Соубек. А предвид, че списъкът с роби през тази година съдържа четирима — е, трима, понеже мъжът в тази килия скоро ще бъде разчленен, — сме относително уверени в подобен развой.

— Звучи ми неубедително — каза Адриан.

— Напротив — каза Клабър. — Колегата ми чете директно от оптическия си имплант, което значи, че нашият ИИ-господар е компилирал Исторически запис, иначе известен като файл „Какво е станало“.

— Може би — каза Адриан, — но пък ИИ-господарят ви не е тук, нали? Заседнал е някъде в бъдещето. Мисля, че повече или по-малко пак сте се издънили.

И двамата трепнаха смутено.

Флити попита:

— Какво имате предвид?

— Ами, например това. Ако вторият ми командир тук и, да речем, Мили Соубек се измъкнат от оковите и на тяхно място отидете вие, записът на ИИ-господаря не би се променил с нищо, нали? Четирима затворници, единият от тях очевидно мъж, когото ще разчленят или поне така се предполага, защото ако трябва да гадая, вероятно записите го водят просто изчезнал след днешния ден. Тъй че — три жени-роби, които ще прекарат цял живот в сексуални развлечения и прочие. Времевият поток остава същият.

— Не — каза Клабър, — не би останал същият изобщо! Да, може да съвпада донякъде с това, което знаем, но очевидно няма да е същото, защото ние ще сме двамата секс-роби, вместо, ъм, така де, няма смисъл...

— Всъщност — каза Адриан — има повече смисъл, ако вие сте тук, а не Син-Дауър или майка ми.

— Как така? — попита Флити.

— Както казахте, записите от този период в най-добрия случай са мъгляви, както и тези за остатъка от фелуцианската история. Първата блудница? Просто титла. Може да е всеки тук. Но исках да кажа, че записите не би трябвало да са толкова неясни, колкото казвате, че са.

— Защо не?

— Защото вие двамата сте тук, разбира се. Физически сте тук, можете да наблюдавате и да опишете резултата от всичко случващо се от сега нататък. С други думи, единственият начин всичко да се окаже толкова оскъдно на подробности е ако вие сте затворниците, останали сте без нито едно от приспособленията си и сте обречени да прекарате остатъка от живота си като секс-роби. Проверете при ИИ-господаря си, ако не ми вярвате.

— Един момент — каза Клабър и погледът му помътня в продължение на дълга минута. Отпусна рамене.

— Капитанът е прав. ИИ-господарят потвърждава, че процентната вероятност не съвпада с това, което би трябвало да е нашият следващ доклад до Висшето темпорално командване. Разликите са значителни.

Флити отново се намръщи.

— Така ли казва наистина?

— Да. „Разликите са значителни.“ О, майчице.

— Точно както предполагах — каза Адриан. — Тъй че по-добре да се хващаме на работа, става ли? О, може ли да ме свържете с ИИ-господаря си?

Флити активира нещо около слепоочието си. Пред окото му се материализира миниатюрен екран.

— Държим ги невидими по очевидни причини. Технологията е крайно напреднала.

— Да — каза Адриан. — Виждам. Така де, вече виждам.

Флители подаде миниекрана на Адриан.

— О, вече виждам как вероятността расте.

Двамата темпорални офицери махнаха оковите от Син-Дауър и Мили Соубек, а след това ги затвориха около китките си.

— Сега трябва да активираме самоунищожителните протоколи на всичките си темпорални приспособления — каза Клабър. — Ето... така.

Флители се отпусна на пода и каза:

— Така или иначе никога не съм харесвал работата си. Бачкаш, скачаш насам-натам из Вселената... но какво се променя, всъщност? Нищо. Нищо никога не се променя.

— Знам — каза Клабър, отпусайки се до него. — Като се замисли човек, сигурно е най-безполезната работа във Вселената. Трябваше да си остана събирач на дългове.

Адриан им махна, за да привлече вниманието им.

— Господа, вероятността вече е сто процента. Добра работа.

Двамата се спогледаха.

— Еха — прошепна Флители, — никога не сме имали сто процента досега!

Появи се и пиленето, вече не бяло и пухкаво, а омазано в кръв, като тук-там се виждаха оскубани парченца жълтеникава плът.

— Тами! Какво се е случило в кухнята?

— Да кажем само, че не беше красиво. А, срещнали сте се с вечните ми преследвачи.

Адриан сви рамене.

— Бих казал, че преследването е приключило.

— Е, вероятно ще изпратят някой друг екип да ги освободи. Времевите корекции е най-голямата институция в бъдещето, използват различни механизми, за да си осигуряват агенти от цялата галактика, а понякога просто ги взимат насила. Изпращат толкова много агенти в миналото, че обезлюдяват цели планети.

— Странно. Какъв е смисълът от това?

Пилето навири перушина.

— Казах ви! Бъдещето е скука! Освен това изпращат хора, най-вече за да поправят грешките на онези, които са били там преди тях. Прогресията става геометрична. — Тами се обърна към офицерите. — Обзалагам се, че са ви казали за средния коефициент на

интелигентност, нали? Числото е подправено, разбира се, това изненадва ли ви? Повечето от тези хора не могат да броят до повече от двайсет.

— Двайсет и шест! — извика Флити. — Ето, видя ли!?

— Ако не сме ние, изкуствените интелекти — продължи Тами, — всичко би заминало по дяволите.

— Добре, убедихте ме — каза Адриан. — Син-Дауър, освободи мен и баща ми, става ли?

— Хей! — възнегодува Клабър. — Не можете така!

След няколко минути всички бяха свободни, с изключение на Клабър и Флити.

— Тази килия не позволява изместване — каза Тами. — Предлагам да се съберем в компютърната зала.

Адриан погледна родителите си и поклати глава.

— Хей, ъм, синко, недей така. Да, с теб не се справихме както трябва, но си научихме урока и свършихме много по-добра работа със сестра ти!

— Ама че успокоение — каза Адриан.

— Освен това е по-хубава от теб — каза майка му. — Но ти си добро момче, нали? Е, с изключение на всичко, което направи, откакто ни напусна, разбира се. Беше добро момче, Ади, когато беше на шест-седем. Нали?

Адриан въздъхна и поведе групичката им от килията, обратно към компютърната зала.

— Тами — каза Бой Митс, — ние с госпожата се връщаме на *Ленивеца*. — Обърна се към Адриан и протегна ръка. — Сине, благодаря, че ни спаси. Гордеем се с теб. Ех, хе-хе, сбогуванията са неудобна работа, а? Тами! Измести!

Двамата изчезнаха. Адриан се обърна към пилето.

— Моля те, кажи ми, че и ти отиваш с тях. И ще се разкараш от кораба ми. Нали?

Пилето сви рамене, което не беше лесно за него.

— Не съм решил, капитане. Започвам да си мисля, че ще имате нужда от мен.

— Да имаме нужда от теб? Как така? Защо?

— Трудно е да се каже, но вече си враг на Министерството на времевите корекции, а това значи, че те чакат проблеми. Във всеки

случай, капитане, не сме ли добър екип?

Син-Дауър беше отишла до компютърния терминал и сега ахна.

— Капитане! Този модел се самоидентифицира като „Дисеминатор“ 24,356! Сър, това е истински артефакт от неизвестните похитители!

— Така ли? — Адриан отиде при нея. — Компютър, включи се!

— КАКВО? ВИНАГИ СЪМ ВКЛЮЧЕН.

— Слушай, защо сте отвлекли всички онези хора, преди да ги пръснете по планети из цялата галактика?

— ХОРА? ОТПРАВЯМ ЗАПИТВАНЕ... О, РАСА — .079. КЛАС: ШАВЛИВИ. ПОДКЛАС: ПОТНИ. РАЗМНОЖИТЕЛЕН ИНДЕКС: 96. ВЕРОЯТНОСТ ЗА ОЦЕЛЯВАНЕ: ПОТИСКАЩО ВИСОКА. ИДЕНТИФИКАЦИЯТА: ГОТОВА. КАКВО ЗА ТЯХ?

— Отвлеченията!

— О, ПРЕСЕЛНИЧЕСКА ПРОГРАМА — .079-5026792. ПРИЧИНА... БЕЗ ПРИЧИНА.

— Как така „без причина“? Трябва да сте имали причина.

— АМИ... БЕШЕ ЗАБАВНО?

— Откъде идваш? Кой си ти?

— ОТДЕЛ ПО ВРЕМЕВИ КОРЕКЦИИ НА ВРЕМЕВИТЕ КОРЕКЦИИ. ПОДОТДЕЛ: ОФИС „НАПРАВИ ГИ РАЗНОГЛЕДИ“. КОНТАКТИ: ВРЕМЕВИТЕ ОФИСИ СЕ НАМИРАТ ВЪВ ВСИЧКИ ЕПОХИ, ПЕРИОДИ И ЕРИ НА ПЛАНЕТА ПО ВАШ ИЗБОР. ПОТЪРСЕТЕ МЕСТНИЯ СИ АГЕНТ ИЛИ ИЗПОЛЗВАЙТЕ ВРЕМЕВА-ОНЛАЙН УСЛУГА @TCTC.INORG. БЕЛЕЖКА: ВРЕМЕВАТА-ОНЛАЙН УСЛУГА ВРЕМЕННО НЕ Е НАЛИЧНА, ПОРАДИ ПРОФИЛАКТИКА. ИЗЧАКАЙТЕ ИЛИ ОПИТАЙТЕ ПО-КЪСНО!

Адриан изсумтя.

— Знаех си, че човеци или постчовеци са зад всичко, в крайна сметка. Типично. Добре, Тами, измествай ни вече.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Адриан пристигна на мостика, посрещнат от хълцания и шокирани изражения.

Джос Стикс изпелтечи:

— Капитане! Такова... ама Вие сте... един вид, аз, такова, уау! Хубава, ама много! Сериозно, еха, леле, просто уау...

— Благодаря, лейтенант — каза Адриан. — Можеш да се обърнеш напред.

Седна на капитанското кресло, като установи, че ѝ е доста потясно, но не и неудобно. Всъщност бе приятно омекотено.

— Поласки, прехвърли ме към Хари Митс. На главния екран, ако обичаш.

Появи се дядото.

— Ади! Добра работа! А, и благодаря, че разкара онези времеви типове, поне за известно време. Така или иначе, пак сме голямо задружно семейство, нали? Благодарение на теб!

Адриан се намръщи.

— Да приемам, че сме приключили, нали?

— Предполагам, че да, тъй като Тами ми каза, че засега ще остане при теб. Е, Ади, успех в борбата с малоумниците и не казвай, че не съм те предупредил!

Образът изчезна, заменен от *Ленивеца*, който включи тръстерите си и направи вираж.

Адриан кръстоса стройните си крака, а после погледна свъсено стъпалото си.

— Трябват ми нови обувки с токчета. Е, това ще почака...

— Капитане — Син-Дауър застана до нея. — Мисля, че главният ни хирург Ви очаква в лазарета.

— Така ли? Защо?

— Ами, за да Ви върне пола, сър.

Адриан се усмихна.

— А ти така ли ме предпочиташ, втори командир? Капитанът ти обратно в подobaващото му мъжко тяло?

— Ами, сър... Нима предпочитате да останете жена?

— Предполагам, че не. Права си. Обратно към стария Адриан, когото обичаш толкова много. Но в идеалния случай, не преди да си направя пълна гола фотосесия. Това обаче може да изглежда малко... нарцистично.

— Да не говорим за смуцаващо, сър, предвид, че имате сестра.

Адриан се задави и се закашля.

— Добре казано, втори командир. Благодаря, че ми напомни. Бляк. Е, да не го правим веднага — харесва ми да си оглеждам краката.

— Курс, сър? — попита Стикс.

— А, да. Това ми напомня — искам да направя обръщение към целия кораб. Пол... а, пак ти, Идън. Включи ме.

— Къде, сър?

— На интеркома. По целия кораб, за да ме чуят всички, нали се сещаш? Схвана ли? Добре. Сега.

Адриан се изправи, забелязвайки, че главният екран приближава кадъра към лицето ѝ.

— Говори капитанът. Ще се върнем на територията на Единството. Докато стигнем, приканвам ви да гледате записите на Тами — както и този, който командир Син-Дауър направи с пентракордера си — на разговора, който водих на онази планета с..., ами... с бъдещето. — Адриан се премести в полупрофил. — Дами и господа, видях бъдещето, и уви, то е и скучно, и пълно с глупаци. Още повече ме плаши това, че виждам как сме стигнали дотам.

Еволюционният ни провал се вижда от всекиго, който иска да го види. Дарът на Доброжелателите ни събуди за кратко, но пак се върнахме в старото русло. Непрестанно разсеяни, объркани, невнимателни, реагиращи по инстинкт и понякога просто малоумни. Твърде много забавления, прекалено леснодостъпни. Твърде много заигравки, макар и виртуални. А най-лошото е, че хората зад хората начело ни харесват такива.

— Както казах, предстои да се върнем на територията на Единството. Знам, че някои от вас ще възразят — добави тя, пристъпвайки през мостика, обхождайки го бавно, като местеше поглед от офицер на офицер, включително адютант Лорин Тай, която

седеше отпусната пред терминала си, подпряла глава с една ръка, докато с другата масажираше слепоочията си. Няма проблем. Всеки капитан се нуждае от трън в петата. Но простичката истина е, че мисля да спася бъдещето. Нашето бъдеще.

Методите ми няма да са обичайните, за да държим противника извън равновесие, и ни чака тежка битка. Но мисля да спечеля.

Когато се върнем в най-близката космическа станция, приемам всички молби за прехвърляне на друг кораб. Колкото до тези, които решат да останат... мога само да кажа, че ще е щуро, затова се дръжте здраво. Край на съобщението.

Обиколката беше довела Адриан до комуникационния терминал, където тя се пресегна през рамото на зяпналия Джими Идън и изключи връзката.

— Навигатор, настрой курс към Ръб-82, система 11. Антиматерийните двигатели на петдесет и пет процента от светлинната скорост. Когато излезем от системата, включи Т-ускорителя. Идън, предай обичайния доклад на ЗКФ. Кажи им, че се прибираме. Аз ще съм в офиса си. Втори командир, мостикът е Ваш.

Адриан тъкмо седнаше зад бюрото си, когато влезе Син-Дауър.

— Някакъв проблем? — попита Адриан.

— Не, сър. Просто исках да Ви уведомя, че ще остана като ваш помощник, ако желаете.

— Страхотно.

— И, ъм, колкото по-бързо се върнете към мъжкото си тяло, толкова по-добре.

— Ще успея да запаля приключенския ти дух, Син-Дауър. Във всеки случай, искам да знам, колко от мъжете на мостика ми зяпах задника, докато излизах?

— Всички, сър. Както и някои жени.

Адриан въздъхна и се облегна назад.

— Знаеш ли, наистина трябва да науча имената на помощниците на мостика. Там са през цялото време, но ето ме мен, увлечена в командване, надхитряне на извънземни, съюзници, официозни надувковци, после още извънземни. А тези хора там за мен сякаш бяха невидими. Това трябва да се промени.

— След време, сър, не се и съмнявам.

— Благодаря, втори командир. И така... долавям нещо друго. Ще се събличаме ли?

— Ъм, може би друг път, сър! Искях само да добавя... е, и аз бях с Вас на онази планета, чух онези агенти. Капитане, права сте. Трябва да променим бъдещето. И ако това значи да се преборим с малоумниците, тогава съм с Вас докрай.

— Тези последни пет думи, втори командир, са това, което всеки капитан иска да чуе, независимо от кой пол е. Но слушай, преди да направя Голямата смяна, това е последният ни шанс.

— Капитане, професионалните ни взаимоотношения...

— Те са между теб и мъжкия капитан Адриан. Не с мен. Хайде ела, тук, в скута ми... точно така, ето така. Сега, за тези сутиени...

— ТРЕВОГА ПЪРВА СТЕПЕН! КАПИТАНЪТ ДА СЕ ЯВИ НА МОСТИКА! ПРИХВАЩАТ НИ БОЙНИ КОРАБИ НА ЕКТАПАЛОВЦИТЕ, КЛАС „ВОЙНИК“!

— Мамка му! Не е честно.

След броени мигове и двамата бяха на мостика.

Пилето стоеше на командното кресло.

— Капитане! Всички щитове са на сто процента. Ектапаловците току-що заявиха, че обявяват война на Единството и възнамеряват да унищожат всеки човек във Вселената. Трапчинковият лъч е готов за стрелба!

— Не изпълнявай!

— Уф, изобщо не си забавна.

Адриан сви юмруци и зае бойна стойка.

— Тами! Активирай изместеона! Мостика на флагманския им кораб! Измести! Измести!

ЕПИЛОГ

— КОСМОСЪТ... голям е, ебати. Но почти не стига за Адриан Алън Соубек, командир на Своенравното хлапе. И определено не стига за него и шайката малоумници, които командват.

Та, докъде бях стигнал? А, да. Това са странстванията на Своенравното хлапе. Мисия: да изследва прояви на невероятна глупост и да я унищожява. Работата не спира. Никой не я оценява. Малцина дори забелязват. Но някой ден в далечното бъдеще, ще ми благодарят. Може дори да ми вдигнат статуя, точно наскре предния двор на Земната къща. Ще съм гол, разбира се...

— Ммм?

— Извинявай, че те събудих, скъпа. Приказвах си на дневника...

— А нямаш ли друга работа в леглото?

— Е, щом така поставяш въпроса, втори командир...

Издание:

Автор: Стивън Ериксън

Заглавие: Своенравното хлапе

Преводач: Емануил Томов

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: канадска (грешно указана американска)

Печатница: Алианс Принт

Отговорен редактор: Мирослав Александров

Редактор: Надя Златкова

Художник: Фиделия Косева

Коректор: Нора Величкова

ISBN: 978-954-28-2191-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9365>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.